

Cưới Trước Yêu Sau 2

Contents

Cưới Trước Yêu Sau 2	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	38
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	57
16. Chương 16	63

Cưới Trước Yêu Sau 2

Giới thiệu

Bạn bè kiêm quan sư quạu mo của cô từng nói do ông nội cô thấy cô chưa một lần yêu ai, thậm chí đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-truoc-yeu-sau-2>

1. Chương 1

“Ông nội, ba mẹ, con không muốn kết hôn, cho nên mọi người mau chóng từ bỏ ý định trong đầu đó đi. Về sau mọi người cũng đừng nhắc lại chuyện này nữa, hôm nay con sẽ coi như chưa từng nghe được điều này.”

Trong phòng ăn của sân golf Hồng Dương, sau khi Khang Vi Băng nói xong một hơi, cô lập tức đứng dậy muốn đi.

Cô vừa mới ăn được một lúc, nhưng bây giờ thì chẳng còn hứng thú ăn uống nữa. Ngay cả món ăn cô thích nhất—— món bánh Burrito Mexico* đang được đặt trên bàn cũng không thể khơi mào cảm giác thèm ăn của cô.

Cô biết rằng ông nội luôn tưởng niệm về mối tình đầu tiên của mình, cũng chính là trụ cột bây giờ của tập đoàn Thượng Kim Khổng – phu nhân Thượng Lâm Thái Hà.

Xuất thân của Thượng lão phu nhân là một gia đình giàu có. Năm đó, do nghèo khó mà ông nội không được gia đình bên đó chấp thuận nên trong lúc ông nội đi lính thì họ đã đem bà gả ột người môn đăng hộ đối hơn.

Do đó, ý chí chiến đấu của ông nội càng thêm dâng trào và ông đã dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng của mình, sáng lập ra một tập đoàn bách hóa danh tiếng. Cho tới hôm nay, dựa vào sự thành công tập đoàn, ông đã được đứng vào top 100 thương nhân đứng đầu châu Á.

Tuy hiện nay ông nội là người không vợ, Thượng lão phu nhân lại là người không chồng, nhưng bởi tiếng đồn xa khó tránh nên hai nhà Khang, Thượng đều phải chú ý giữ gìn mặt mũi đôi bên. Khi gặp mặt xã giao cũng chỉ gật đầu vài cái, hàn huyên vài câu, cho dù bọn họ rất muốn được làm bạn tới già.

Một thứ tình cảm đẹp để đầy lưu luyến——

Cô cũng cảm thấy thương tiếc ối tình đầu của hai người, nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như cô tưởng. Ai có thể ngờ được ngày xưa ông nội và Thượng lão phu nhân lại có một ước định vớ vẩn như vậy!

Do bọn họ sinh cùng năm cùng tháng nên hẹn ước rằng sau mười tám năm, một tháng tới sẽ ghép cho con cháu hai bên – một nam một nữ thành đôi.

Và tháng đó lại chính là ngày đại thọ tám mươi tuổi của ông nội. Hơn nữa, trước đây ông nội lại cố tình chỉ sinh mình ba cô, rồi ba cô lại chỉ có cô là con một, còn Thượng lão phu nhân cũng như vậy, chỉ sinh được một con, mà con của bà cũng chỉ sinh được một đứa cháu nên hai người ngẫu nhiên thành một đôi.

Đúng là gặp phải quỷ mà! Cô không phải là một khúc lạc xườn đầu ư? Cô là người, là một con người đang sống sờ sờ luôn, thật đáng ghét!

Mà làm sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ?

Cô sẽ không bao giờ tin vào việc mục tiêu có thể định đoạt được số phận cả. Nếu cháu trai của Thượng phu nhân là một chàng trai nghe theo sự an bài của người lớn, ngoan ngoãn kết hôn, thì anh ta nhất định là một người chẳng có gì đặc biệt. Mà nếu anh ta không có gì đặc biệt thì sao xứng làm chồng của Khang Vi Băng này được?

Chồng của cô phải luôn luôn là nhất. Chính vì điều này nên nhật ký tình yêu của cô cho tới bây giờ vẫn còn trống rỗng, mà nguyên nhân thì không nhiều, chỉ có một. Đó là —— cô rất kén chọn!

“Cháu gái, cháu cứ gặp trước đi rồi hãy nói!” Khang Lập Đức vội vàng giữ chặt cháu gái lại. “Nghe nói cậu bé kia vừa đẹp trai, cao lớn lại vừa có khí phách, chưa biết chừng cháu sẽ thích đấy!”

“Cháu nhất định sẽ không thích!” Khang Vi Băng không buồn xem xét lời của ông nói, giọng điệu như đinh đóng cột, trong ánh mắt còn lộ rõ sự nhẫn nại lớn nhất với ông nội.

Nếu người nói chuyện này với cô không phải ông nội, cô đã sớm bỏ cửa chạy lấy người.

Nhưng ông nội thì lại khác, từ nhỏ ông đã luôn thương yêu cô, cưng chiều cô, coi cô như bảo bối mà nâng niu, che chở. Ông giống như bảo tiêu hai mươi bốn trên hai mươi bốn của cô, chỉ cần cô hơi sốt, ông lập tức vô cùng đau lòng.

Có lần, cô vừa hắt hơi một cái, ông nội lập tức gọi bác sĩ của gia đình tới, có thể thấy ở trong lòng ông nội, cô đã chiếm bao nhiêu phần.

“Bởi vậy ông mới nói, cháu nên gặp trước rồi hãy trả lời chứ sao!” Khang Lập Đức ôn tồn nói.

Thải Hà từng nói, cháu của bà giống như có dòng dõi với rồng vậy. Bề ngoài không những hoàn hảo, mà ngay cả năng lực còn vô cùng nổi trội. Điều quan trọng nhất là, suốt mười năm nay nó chỉ yêu duy nhất một người, nhưng người con gái này vô cùng ích kỷ, không chịu kết hôn cùng cháu bà. Chính vì cô ta đã làm uổng tuổi thanh xuân của cháu bà nên mới không đủ tư cách để ở bên cháu của bà.

Nghe xong, ông có thể lập tức khẳng định, cậu bé này chính là đứa cháu rể mà ông muốn chọn .

Cháu gái của ông rất kén chọn, đến nay chưa từng để mắt tới chàng trai nào, cho nên từ trước tới nay cũng chưa từng yêu, ít giao du với con trai. Một cô bé thuần khiết không tỳ vết như vậy, nhất định là hợp với cậu bé thâm tình kia!

“Không cần đâu ạ, cháu sẽ không thích.” Khang Vi Bằng lại từ chối một lần nữa.

Cô hiểu thế nào là “Được đằng chân lân đằng đầu” . Cho nên chỉ cần cô đáp ứng gặp mặt, thì sẽ lập tức bị đẩy vào lễ đường. Hơn nữa, cô cũng hoàn toàn hiểu được là ông nội đang muốn giúp mối tình đầu đạt được tâm nguyện.

“Cháu gái, cháu nữ bức ông làm một người nói không giữ lời, cả đời không ngừng đầu lên được trước mặt người trong lòng sao?” Khang Lập Đức như muốn khóc, gương mặt gầy yếu lúc này trông giống như vô cùng khổ sở.

“Chẳng lẽ ông nội muốn ép cháu lấy một người cháu không yêu, thống khổ cả đời sao?” Cô lập tức hỏi lại, không chịu lép vế trước bộ dáng khổ sở của ông nội.

“Ông có ép cháu lập tức lấy cậu bé kia đâu?” Khang Lập Đức tủi thân giải thích: “Ông chỉ yêu cầu cháu gặp nó một lần thôi.”

“Vi Bằng, mau đáp ứng ông nội đi!” Khang phu nhân từ trước tới nay hiếm khi bộc lộ cảm xúc cũng phải lên tiếng.

Khang Bách Niên buộc phải xen vào, lấy giọng điệu nghiêm túc khuyên con gái, “Vi Bằng, ông nội đối xử với con thế nào, chính con cũng biết, chẳng lẽ con không thể thành toàn nguyện vọng nho nhỏ của ông nội, đi gặp mặt người ta sao? Ông nội đã tám mươi tuổi rồi, có thể sống thêm được bao lâu, con không thể giúp ông nội vui vẻ một chút à?”

“Đúng vậy, để cho ông vui vẻ một chút thôi.” Chao ôi? Đây là có ý gì? Tuy nay ông đã già, nhưng thực ra vẫn vô cùng khỏe mạnh. Hiện tại con của ông là muốn thế nào đây? Muốn nguyên rửa ông sao?

“Nếu vậy, ông nội phải thề đi, sau khi gặp mặt đối phương, cháu sẽ là người quyết định. Ông không được ép buộc cháu!” Cô cũng không phải là người dễ bắt nạt, nhất định sẽ khiến ông nội không còn lời nào để nói.

“Chờ tới lúc gặp mặt xong, đương nhiên sẽ tùy ý các cháu.” Cảm nhận được còn có lối để cứu vãn, Khang Lập Đức lập tức đứng lên, cười nói: “Đến lúc đó, nếu cháu thấy không thích, chẳng lẽ ông nội còn có thể ép cháu bước vào lễ đường sao?”

“Là ông nội nói nhé, cháu sẽ ghi nhớ.” Cô vừa giơ tay ra vẽ thắng lợi, lại thấy vẻ mặt sâu xa của ông nội nên hơi nhúm mi.“Vậy thì ông nội mau an bài cho chúng cháu gặp mặt đi!”

“Bà nội vừa nói, sau khi cháu và Khang tiểu thư gặp mặt mà quyết định không làm quen, thì bà tuyệt đối sẽ không có ý kiến, đúng không ạ?”

Thượng Thái Lăng xoa xoa cằm, đôi mắt đen sáng ngời chăm chú nhìn bà nội, đánh giá xem bà đang có tình toán gì, đồng thời sử dụng từ vô cùng cẩn thận.

Bà nội của anh không phải là một người tầm thường. Lúc bà còn trẻ, bà là một thương nhân rất tài giỏi, khi già đi cũng không hề hồ đồ. Bây giờ bà còn đảm nhiệm một chức vụ quan trọng trong hội đồng quản trị của tập đoàn, bởi vậy anh không bao giờ giám xem thường năng lực của bà.

“Đúng vậy.” Thượng Lâm Thải Hà nghiêm túc trả lời vấn đề của cháu trai.

“Nếu đã vậy thì cháu nghĩ là không cần gặp mặt đâu, bà nội.” Thượng Thái Lăng dứt khoát đáp, “Cháu sẽ không làm quen với bất kỳ người con gái nào nữa, điều đó hẳn là bà rất hiểu.”

Biết rõ anh có bạn gái mà còn muốn giới thiệu bạn gái cho anh, không biết bà nội bảo anh an tâm cái gì, muốn anh phụ lòng người yêu sao?

“Cháu trai à, bà có ép cháu lấy Khang tiểu thư sao?” Thượng Lâm Thải Hà bình tĩnh nhìn cháu trai.

Bà biết, muốn thực hiện tâm nguyện của bà và Khang Lập Đức là không dễ dàng, nhưng bà muốn nhìn thấy con cháu hai người được hạnh phúc bên nhau trong quãng đời còn lại của bà. Nhưng đám trẻ này cố tình không hiểu cho.

Hơn nữa, bà không tin rằng cô bé ích kỷ kia có thể làm cho cháu trai yêu quý của bà hạnh phúc. Bà làm như vậy đều là vì hạnh phúc của Thái Lăng.

“Nếu không có khả năng phát triển thì tại sao cháu phải lãng phí thời gian đi gặp mặt?” Thượng Thái Lăng cau mày hỏi.

Bà nội anh vô cùng sắc sảo, chỉ khi ở bên cạnh mới tình đầu là ông Khang Lập Đức – người sáng lập ra tập đoàn bách hóa danh tiếng thì mới trở nên dịu dàng. Anh rất sợ phải rơi vào cái bẫy của bà.

“Cháu muốn bà phải nhắc lại sao?” Thượng Lâm Thải Hà thở dài. “Đây là lời hứa của bà nội khi còn ở bên cạnh người kia. Thời điểm hiện tại buộc phải thực hiện.”

Thượng Thái Lăng trầm ngâm nhìn bà nội. “Sau khi cháu gặp mặt Khang tiểu thư mà kết quả vẫn không thay đổi, chỉ yêu mình bạn gái hiện giờ của cháu thì bà định thực hiện lời hứa kiểu gì?”

Bà nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi, “Giả sử bà là khách hàng thuộc ngân hàng của cháu và tiền để dành của bà gặp phải vấn đề. Bà muốn trích cứ các cháu thì các cháu lại không chịu tìm hiểu mà khẳng định là vấn đề ở bà. Cháu cho rằng bà sẽ có cảm giác gì? Tuy rằng có thể vấn đề là ở bà, nhưng các cháu vẫn phải có nhiệm vụ tìm hiểu. Có phải vậy không cháu trai?”

Nói xong, bà bình thản chờ câu trả lời.

Thượng Thái Lăng nhíu mày, chăm chú nhìn bà hơn mười giây.

Anh cảm thấy câu “Gừng càng già càng cay” rất đúng, thậm chí còn có thể áp dụng lên người bà nội.

“Cháu hiểu ý của bà, bà nội.” Anh nhún mày. “Cháu sẽ gặp mặt Khang tiểu thư nhưng cháu nói trước, cháu chỉ gặp mặt một lần, không có nguyện vọng. Cho nên bà cũng đừng chờ mong, đối tượng kết hôn của cháu vẫn là Cung Kỳ, điều đó tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

Thượng Lâm Thải Hà nhìn cháu trai, lạnh nhạt đáp: “Bà có nói rằng cháu vừa gặp Khang tiểu thư sẽ vừa lòng sao? Cháu không cần phải nói trước như thế.”

Thượng Thái Lăng chăm chú nhìn bà nội, rốt cuộc cũng hiểu mình nên có cảm giác gì.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

2. Chương 2

Chiếc xe ô tô màu đen lao vút vào bãi đỗ xe của quán Bar, Thượng Thái Lăng dừng xe lại, rồi xuống xe. Trên đường đi tới cửa quán Bar, anh lấy di động ra, gọi cho Cung Kỳ.

Trải qua mấy ngày cân nhắc, anh quyết định nói chuyện ngày mai cho cô biết. Giữa bọn họ sẽ không bao giờ có bí mật, đây là ước định trước khi hai người làm quen và anh luôn tuân thủ.

Đã mười ba năm rồi kể từ khi họ bắt đầu làm quen ở trường đại học, bọn họ đều là mối tình đầu của nhau. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô và cô cũng là người phụ nữ đầu tiên của anh. Cho tới hôm nay, trừ cô ra, anh không chạm vào bất cứ người phụ nữ nào khác.

Hai người đều muốn đến ba mươi hai tuổi sẽ kết hôn. Nhưng vì cô làm nghề thiết kế hoạt hình nên muốn anh cho cô vài năm để tập trung hết nhiệt huyết vào nghề làm hoạt hình cô yêu thích. Do hoạt hình trong nước chưa được tốt so với thị trường nên trước mắt cô muốn tới Hollywood một thời gian để gặp gỡ nhà sản xuất hoạt hình đã nổi danh. Công việc cô yêu thích phát triển như cá gặp nước, đạt tới trình độ chuyên gia.

Hàng năm, cô sẽ bay về hai lần, mỗi lần hầu như chỉ ở lại mười ngày. Còn anh cũng bận công việc nên không thể bay sang gặp cô được, bình thường chỉ gọi di động, chat webcam, gửi thư điện tử hoặc liên lạc qua MSN, tình cảm vẫn luôn ổn định.

Anh biết bà nội và cha mẹ đều lo cho chuyện cả đời của anh vì dẫu sao anh cũng đã ba mươi tuổi, lại là cháu trai duy nhất của Thượng gia nên mọi người đều mong được ôm con trai của anh sớm hơn một chút.

Nhưng anh hiểu rằng, đối với Cung Kỳ, công việc là một phần mạng sống của cô ấy, cô không mê muội vì hoạt hình, mà chỉ đơn thuần yêu thích công việc đó. Anh không thể ích kỷ mà ép cô về làm một bà chủ bình thường trong gia đình được.

Tuy rằng nói như vậy giống như tự thuyết phục chính mình, nhưng trên thực tế, anh đã sớm khát vọng được cùng cô tạo nên một gia đình nhỏ, sinh hạ kết tinh của bọn họ, sau đó chiều nào cũng có thể thấy cô và đứa bé. Đây chính là hy vọng của anh.

Anh chưa từng nói cho cô biết anh muốn ở bên cô đến mức nào. Anh rất muốn được chia sẻ niềm vui nỗi buồn với cô nhưng lại không nói với cô tất cả.

Anh không muốn tạo áp lực cho cô vì cô làm việc với những người da trắng không phải là dễ dàng, nếu ngay cả anh cũng không ủng hộ cô thì ai sẽ ủng hộ cô đây?

Dù sao cũng chỉ còn một năm nữa là anh sẽ được ở với cô mỗi ngày, một năm này sẽ trôi qua rất nhanh thôi! Sau đó chỉ cần nửa năm là anh có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, anh sẽ tặng cho cô đám cưới lãng mạn nhất, khiến cô cảm động, suốt đời khó quên, đồng thời giúp cho cô hiểu được, cô không chọn nhầm người...

“Là Thái Lăng sao?” Tạ Cung Kỳ bắt máy.

Thanh âm của cô khiến anh mỉm cười. “Đang làm việc sao? Có phải hôm nay em định tặng ca không?”

“Đúng vậy, mọi chuyện đang không được thuận lợi lắm, hôm nay có lẽ sẽ phải làm suốt đêm. Anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở bãi đỗ xe của quán bar. Hôm nay, mấy người bạn của anh muốn tụ họp một lúc, đều là thể hệ thứ hai của mấy doanh nghiệp. Tình bạn của bọn anh rất tốt.”

“Ừm..” Cô đang háng một tiếng. “Còn có việc gì không? Em đang bận một chút...”

“Còn một việc nữa!” Anh vội nói, “Em nghe anh nói này, ngày mai anh phải gặp mặt một cô gái, là thiên kim nhà giàu mà bà nội an bài. Anh không đồng ý nhưng vì lễ phép nên mới phải gặp. Sau khi gặp bà nội mới có thể bỏ qua cho anh. Anh muốn cho em biết trước chuyện này.”

Cô trầm mặc một chút rồi giễu cợt nói: “Bà nội nội anh nhất định là rất ghét em nhỉ? Để cho cháu trai độc thân nhiều năm như vậy, còn an bài cho anh đi gặp mặt, xem ra là rất bất mãn với em!”

Nghe cô nói như vậy, anh bắt đầu hối hận với điều mình vừa nói ra “Không có chuyện đó đâu, nội tình hơi phức tạp một chút. Khi khác anh sẽ nói cho em. Không phải em có việc bận sao? Vậy em cứ tiếp tục đi, anh đi vào bar đây...”

“Angela? Em mau vào tắm đi!”

Đang lúc anh muốn gác máy thì có một giọng của đàn ông xen vào, cả người anh cứng đờ.

Angela? Không phải tên tiếng Anh của cô sao, tại sao một người đàn ông lại thân mật gọi cô đi tắm? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Sắc mặt của anh lập tức tái mét. “Người đàn ông kia là ai? Vì sao lại gọi em đi tắm? Rốt cuộc em đang ở đâu?”

Tuy hai người hai nơi, nhưng anh luôn tin tưởng cô, cho dù có bao nhiêu phụ nữ theo đuổi, anh cũng luôn thờ ơ. Chẳng lẽ cô lại phản bội anh ?

Nghĩ đến đây, anh xiết chặt di động, ngực không ngừng phập phồng.

“Rốt cuộc em đang ở đâu?” Anh tức giận hỏi.

Di động phát ra âm thanh, đối phương đã ngắt máy.

Nhìn cuộc gọi vừa kết thúc trong máy, anh không thể tin được cô lại làm như vậy với anh!

Đáng chết! Vậy mà cô dám ngắt máy của anh!

Anh nhanh chóng gọi lại, nhưng không nghe máy đã tắt.

Trong nháy mắt, ngực anh như có ngọn lửa thiêu đốt, sắc mặt anh trở nên u ám, cả người giống như núi lửa sắp bùng nổ.

Anh không nản lòng, lại tiếp tục gọi cho cô, nhưng cả mười cuộc đều không thấy cô bắt máy.

Nếu không phải muốn tránh sự truy hỏi của anh, làm sao cô lại có thể không nói một lời mà tắt máy?

“Mẹ kiếp!” Anh phẫn nộ bóp chặt điện thoại, vừa nghĩ tới khả năng cô đang ở với người đàn ông khác là anh lại muốn điên lên rồi!

“Chà? Đây không phải là Thượng tổng giám đốc của chúng ta sao? Đến đây rồi sao còn không vào?” Thế hệ thứ hai của tập đoàn Hoa Doãn – Trần Chí Uy mỉm cười, đi tới chỗ anh.

“Không có gì.” Anh phiền muộn giải thích, sau đó mím chặt môi, trí tưởng tượng đáng sợ trong đầu anh đang không ngừng phát huy.

“Có phải có chuyện không vui không?” Trần Chí Uy nhếch khóe miệng. “Nói cho cậu biết, rượu là người bạn tốt nhất của con người, chờ tới khi uống xong mấy chén, đảm bảo cậu sẽ không phiền muộn nữa. Tôi cũng toàn dựa vào rượu để trải qua phiền muộn , mau vào đi!”

Lửa giận trong ngực Thượng Thái Lăng càng thêm bùng cháy.

Anh không cho rằng rượu là người bạn tốt, nhưng giờ phút này, anh cần một ly rượu để mất đi cảm giác.

“Tiểu thư, cậu đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn trong sáng như vậy, thật sự là khiếm tốn quá đấy. Khó trách ông nội cậu muốn giao cậu ột người đàn ông cậu không quen, tám phần là sợ cậu trở thành một bà cô, không lấy được chồng.”

Trong quán bar, Tần Gia Di đã bắt đầu say, bởi vậy lời nói ra cũng không hề suy nghĩ.

“Đừng nói nữa.” Do cũng bắt đầu ngấm men say nên sắc mặt Khang Vi Băng không được tốt lắm, cô nhíu mắt lại, nghẹn ngào, “Nếu tớ không còn trong trắng thì đâu tới nỗi như vậy? Có điều, cậu đã ly hôn rồi, nên so với tớ có khi còn thảm hơn, phải không??”

Chính vì cô kén chọn nên mới giữ gìn được sự trong trắng của bản thân, chứ không phải cô không đáng giá, không có người muốn. Ở quán bar này, với một đại tiểu thư như cô đây, ít nhất là có hai mươi người tới gần. Một khi cô nguyện ý thì thiếu gì cách tìm được đàn ông, có điều là cô không muốn mà thôi.

“Ít nhất tớ còn biết thế nào là tư vị tình yêu, còn cậu thì chẳng biết gì cả.” Tần Gia Di lập tức mạnh miệng, nói xong còn bật cười ngậy ngô.

“Thế nhưng thứ khiến cậu hiểu được tư vị tình yêu lại là bắt gặp chồng cậu làm tình với người phụ nữ khác, còn bị cậu bắt gian tại trận, chính mắt nhìn thấy.” Khang Vi Băng nhắc nhở.

“Cậu, đồ ngốc này...” Nội tâm đau đớn của Tần Gia Di bị mở ra khiến cô càng thêm đau lòng, ngửa đầu dừng cảm cặn sạch ly rượu, bắt đầu quở trách bạn tốt, “Cậu ấy à, trong nhà có tiền thì ích lợi gì? Chính

vì vậy mà cậu không cảm thấy vui vẻ, miệng cho tới bây giờ vẫn còn trong trắng, cậu không biết là con gái phải giả đáng yêu một chút thì mới có người yêu chiều sao?”

Cô lập tức phát điên lên “Đừng nói linh tinh! Tớ là vì kén chọn nên mới còn trong sang, cậu đừng có nói sang chuyện khác!”

Tiếng nhạc quá lớn, Tần Gia Di cũng hét lên với cô, “Vậy cậu chứng minh cho tớ xem đi!”

Dưới ánh đèn màu lam, cô chau mày lại, chống lại ánh mắt khiêu khích của bạn tốt. “Chứng minh thế nào?”

Tần Gia Di chỉ vào cô, “Phá thân!”

Đôi mày của Khang Vi Băng nhíu càng chặt, cô ngẩng mặt, neho mắt nhìn bạn tốt, bởi vì hơi rượu lên men mà trong ngực cô càng thêm nóng.

“Cậu có ý gì?” Cô hỏi.

Đắc ý nhìn cô, Tần Gia Di kiêu ngạo nói: “Chính là xóa gánh nặng trong sáng của cậu! Như vậy ông nội cậu sẽ không ép cậu kết hôn nữa. Chính vì biết cậu chưa từng yêu đương, chưa từng làm quen với đàn ông nên ông nội cậu mới ép được cậu. Nếu biết cậu là cao thủ tình trường, là tay chơi ở quán bar, ông nội cậu còn có thể ép cậu mau sinh quý tử sao? Cậu là tàn hoa bại liễu, nếu giả đi thì ông nội cậu sẽ rất mất mặt!”

Gương mặt đang cười của Khang Vi Băng nháy mắt trở nên lạnh lùng, “Tần Gia Di, nói chuyện với cậu khó nghe quá!”

Cô bạn này sau khi ly hôn càng ngày càng tùy tiện, so với trước kia giống hệt như hai người khác nhau, không lẽ việc ly hôn kích thích cô ấy quá nên mới thành như vậy?

Có điều, không phải Gia Di nói không có lý.

Ông nội có thể điều khiển việc hôn nhân của cô, không phải là vì biết được cô không có kinh nghiệm sao?

Đáng chết! Sao cô lại để mình lâm vào tình huống này chứ?

Cô là Khang Vi Băng, là một cô gái đầy kiêu hãnh, cô làm sao có thể để cho bản thân không có một người đàn ông nào được? Thời đại nào rồi mà cô còn là một cô gái hai mươi tám tuổi trong sáng chứ?

Cô cho rằng chuyện tình một đêm không khó, trước hết chúc say bản thân là được rồi.

Thượng Thái Lãng ra khỏi quán bar với ý thức rõ ràng, bên cạnh anh còn có một người phục vụ.

“Thượng tổng giám đốc, anh có ổn không?” Cậu ta đã thay anh gọi taxi, bởi vì anh là vị khách thân thiết của quán bar.

“Tôi không say.” Anh rút ra một ít tiền mặt, đưa cho người phục vụ. Những người khác đi nơi nào thì anh không biết, anh chỉ biết anh rất choáng váng, ngực lại khó chịu, cả người nóng lên. Anh rất muốn la to, anh muốn tìm một nơi trút giận, anh muốn lập tức bay sang Mỹ...

“Thưa anh, xe đã tới.” Phục vụ cung kính nói.

Cách xe taxi vài bước có một cô gái mặc đồ lam đang chênh choáng đi ra khỏi quán bar. Thượng Thái Lãng đột nhiên chấn động, dường như hô hấp đều ngưng lại.

“Cung Kỳ!”

Anh vội vàng giữ tay cô gái kia, không nói năng gì mà kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Thì ra Cung Kỳ của anh không ở cùng một chỗ với người khác mà là quay về Đài Loan, mặc bộ đồ anh tặng để tới đây! Là anh hiểu lầm cô.

“Chính là anh.” Khang Vi Băng chôn mặt vào chiếc áo sơ mi của anh, với hình dáng cao lớn này, anh ta nhất định là đối tượng tình một đêm cô muốn tìm. Cô không thích người đàn ông quá thấp!

“Anh rất nhớ em!” Anh thỏa mãn, chậm rãi nhắm mắt lại, một tay ôm cô, một tay kim lòng không đậu mà nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, cảm xúc nồng nóng trong tối nay nhờ vào sự xuất hiện của cô mà tan biến.

“Xe taxi đang đợi, hai vị mau lên đi!” Người phục vụ mở xe, tự cho là thông minh mà kể tai người lái nói nhỏ, “Đến khách sạn gần đây!”

Đây chính là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, không đến khách sạn thì còn biết đến đâu?

Haha, tuy chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi nhưng lần tới Thượng tổng giám đốc nhất định sẽ báo đáp cậu thật tốt, tiền boia chắc chắn không hề ít đâu!

3. Chương 3

Khang Vi Băng đi theo người đàn ông xa lạ tiến vào cánh cửa dự vọng. Vừa vào cửa, anh lập tức mạnh mẽ hôn cô, hai tay ôm lấy hông cô, đem cô ấn vào thân thể anh.

Nụ hôn của anh giống như thủy triều như đang cuộn sóng trong miệng cô, cô không hề chống cự, cứ để anh hôn tùy ý, cùng anh ngã lăn ra chiếc giường lớn.

Trong phòng, dưới sự thôi miên của ngọn đèn mờ ảo, nụ hôn của anh chuyển từ nồng nhiệt sang nóng cháy mà triền miên, tay anh chuyển động trên người cô, giống có anh có rất nhiều dự vọng cần ‘ra’ vậy, nên lúc cô còn choáng váng trong sự sung sướng thì anh động, hăng hái tiến vào trong cơ thể cô.

Trời ạ! Cô thật mềm mại! Bao chặt lấy anh .

“Anh có thể cảm nhận được, em không phản bội anh, bảo bối. Thực xin lỗi, là do anh hiểu lầm em” Cô vừa lại nóng vừa chặt, giọng anh nhiễm dự vọng mà trở nên trầm thấp thô sáo, anh liều lĩnh ra sức tiến vào, hơn nữa lại càng dã hôn môi của cô.

Bọn họ đã lâu không thân thiết, mà lần kia là bốn tháng trước, lúc anh đến Mỹ gặp cô.

Giờ phút này cùng cô triền miên một chỗ, anh nhin không được muốn dùng tất cả sức lực để cùng cô hoan ái, tạo ra một ấn kí trên người cô, khiến trái tim cô không bởi vì khoảng cách mà xa rời.

“Đi. Tránh ra.” Đáng chết! Đau quá!

Khang Vi Băng nhú mày, trong đầu óc chỉ có một suy nghĩ —— rất muốn đá văng gã đàn ông phía trên! Bởi vì thật là đau!

“Anh sẽ không tránh ra, em là người anh duy nhất yêu. Bé cưng, xin lỗi, anh xin lỗi em, đều tại anh không tốt, anh hiểu lầm em” Anh rên rỉ trên môi cô một tiếng, lại đẩy mạnh về phía trước, đầu lưỡi cũng thăm dò vào môi cô, chiếm lấy cánh môi mềm mại đó bằng một cái hôn thật sâu.

Anh không ngừng trấn an cô, không ngừng hôn cô, không ngừng gọi cô là bé cưng, nhưng cũng không ngừng ra vào trong cơ thể cô, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh, cô không thể nhin được nữa, kêu lên!

“Tránh ra. Đau quá.” Cô thì thầm, theo bản năng đẩy anh ra.

“Bé cưng.” Cô vận vẹo khiến anh thêm điên cuồng, đầu lưỡi kéo đến bộ ngực sữa đầy đặn, mềm mại, ngón tay âu yếm một nụ hoa khác, hơi thở nặng nề, hút lấy hương vị mềm mại.

Thật lạ, vì sao cô không còn cảm thấy đau nữa? Lúc này, cô chỉ thấy dự vọng mãnh liệt đang chạy tán loạn trong thân thể, móng tay của cô đâm vào bờ vai anh, nhận được vui thích làm cô rên rỉ, hai tay cô ôm lấy eo anh, cô nâng hông lên, khiến anh càng vào sâu hơn. Cô hoàn toàn run rẩy vì dự vọng.

Anh có thể cảm giác được sự rung động của cô, điều này khiến anh càng thêm dốc sức ra vào, cô không tự chủ được mà dùng hai chân vòng quang thắt lưng, nghênh đón từng đợt tấn công.

“Đừng phản bội anh, bé cưng!” Anh mê loạn nói, hô hấp dồn dập. “Đừng làm tim anh bị thương tổn! Anh yêu em.”

Khoái cảm như ngọn lửa dội vào khiến cô rên rỉ hỗn loạn, thở gấp gấp. Chỉ trong nháy mắt, anh cảm thấy dưới thân cô run rẩy, run rẩy liên tiếp, anh biết cô đã đến cao trào, giờ thì đến anh .

Anh va chạm vào cô, bọn họ đã tránh thai mười năm, đêm nay anh không mang mũ*, nếu cô có thể mang thai thì tốt rồi, nếu cô mang thai thì cô sẽ ở lại bên cạnh anh, sẽ không đi nữa.

Để anh ích kỷ một lần đi.

*BCS

Lúc Khang Vi Bằng tỉnh lại, lập tức vì sự phóng túng tối qua mà phải trả giá lớn.

Cô đau đầu, rất đau, thân thể cũng rất rất đau, giống như là có người thừa dịp cô uống rượu, hung tợn đánh cô vậy.

Cô nhúu mày, hít sâu một hơi, xoa xoa huyết thái dương, nếu có viên thuốc giảm đau thì tốt rồi.

Cô chuyển mắt, nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh

A! Đáng chết! Cô đã thật sự làm điều đó rồi!

Trí nhớ không rõ lắm, quá trình cũng rất mơ hồ, nhưng cô không quên chuyện đêm qua, cô đã quyết tâm bỏ gánh nặng chuyện làm một cô gái trong sáng và chọn trúng một người đàn ông ở cửa quán bar. Không đúng, là người đàn ông kia chủ động, điểm ấy cô còn nhớ rõ, cô bị anh kéo vào lòng, sau đó lên xe, sau đó.

Trời ạ, cô đã quên, trí nhớ chỉ dừng ở đây.

Rốt cuộc cô có phát sinh quan hệ với anh hay không, điểm ấy cô không xác định nổi, nói không chừng người đàn ông này cũng uống say, bọn họ căn bản chưa kịp làm gì đã gục đầu ngủ.

Hiện tại suy nghĩ thì có ích gì? Làm hay không làm thì đã sao? Nhưng cô trắng trợn ôm một gã đàn ông xa lạ ngủ, điểm ấy quá đủ để làm cô đau đầu.

Cô thật là ngu ngốc, lỡ tên đàn ông này là một biến kẻ cuồng giết người thì làm sao bây giờ? Cô làm sao có thể vì giận dữ với Gia Di mà đem an toàn của bản thân đặt ở nơi nguy hiểm?

Còn nữa, nếu tên đàn ông này có bệnh thì sao? Có rất nhiều bệnh lây qua đường sinh dục, nghiêm trọng nhất là AIDS, lỡ cô bất hạnh bị anh lây bệnh, không phải xong đời ư?

Ông trời! Tối qua sao cô không nghĩ như thế chứ? Cái loại rượu kia đúng là nguy hiểm, khiến người luôn lý trí như cô gây họa ngập trời!

Thừa dịp anh còn không tỉnh lại thì phải chạy nhanh thôi, trăm ngàn lần không được lưu lại nhược điểm gì, chỉ cần anh biết thân phận của cô, chắc chắn sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, cô tránh khỏi vòng tay của người đàn ông nọ, nhưng có lẽ là do động tác quá mạnh và anh đang ôm cô thật chặt nên anh tỉnh dậy.

“Bé cưng, em muốn đi đâu?” Thượng Thái Lăng đầu tiên là mỉm cười, sau đó mới chậm rãi mở mắt, hưởng thụ cảm giác vừa mở mắt ra thì nhìn thấy cô gái mình yêu.

Nhưng anh không thấy cô gái mình yêu đâu, ngược lại chỉ thấy một gương mặt xa lạ.

Ông trời! Cô là ai?

Anh vừa kinh ngạc lại vừa kinh hoàng nhìn cô.

“Đừng gọi tôi là bé cưng, thật ghê tởm.” Khang Vi Bằng chán ghét, tuy rằng anh ta có một bờ vai vững chãi, cánh tay và cơ bụng rắn chắc, nhưng chuyện này không liên quan đến cô. “Chuyện tối qua coi như chưa xảy ra, mau nhắc cánh tay của anh lên, tôi phải đi.”

Đàn ông đúng là loài động vật khó lý giải, làm sao có thể gọi một người xa lạ là bé cưng chỉ vì tình một đêm? Bọn họ thật sự là lẠm tÌNH!

“Người tôi gọi không phải cô, cô là ai?” Thượng Thái Lăng lập tức buông lỏng tay ra,, trong nháy mắt còn kéo chăn che thân thể lại, giọng nói không hề khách khí.

“Người nên che là tôi mới đúng!” Cô với tay, đoạt chăn lại, bị anh lôi kéo như vậy, cô gần như ‘lộ hết ra’ trước mặt anh.

Người này nhất định là có bệnh. Nếu không thì anh ta đi kiếm gái ở quán bar làm gì, chắc chắn phải là tay chơi thì mới vậy, còn giả vờ giả vịt cái gì nữa?

“Cô rốt cuộc là ai?” Thượng Thái Lăng cũng kéo chăn lại, anh híp mắt, hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Không phải đêm qua anh lên taxi cùng Cung Kỳ ư? Sao lúc tỉnh lại thì người phụ nữ này lại nằm bên cạnh anh? Chẳng lẽ tối qua, người cùng anh lên xe không phải Cung Kỳ, mà là cô ta?

Không có khả năng, anh rõ ràng đã thấy Cung Kỳ, tuy rằng anh uống rượu, nhưng anh xác định người anh thấy là Cung Kỳ.

Nếu anh lên xe cùng Cung Kỳ thì người trước mắt này xuất hiện từ đâu ra?

“Anh không cần phải biết, mà tôi cũng không muốn biết anh là ai.” Khang Vi Băng kéo chăn che mình, động tác cũng không hề khách khí.

Ánh mắt người này bị chảy nước à! Đêm qua là một sai lầm nhất thời, về sau cô không bao giờ làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa!

“Ngừng ——” Thượng Thái Lăng giơ tay lên. ” Cứ kéo đến kéo đi như vậy không phải biện pháp, bây giờ tôi nhắm mắt lại, còn cô thì vào phòng tắm mặc quần áo vào đi, sau đó chúng ta sẽ nói tiếp.”

“Thật buồn cười, vì sao tôi phải nghe lời anh?” Khang Vi Băng cười nhạt: “Tôi sẽ nhắm mắt lại, còn anh thì đến phòng tắm mặc quần áo đi.”

Dáng dấp người này không tệ, hơn nữa cũng là người rất biết suy nghĩ, nhưng anh ta nghĩ cô không biết gì chắc? Nhắm mắt vẫn có thể nhìn trộm, cô không phải là một con ngốc.

“Được, tôi vào phòng tắm trước.” Anh thỏa hiệp. Người phụ nữ này khó chiều như vậy, tội gì anh phải lãng phí thời gian cùng cô ta. “Tôi vào phòng tắm, cô mặc ở đây, xong rồi thì gọi một tiếng, sau đó tôi sẽ ra.”

Khang Vi Băng nhướn mày, lắc đầu “Không, chờ anh đi ra thì tôi sẽ đi vào mặc.”

Anh nhăn nheo mắt nhìn cô. “Cô gái, cô vào khách sạn lần đầu, đúng không? Phòng tắm ở đây trong suốt, đến lúc đó đừng bảo tôi muốn tranh thủ.”

Mặt cô đỏ lên, yếu ớt đáp với vẻ không cam lòng, “Anh mới là người chưa từng tới khách sạn, đương nhiên là tôi biết phòng tắm ở đây trong suốt rồi. Chẳng qua tôi muốn anh mặc quần áo xong thì đi đi, đến lúc đó tôi sẽ mặc.”

Anh nhíu mày, “Tùy cô.”

Hiện tại đầu của anh đang rất hỗn loạn, không buồn tranh cãi cùng cô, nếu đêm qua người làm tình cùng anh không phải Cung Kỳ, vậy thì chính là cô .

Nghĩ đến đây, lòng anh lập tức rối như tơ vò.

Tuy lúc này tâm trạng của anh không quá tồi tệ, nhưng anh không muốn làm người bắt cá hai tay. Từ trước tới nay anh chưa từng muốn phản bội Cung Kỳ, cho dù anh đang nghi ngờ cô phản bội anh.

Lúc anh đi ra khỏi phòng tắm thì thấy người phụ nữ xa lạ kia đã mặc quần áo xong, trên người cô là bộ âu phục Ý màu lam. Anh như bị điện giật.

Đáng chết!

Thì ra là bộ quần áo này đã tạo nên tai họa.

Bộ cô ta đang mặc giống hệt bộ anh tặng Cung Kỳ vào lễ tình nhân. Bộ này vốn là hàng độc quyền, ở Đài Loan chỉ có hai bộ. Nào ngờ lại trùng hợp như vậy, anh mua một bộ còn cô ta mua bộ còn lại...

Nói như vậy, tối qua người cùng anh lên xe là cô ta!

Đúng là xui xẻo! Làm sao anh có thể phạm sai lầm lớn thế này chứ?

Cho dù anh có uống say cũng không thể nhầm lẫn như vậy được, tuy hai người họ có bộ đồ giống nhau, nhưng khuôn mặt lại khác nhau rõ ràng, sao anh có thể nhìn gà hóa cuốc!

Đáng chết! Đáng chết! Tất cả đều là lỗi của anh!

4. Chương 4

“Anh trùng mắt với tôi làm gì?” Khang Vi Băng hất cằm, lời cô nói hoàn toàn không giống vẻ bề ngoài của cô. “Anh đừng có cái suy nghĩ muốn đánh nhau với tôi. Nếu 20 phút sau tôi không ra ngoài, thì bọn họ sẽ lên tìm người. Vì tôi đã gọi cho người nhà rồi, họ biết tôi ở đâu.”

Nhân lúc anh vào phòng tắm thì cô đã nhanh chóng mặc quần áo vào, cô nghĩ anh sẽ cười nhạo cô, không nghĩ tới anh lại bị sắc đẹp của cô làm kinh sợ, nhìn xem, trông mắt sắp rơi xuống rồi, hèn là mắt anh vẫn còn tỉnh.

“Bây giờ mới biết sợ sao? Đáng lẽ ra đêm qua cô nên lo lắng vấn đề an toàn, không nên lên xe cùng người xa lạ chứ.” Thượng Thái Lăng chán nản nói.

Khiếp sợ đi qua, anh bình tĩnh lại, hoàn cảnh trước mắt rất khó nói, anh không cho rằng sẽ xử lý dễ dàng. Vì anh không rõ người phụ nữ này chỉ tìm tình một đêm hay có mục đích khác.

“Hừ!” Cô lạnh lùng bĩu môi, tỏ vẻ không vui: “Anh đừng lên mặt dạy đời tôi nữa. Hãy tự nhìn lại mình đi, anh cho rằng anh đi đêm thì sẽ không gặp ma sao? Chưa biết chừng có một ngày, anh sẽ gặp phải một nữ sát thủ thích chơi SM với anh đó. Lúc ấy người gặp nạn là anh mới đúng!”

Vừa rồi cô đã kiểm tra qua thử, bọn họ có làm tình, bởi vì cô thấy đến ga giường có vết máu của cô. Bây giờ cô đã không còn trong trắng nữa, cho nên, anh ta chính là người đàn ông đầu tiên của cô.

Nói thật là anh ta có bề ngoài rất ưu tú. Đáng người cô thấy cũng không tồi. Da anh ta màu đồng, thân hình thì hơi gầy giống như một sách, nhưng cô sẽ không bối rối mà lập tức thích anh ta đâu!

Cô thầm mong hai người nhanh chóng mỗi người một ngả, tốt nhất là cả đời không cần gặp lại, sau đó đem một đêm vớ vẩn này loại bỏ khỏi đầu.

“Tùy cô có tin hay không, tôi chưa bao giờ lên giường với người khác trừ bạn gái, cho nên không có cái chuyện như cô nói đâu.” Thượng Thái Lăng kiêu căng héch mếch nói.

Cô đùa cợt nhìn anh. “Chưa bao giờ lên giường với người khác ngoại trừ bạn gái? Vậy tôi là ai?”

“Cô là ngoài ý muốn.” Anh rầu rĩ giải thích, “Tối qua tôi không được vui nên mới uống nhiều rượu, lúc nhìn thấy cô, tôi cứ tưởng cô là bạn gái mình, bởi vì quần áo giống nhau như đúc, ngay cả hình dáng cũng giống, cho nên tôi mới đem cô lên xe.”

Khang Vi Băng mĩa mai. “Muốn nói dối cũng phải có kế hoạch chứ, chàng trai, anh có biết bộ âu phục này bao nhiêu tiền không?”

Anh chăm chú nhìn cô. “Đây là bộ âu phục đẹp nhất trong triển lãm Kylie tại mùa hè năm ngoái, được chính tay nhà thiết kế nổi tiếng Kenny của Ý thiết kế, Đài Loan chỉ có hai bộ, giá mười một vạn chín ngàn tệ, không giảm giá, nhưng có phụ kiện là chiếc chìa khóa tự tay Kenny thiết kế, tôi nói đúng không?”

Khang Vi Băng trợn mắt há mồm nhìn lại anh. Người này thật sự không gạt mình.

Bởi vậy lúc anh ta say rượu mới coi cô như bạn gái, mà đồng thời lúc đó cô cũng đang tìm đối tượng phá thân, cho nên hai người mới lằm lở lên giường với nhau.

“Tóm lại, từ giờ trở đi, chúng ta không quen không biết, cũng không có quan hệ gì.” Cô cầm lấy túi da, đi giày cao gót vào, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút!” Anh không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy. Thấy cô vừa lạnh lùng, vừa xinh đẹp, cộng thêm vẻ ngoài thanh cao, không hề sợ hãi khi đối diện với anh, anh còn tưởng cô rất khó chơi.

“Tôi và anh còn điều gì để nói ư?” Cô nhú mày, hạ quyết tâm, nếu anh dám mở miệng lừa đảo, cho dù danh dự của cô mất hết thì cô cũng báo cảnh sát.

“Tôi phải trả bao nhiêu tiền cho cô?” Anh không biết giá thị trường, nhưng nếu cô nói ra con số không thái quá, anh sẽ đưa.

Không biết mọi chuyện là như thế nào, nhưng dù sao thì đêm qua bọn họ cũng đã xảy ra quan hệ. Huống chi cô còn bị anh kéo lên xe, cho nên ít nhất anh cũng phải bù lại cho cô một chút.

“Anh đưa tôi 10 ngàn là được. Vậy còn tôi thì sao? Tôi nên trả cho anh bao nhiêu tiền?” Nếu anh cho rằng anh nên trả, thì cô cũng nên như vậy, bởi vì đêm qua bọn họ đều “sử dụng lẫn nhau”, đương nhiên người nào ‘sử dụng’ thì đều phải trả phí.

“Cô đang đùa đấy à?” Sắc mặt của anh sa sầm khi nghe câu hỏi của cô. Anh cho rằng sau này cô muốn moi thêm tiền từ anh, nên nếu anh không gọi cô lại ngay bây giờ thì chưa biết chừng sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Bởi vậy mới nói, mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó, không biết cô gái này định dùng chiêu gì đây?

“Biết đùa là tốt.” Khang Vi Băng kiêu ngạo nâng cằm. “Biết không? Không phải chỉ mình anh muốn quên chuyện này, mà tôi cũng vậy, không phải chỉ có mình anh u sầu về đêm qua, mà ngay cả tôi cũng vậy.”

Nói xong, cô mở cửa phòng, không quay đầu lấy một lần mà lập tức rời đi, tiếng giày cao gót lộp cộp biến mất trên nền đá cẩm thạch.

Thượng Thái Lăng giật mình nhìn cửa phòng, tầm mắt lơ đãng đảo qua chiếc giường lớn hỗn độn, huyết thái dương lại bắt đầu đau đớn.

Đêm qua anh đã tìm kiếm sự an ủi từ một người phụ nữ xa lạ. Ngay lúc này đây, anh còn nhớ mình đã làm những gì, anh điên cuồng muốn cô mang thai, chỉ vì muốn “Cung Kỳ” không bao giờ rời xa mình mà anh không mang mũ*...

*BCS

Chết tiệt!

Sự thật này còn đáng đau đầu hơn khi phát hiện Cung Kỳ thay lòng đổi dạ.

Lỡ cô ta mang thai thì sao?

Nhắc tới đây, người anh cứng đờ, đầu óc cũng trở nên trì trệ.

Trong giây lát, anh thoáng nhìn vết máu trên giường, cả người anh chấn động, lại lần nữa cảm thấy trời đất quay cuồng.

Không, không có khả năng.

Anh bước tới, thần kinh căng thẳng .

Anh đem chăn xốc lên hoàn toàn, trên ga giường hiện lên vết máu làm anh kinh hãi!

Cô là gái còn trinh.

Lồng ngực của anh phập phồng không ngừng, con ngươi đen sáng quắc nhìn chăm chăm cửa phòng, hai tay lặng lẽ xiết chặt.

Ai lại đem đêm đầu tiên hiến ột người xa lạ?

Anh hoàn toàn không thể lý giải, cô rốt cuộc là dạng người gì!

Lúc Thượng Thái Lăng tiến vào văn phòng thì đã gần mười một giờ. Do tối hôm qua uống nhiều rượu nên đầu anh vô cùng đau nhức, chỉ muốn lăn ra ngủ. Có điều hôm nay anh có mấy cuộc hẹn nên không thể đi ngủ được.

Trong ba năm gần đây, kể từ khi anh nắm quyền, tập đoàn Thượng Kim Khổng càng thêm phát triển nhanh chóng. Đơn giản là vì anh khá rành việc quản trị kinh doanh, thường tranh thủ hợp tác với ngân hàng ngoại thương. Sáng kiến này làm cha anh rất mừng, hoàn toàn yên tâm khi giao công ty cho anh.

Cha anh lại bị bệnh gan, không thể làm việc nặng nên một tháng chỉ tới công ty một lần, thời gian còn lại đều cùng mẹ anh thăm quan đây đó và chuyện này thì vô cùng có lợi với sức khỏe của ông. Mặc dù như vậy thì người bị mệt sẽ là anh, nhưng anh cảm thấy nó rất đáng giá.

“Thưa tổng giám đốc, vì sáng nay anh tắt máy nên có rất nhiều người gọi đến công ty để tìm anh.”

Anh vừa đi vào phòng, thư ký lập tức đứng lên báo cáo.

“Điện thoại của tôi mất rồi.” Anh vừa đi vừa nói, “Hôm nay cô giúp tôi mua một cái máy mới, tôi muốn dùng lại số cũ.”

Anh ngồi xuống, mở máy tính và mở tài liệu trên bàn ra, “Có những ai tìm tôi?”

Thư ký tiếp tục báo cáo, “Mọi cuộc gọi đều liên quan đến công việc thì tôi đã xử lý, chỉ có hai cuộc gọi cần anh tự giải quyết.”

Anh nhìn tập tài liệu rồi thầm chửi thề trong lòng, sao anh lại quên mất việc gặp Khang tiểu thư chứ?

“Lão phu nhân đã gọi tới hơn hai mươi cuộc, bảo anh đến thì lập tức gọi lại cho bà.”

Nhìn đi, quả nhiên là bà nội anh, luôn luôn nhắc nhở anh.

“Một cuộc khác là của Tạ tiểu thư, cô ấy cũng nói rằng khi anh đến thì mong anh hãy lập tức gọi lại cho cô. Và bất cứ lúc nào cũng được, cô ấy luôn chờ anh gọi tới.”

Sau khi anh nghe đến tên người gọi thì trái tim như ngừng đập, hơi nhú mào.

Cô tìm anh?

Trải qua một đêm, cô đã tìm được lí do chính đáng, cho nên chủ động tìm anh, phải không?

“Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi, mang cho tôi một ly cà phê đen và một viên thuốc giảm đau.”

“Vâng”, Cô thư ký lui xuống.

Anh nhìn điện thoại, do dự xem có nên gọi cho cô hay không?

Cô sẽ nói với anh điều gì? Phải chăng là một câu chuyện tình hoàn mỹ?

Nhìn chằm chằm điện thoại cả buổi, cuối cùng anh cũng cầm điện thoại lên, nhưng là để gọi cho bà nội.

“Là cháu đây, bà nội.”

Nếu không gọi lại, chắc chắn bà nội sẽ giết anh.

“Thì ra cháu cũng biết để gọi lại cho bà đấy.” Thượng Lâm Hải Hà hừ một tiếng, “Bà còn tưởng rằng cháu cố ý tắt máy để trốn tránh việc gặp mặt nên định phán tội chết cho cháu luôn.”

Thượng Thái Lăng cười khổ một tiếng, “Bà nội, cháu trai của bà không phải hạng người như vậy, nếu đã hứa, cháu nhất định sẽ làm được.”

“Vậy thì tốt, đừng quên hôm nay cháu phải gặp mặt Khang tiểu thư, sáu giờ bà sẽ tới công ty đón cháu đi.”

Đề nghị này càng khiến anh đau đầu, “Không cần đâu bà nội à, cháu tự đi là được rồi.”

“Bà..đi..đón..cháu.” Bà gằn giọng.

Thằng nhóc này giống như con cá nơi biển khơi vậy, nếu mà nó đến xem mắt thì mới là lạ đấy. Hơn nữa, nó còn có một đứa người yêu ở Mỹ nên chắc chắn tới 80% là nó sẽ chạy trốn khỏi cuộc gặp này.

“Được rồi, cháu biết rồi ạ.” Anh đầu hàng, “Cháu sẽ xuống đi với bà đúng giờ, được chưa ạ? Bây giờ thì cháu có việc rồi, hẹn gặp lại bà sau.”

Sau khi tắt điện thoại, anh lại tiếp tục nhìn chiếc điện thoại trên tay. Mọi chuyện hoang đường đêm qua lại ùa về khiến anh nhúu chặt mày.

Khoái cảm đêm qua biến thành ác cảm, trong đầu anh không thể xóa nhòa được vết máu trên ga giường. Cho dù cô gái kia có mục đích gì thì tóm lại là anh vẫn hủy đi sự trong trắng của cô gái đó.

Đúng lúc này, điện thoại chợt vang lên, xen ngang vào suy nghĩ của anh, “Tổng giám đốc, Tạ tiểu thư gọi, anh có muốn nghe không?”

Tim của anh nhảy dựng lên, bất giác nói, “Có.”

Anh nhìn chằm chằm vào chiếc đèn đỏ đã lóe sáng hơn mười giây rồi mới cầm lấy ống nghe, “Là anh đây.”

5. Chương 5

“Thái Lăng!” Tạ Cung Kỳ nhẹ nhàng thở ra, “Cuối cùng em cũng gặp được anh rồi, anh đã ở đâu vậy? Vì sao cả tối anh không mở máy thế, làm em lo muốn chết.”

Ngữ khí của cô dường như rất lo lắng, nhưng sao lại vậy? Người đàn ông gọi cô đi tắm đêm qua không phải người tình mới của cô sao?

Nghĩ đến đây, giọng Thượng Thái Lăng lập tức trở nên lạnh nhạt, “Không cần phải dài dòng làm gì, anh chỉ muốn nghe một lời giải thích từ em thôi. Tốt nhất là em lập tức nói cho anh biết, người tối qua gọi em đi tắm là ai?”

Cô cười một tiếng, “Thì ra là anh hiểu lầm sao? Vì vậy mà anh tức giận, không nhận điện thoại của em sao?”

Anh nhếch môi không nói.

Cô nhắc tới chuyện hôm qua khiến anh cảm thấy mất tự nhiên. Người phụ nữ kia, cô gái* kia... Chết tiệt!

*Bản gốc là xử nữ, nhưng theo mình, khi nhắc đến phụ nữ là nói chung, đàn bà là người đã mất trong trắng và con gái là người còn nguyên vẹn. Cho nên mình quyết định để là cô gái cho thuần Việt.

Anh thật hối hận khi tặng bộ váy đó cho Cung Kỳ, nếu anh không tặng bộ váy đó thì hẳn là tối qua anh không mắc sai lầm như vậy.

“Tối qua là em thật sự phải tặng ca. Người đàn ông đó là đồng nghiệp của em, anh ta tên Mike. Vì mọi người thay phiên nhau dùng phòng tắm. Vì lúc đó anh ta tắm xong rồi, chỉ còn em chưa tắm nên anh ta mới tốt bụng nhắc nhở em thôi, còn việc anh ta gọi em là cưng ới ... Anh có biết không, đó là lời cửa miệng của bọn họ đấy, vốn không có ý nghĩa gì cả.”

Mày của Thượng Thái Lăng không hề giãn ra vì lời giải thích của cô, “Được, cứ coi như em nói thật đi. Vậy tại sao lúc anh hỏi, em lại treo máy, không chỉ vậy, đến lúc anh gọi lại cũng không được?”

“Đó là vì máy em hết pin!” Cô oan ức giải thích, “Vì không còn pin nên em mượn máy đồng nghiệp gọi cho anh, có điều em gọi không được.”

Nghe đến đó, anh thật sự muốn mắng mình là đồ ngu ngốc!

Nếu hôm qua làm rõ mọi việc, không nổi giận thì đêm qua đâu xảy ra chuyện như vậy?

Vì sao anh lại dễ xúc động như vậy chứ? Anh bực bội nắm chặt tay lại.

Chết tiệt! Bây giờ nói mấy chuyện đó còn có ý nghĩa gì nữa , sai lầm lớn nhất đã xảy ra rồi. Điều duy nhất anh có thể làm bây giờ là không tổn thương Cung Kỳ. Nếu cô biết chuyện ngày hôm qua, chắc chắn cô ấy sẽ không chấp nhận được.

“Là do anh bất cẩn đánh rơi điện thoại.” Anh nhẹ nhàng giải thích.

“Hắn là bây giờ anh không còn tức giận phải không? Tổng giám đốc.” Hiểu lầm được xóa bỏ, trời quang mây tạnh khiến cô bất giác mỉm cười.

“Anh yêu em, Cung Kỳ.” Anh áy náy giải thích. Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng.

“Em cũng yêu anh, Thái Lăng... Xin lỗi khi không thể ở bên anh, em hiểu là vì điều đó mới khiến anh hoài nghi em. Đều tại em ích kỷ, em không phải là cô gái tốt.”

“Không, em không sai, là anh không tốt, anh không tin tưởng em, người xin lỗi nên là anh mới phải.”

“Đừng áy náy, em không tức giận đâu!” Cô cười cười, “Thấy anh tức giận như vậy, em rất vui, bởi vì nó chứng tỏ là anh quan tâm tới em, không phải sao?”

Đúng, đúng, đúng. Là anh quan tâm tới cô, thật sự vô cùng quan tâm tới cô. Nhưng anh cũng là người đáng phải xin lỗi vì đã xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác.

Nhắc tới đây, anh sa sầm giải thích, “Cung Kỳ, anh thực sự... thực sự hi vọng được ở bên em, chẳng lẽ em không thể vì anh mà từ bỏ giấc mộng đó sao?”

“Thái Lăng...” Cô muốn nói lại thôi

Anh hiểu rõ cô , giọng điệu chần chừ của cô khiến lòng anh nảy lên một dự cảm không tốt, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô vô cùng cẩn thận khi dùng lời giải thích, “Việc ấy! Công ty dự định hai năm tới sẽ làm một bộ phim hoạt hình có nền tảng lớn với chi phí khá cao. Nhà sản xuất mời em tham gia, em cũng hơi dao động và hứng thú. Chúng ta có thể...có thể kết hôn sau ba năm nữa không?”

Thượng Thái Lăng nhắm mắt lại, dựa người vào ghế, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. “Em biết không? Anh cảm thấy vốn dĩ trong lòng em không hề có anh. Công việc của em, giấc mơ của em, hứng thú của em còn hơn anh trăm ngàn lần. Anh có sáu cái chân cũng không theo kịp. Anh mệt mỏi lắm rồi, anh không thể thi đua với chúng nữa đâu.”

Cô giống như một đứa trẻ, tận tình rong chơi trong thế giới mơ mộng của mình. Còn anh chỉ mong một người phụ nữ luôn ấy yếm chờ anh đi làm về và một đứa con...

“Aizzz... Tâm trạng của anh đang không tốt, chúng ta để lúc khác bàn lại đi. Với lại, anh đừng quên gửi học phí cho Cung Mai nhé, hẹn gặp lại anh sau.” Cô lập tức ngắt máy trước, bởi cô hiểu mình nói gì thêm cũng vô ích. Đối với việc này, họ vĩnh viễn không thể có chung quan điểm.

Anh nhìn chiếc di động im lặng, thở dài, chậm rãi thả người lên chiếc ghế, cảm thấy bây giờ so với lúc không nhận được điện thoại của cô còn trầm trọng hơn.

Ba năm... Lại kéo dài thêm ba năm sao?

Anh thật sự không biết mình có thể chờ cô ba năm không? Mà có thật là ba năm không? Hay còn nhiều lần ba năm khác khiến anh phải chờ?

“Nghe bà nói này, cháu trai! Đi gặp mặt Khang tiểu thư mà cháu lại nói là mình có bạn gái từ mười năm trước rồi thì thật không phải phép, cháu hiểu ý bà chứ?”

Tại đại sảnh của một nhà hàng phương Tây, xuyên qua tiếng nhạc tao nhã, Thượng Lâm Thái Hà nhẹ nhàng dặn dò cháu trai. Nói xong, bà ưu nhã nhấp một ngụm trà.

“Cháu biết thế nào là đúng mực, bà nội.”

Anh không ngừng suy nghĩ về chuyện Cung Kỳ muốn ở lại bên đó và cảm thấy tương lai của họ đang ngày một xa hơn, khó tác thành.

Nếu cô thật sự yêu anh, tại sao cô không muốn ở gần anh? Rốt cuộc là anh chiếm bao nhiêu phần ở trong lòng cô, anh vô cùng hoài nghi điều đó.

Nhưng anh lấy tư cách gì để chỉ trích cô đây? Không phải đêm qua anh cũng không ở nhà sao? Thậm chí, đối tượng lại còn là một người phụ nữ xa lạ. Nghĩ đến đây, trong lòng anh tràn ngập cảm giác áy náy.

“Thằng bé này, rốt cuộc cháu đang buồn phiền về chuyện gì vậy?” Thượng Lâm Thái Hà nhìn cháu trai chăm chú, nhạy cảm hỏi: “Có chuyện gì xảy ra phải không?”

“Không đâu ạ.” Anh chỉ hi vọng được giải thoát khỏi buổi gặp mặt vô nghĩa này sớm một chút, để cho anh được bình yên một chút.

“Không phải là tốt rồi.” Bà nói một cách sâu xa, “Nếu như cháu quen biết Khang tiểu thư từ trước, chưa biết chừng cháu đã thích cô bé rồi. Duyên phận con người rất khó đoán. Biết đâu ông trời không định gắn ghép cháu với con bé ở Mỹ mà là một cô gái ngay gần cháu thì sao.”

Thượng Thái Lăng nghe vậy lập tức cau mày, “Bà nội, cháu biết bà không hài lòng với Cung Kỳ. Nhưng cháu thật sự mong rằng bà có thể thử chấp nhận cô ấy, bởi cô ấy rất quan trọng đối với cháu.”

Thượng Lâm Thái Hà hơi nhíu mày, “Nếu cô ta trở về vì cháu thì bà sẽ chấp cô ta. Nhưng nếu cô ta chỉ biết nghĩ tới bản thân thì cả đời này bà cũng không chấp nhận.”

Anh không đáp lại cũng không muốn cãi nhau thêm với bà nội về vấn đề này. Cung Kỳ không muốn trở về là sự thật. Cho dù anh có nói tốt cho cô thế nào thì sự thật cũng không thay đổi, giá mà cô trở về thì tốt rồi...

“Khang tiểu thư đến rồi.” Thấy một bóng người duyên dáng bước vào phòng ăn, Thượng Lâm Thái Hà lập tức kích động.

Thượng Thái Lăng đang ngồi dựa lưng về phía cửa lập tức ngoan ngoãn đứng lên, đồng thời đoán xem Khang lão tiên sinh có đi cùng cháu gái hay không.

“Chúc bà khỏe mạnh, lão phu nhân.” Thư ký mặc tây trang cung kính chào Thượng Lâm Thái Hà rồi giới thiệu: “Đây là Khang tiểu thư nhà chúng tôi.”

“Bà khỏe mạnh, lão phu nhân.” Khang Vi Băng lễ phép mỉm cười, ngẩng đầu quan sát bà nội của người xem mắt.

Tuy rằng đã già rồi nhưng Thượng Lâm Thái Hà luôn giữ gìn bề ngoài cẩn thận. Do đó khó có thể nhận ra bà đã tám mươi, dáng người bà cũng nhỏ nhắn, gương mặt lại không có mấy nếp nhăn, không trách ông nội của cô luôn để bà trong lòng suốt mấy chục năm.

Vì tránh bị nghi ngờ, ông nội để thư ký đưa cô đến. Điều đáng cười là, tuy ông không gặp trực diện nhưng lại ngồi ngoài xe để ngắm nhìn bên trong.

“Xin chào, Khang tiểu thư.” Thượng Lâm Thái Hà mỉm cười hỏi, “Ông nội của cháu dạo này ra sao rồi?”

Đúng là một cô bé xinh đẹp! Bà vừa nhìn là đã thích cô bé này rồi, xuất thân thì giàu có, khí chất lại không tầm thường, đưa tay lên cũng lộ ra vẻ của một tiểu thư khuê các. Người thường học lâu chưa chắc đã bằng được cô bé này, bà vô cùng vừa lòng.

“Nhờ ơn trời, ông nội cháu rất khỏe mạnh, ông cũng nhờ cháu gửi lời hỏi thăm tới bà.” Khang Vi Băng trả lời theo phép.

“Đây là cháu của bà, Thượng Thái Lăng.” Thượng Lâm Thái Hà giới thiệu, “Thái Lăng, đây là Khang tiểu thư. Bà nhớ không lầm thì tên cháu là Vi Băng, đúng không?”

Khang Vi Băng hơi xoa cằm, “Đúng vậy, lão phu nhân.”

Nói xong, cô nhìn sang Thượng Thái Lăng.

Đúng lúc này, mắt cô mở thật lớn, ánh mắt vừa thoáng vẻ vui mừng lại vừa hoảng sợ khó hiểu, sau đó là dần dần tái nhợt.

Trời ơi, làm sao có thể là anh ta! Đối tượng tình một đêm tài năng của cô sáng nay.

Thượng Thái Lăng cũng mở mắt thật lớn khi nhìn thấy cô, đồng thời ghen hòng. Khi anh theo phép mà đưa tay ra, cô kinh hoàng tới mức không thể đưa tay ra để bắt lấy tay anh.

Hóa ra cô chính là tiểu thư của tập đoàn bách hóa kinh điển?

Anh không thể tin được vào mắt mình, dựa vào thân phận của cô, làm sao có thể tùy tiện hiến thân ột người đàn ông xa lạ ở quán bar?

“Ngồi xuống đi.” Thượng Lâm Thái Hà gọi một tiếng, ánh mắt toát lên một nụ cười hài lòng.

Haha, xem ra hai đứa rất có duyên với nhau đấy chứ, lần đầu gặp mặt đã bị sét đánh không nói nên lời, lại còn mở to mắt nhìn nhau, xem ra là có hi vọng đây.

“Khụ! Bà nội!” Thượng Thái Lăng hắng giọng, “Bà ở đây, bọn cháu không được tự nhiên lắm, có lẽ bà cứ về nghỉ ngơi đi ạ.”

Ý cười trong mắt Thượng Lâm Thái Hà càng sâu.

Quả nhiên là bà không nhìn lầm, hai đứa chắc chắn là đang có tình ý với nhau, mới gặp mà đã muốn ngồi riêng với nhau rồi.

“Được, bà và thư ký đi trước, hai đứa cứ thoải mái tâm sự.” Bà cũng không rườm rà thêm nữa, nháy mắt với thư ký rồi cùng nhau rời đi.

6. Chương 6

Lúc này trong bàn chỉ còn lại hai người bọn họ, Thượng Thái Lăng vốn bị kích động cũng dần bình tĩnh trở lại. Anh nhúu mày, nhìn Khang Vi Băng chăm chú, giống như muốn tìm một dấu vết gì đó còn sót lại.

“Đừng nhìn tôi làm gì, tôi cũng đang kinh ngạc giống anh thôi.” Khang Vi Băng mất kiên nhẫn, gọi bồi bàn, “Cho tôi một ly rượu đỏ.”

Giờ phút này, cô đang cần hơi cồn để thả lỏng thân kinh. Tuy rằng sau khi say, cô đã mệt mỏi cả tháng, nhưng hiện tại cô rất cần một ly rượu để thư giãn.

“Đừng lấy rượu đỏ, cho chúng tôi hay ly cà phê nóng.” Thượng Thái Lăng nói với bồi bàn.

Cô trừng mắt nhìn anh, lông mày vì không vui cũng nhúu lại.

Anh ta lấy quyền gì để thay đổi ý định của cô?

Anh nhìn thấy sự khó chịu của cô. “Cô không nên uống rượu và tôi cũng vậy. Chúng ta tỉnh táo một chút khi nói chuyện thì sẽ tốt hơn. Nếu cô đói thì cứ gọi đồ ăn, tôi không phiền.”

Cô mĩa mai nâng cằm, “Khó trách trông anh được như vậy mà lại phải dựa vào bà nội.”

Thượng Thái Lăng nhúu mày, “Cô có ý gì?”

Khang Vi Băng thẳng thắn đáp, “Nhất định là do không có cô gái nào chịu được cái tính tự ình đúng và không tôn trọng ý định của người khác của anh, phải không?”

Anh ngẩng đầu, bình thản nhìn cô, “Chính xác là ngược lại đấy. Tôi đã có bạn gái rồi, mà không chỉ thế, chúng tôi còn đã yêu nhau những mười năm. Chúng tôi đã xác định là một nửa còn lại của nhau, bây giờ tôi ở đây chỉ vì lời hứa với bà nội. Chẳng lẽ cô không như vậy? Hay là cô thực sự muốn tìm chồng?”

“Đương nhiên là không!” Mặt mày cô suy sụp, “Vì muốn người ông nội giới thiệu không hài lòng với mình, tôi còn phải tìm tình một đêm. Vì vậy, so với anh, tôi còn ghét chuyện bị sắp đặt tương lai hơn!”

Nghe cô nhắc tới “tình một đêm”, cổ họng anh nghẹn lại, không còn tâm tình để mà đấu võ mồm với cô.

Tình huống trước mắt đang vô cùng rối loạn, vì người lên giường cùng anh lại chính là người anh phải xem mắt. Người lớn hai bên lại vô cùng chờ mong vào mối quan hệ của anh và cô.

Cô nói, vì muốn làm cho người mà ông nội của cô giới thiệu không hài lòng nên mới đi tìm tình một đêm. Điều này chẳng thấy hợp lý ở chỗ nào cả.

Bồi bàn đưa cà phê tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, “Cà phê nóng của hai vị, mời dùng.”

Khang Vi Băng không hài lòng lắm, nhưng cô vẫn nhắc ly cà phê lên, nhấp một ngụm cà phê nóng hổi.

Cô vốn rất đói nhưng bây giờ lại chẳng thèm ăn món nào.

Chết tiệt, liệu có ai gặp lại người tình một đêm không muốn gặp nhất mà có thể nuốt trôi không?

Huống chi người này lại còn là đối tượng kết hôn ông nội giới thiệu, chỉ cần điều đó thôi cũng đủ khiến cho cô hết muốn ăn. Chẳng may ông nội biết được quan hệ của họ, kiểu gì cô cũng bị ép tiến vào lễ đường!

“Để cho chúng ta bình tĩnh một chút, sau đó mới có tiếng nói chung được.” Thượng Thái Lăng cũng nhấp vài ngụm cà phê. Anh nhìn thẳng vào cô, dò xét xem cô đang nghĩ gì.

“Đúng vậy, chúng ta cần tiếng nói chung.” Nói là vậy nhưng cô lại không kìm lòng được mà hỏi, “Buổi gặp mặt này, bạn gái anh cũng biết à?”

Anh cau mày, cô nàng này thật là khó ưa. “Tôi đã nói rõ với cô ấy rồi, cô ấy sẽ thông cảm cho tôi.”

Thực ra, lúc anh gác máy sáng nay, bầu không khí giữa bọn họ cực kỳ căng thẳng. Cung Kỳ không chịu nhún nhường, cho dù anh khuyên thế nào cũng không xong, mà anh thì lại không đủ kiên nhẫn để chờ đợi cô vô thời hạn như thế.

“Vì sao anh không kết hôn với bạn gái mà lại để bà nội giới thiệu buổi xem mắt này? Chẳng lẽ bà nội anh không thích bạn gái của anh?” Ha ha, nếu lời nói của cô thiếu đi sự chói tai thì cô đâu còn là Khang Vi Băng? Cô hi vọng Thượng Thái Lăng càng ghét cô càng tốt.

“Không liên quan tới cô.” Anh trừng mắt nhìn cô, giọng nói cứng nhắc, môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

“Đúng vậy.” Cô không thèm để ý tới lời nói của anh. Biết được tình cảnh của anh còn tồi tệ hơn cô, cô lập tức vui vẻ hẳn lên. “Nếu vậy anh nói xem, chúng ta cần có tiếng nói chung về điều gì?”

Anh nhìn cô, chậm rãi nói: “Thứ nhất, chúng ta không có khả năng kết hôn.”

Cô thoải mái gật đầu. “Tôi đồng ý.”

“Thứ hai, bà nội tôi và ông nội cô sẽ không từ bỏ cuộc hôn nhân này.”

Cô không phản đối, “Quả thật là như thế, hơn nữa bà nội anh lại không hài lòng với bạn gái của anh nên bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta.”

Anh lại trừng mắt nhìn cô lần nữa, “Vấn đề của tôi tôi tự xử lý, không bắt cô lo hộ, không cần cô phải nhắc.”

Về mặt cô rất vô tội. “Tôi nói sai gì sao?”

Anh tìn rằng mình sẽ không bao giờ thích cô gái này, vì đêm qua giống như ác mộng vậy, anh làm sao có thể lên giường cùng cô?

Anh xoa xoa huyệt thái dương đang đau rồi nhấp một ngụm cà phê. Sau khi đặt ly cà phê xuống, anh mới nói tiếp: “Thứ ba, chúng ta không được để người thứ ba biết chuyện hôm qua, phải lấy cha mẹ mình ra thế.”

Khang Vi Băng cười nhạt, nhướn mày, “Khỏi cần thế! Tin tôi đi, tôi còn muốn không cho người khác biết hơn cả anh.” Chẳng qua “người khác” của cô không bao gồm bạn bè mà thôi, họ chưa từng có bí mật với nhau.

Thượng Thái Lăng nhìn cô, dựa vào gương mặt của cô để chắc chắn rằng cô đáng tin tưởng! Cô không muốn cho người khác biết về chuyện tình một đêm của mình.

Nhưng tin tưởng là một chuyện, vì anh vẫn không thể hiểu được, tại sao cô lại muốn hiến đêm đầu tiên cho đúng người như vậy? Rốt cuộc cô có mục đích gì?

“ Nếu anh còn nghi ngờ tại sao đêm qua tôi làm thế thì bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết”. Miệng cô chọt cong lên, thẳng thắn nói:” Tối hôm qua, trong lúc tôi đang uống rượu thì bạn tôi giẹo cợt tôi rằng tôi đã sống hơn hai mươi tám năm rồi mà chưa có bạn trai, chính vì thế mà ông nội mới cần nể, bắt tôi đi xem mắt. Vì muốn chứng minh với cô ấy rằng tôi còn nguyên vẹn là lựa chọn của tôi chứ không phải tôi ế nên tôi mới quyết định tìm tình một đêm”.

Càng nghe cô nói Thượng Thái Lăng càng nhúu chặt mày lại.

Thật là hoang đường.

Chỉ vì muốn chứng minh mình không còn nguyên vẹn mà cô ta đi tìm tình một đêm sao?

Cô gái này quả thật là ngớ ngẩn....

“ Anh không cần dùng ánh mắt khinh bỉ đó nhìn tôi, anh cũng thế mà thôi”. Cô không hề để mình chịu thiệt. “ Tôi đã nói rồi, đêm qua là do tôi uống say, nhưng không phải anh cũng vì say rượu nên mất lí trí mà theo tôi lên giường sao? Chúng ta cũng giống như nhau thôi.”

“ Tôi không giống cô”. Anh bảo vệ sự trong sạch của bản thân. “ Bởi vì tôi cứ nghĩ cô là bạn gái của tôi nên mới lên giường với cô, tôi không phải là người say rượu là mất đi lí trí, chọn bừa một cô gái để mà lên giường”.

“À...” Giọng cô mĩa mai, ngân dài.

Giọng điệu châm chọc của cô làm anh vô cùng phản cảm, nhúu mày tiếp tục hỏi : ” Tóm lại chúng ta đã có cùng quan điểm, chuyện đêm qua chỉ có cô biết, tôi biết, không có người thứ ba biết ”.

Khang Vi Băng không hề bắn khoản gật đầu: «Đồng ý».

Tuy rằng đồng ý như thế, nhưng cô vẫn nói chuyện này với mấy cô bạn thân. Họ không nằm trong danh sách không được biết, chỉ có người nhà của anh ta mới không thể biết đến chuyện này, trong lòng cô nhận định như thế.

Từ trước tới nay, giữa cô và Thừa Vũ, Băng Khiết không hề có bí mật, huống chi bọn họ đã làm chuyện lớn như vậy, làm sao không thể cho cô gái đầu sỏ Tần Gia Di biết ?

” Mặt khác, nếu cô không phản đối lời tôi nói, tôi đề nghị chúng ta giả vờ tìm hiểu một thời gian, sau đó nói rằng do tính cách không hợp mà chia tay, như vậy hai ông nội cô và bà nội tôi sẽ không có gì để nói ”. Anh tin rằng cách này sẽ làm cho hai ông bà không còn gì để nói.

” Ý kiến cũ rích này của anh rất được. ” Cô đồng ý gật đầu, lần đầu tiên thấy lời nói của anh dễ nghe.

Sắc mặt của anh xem ra cũng không tốt hơn là mấy. ” Cô có thể tìm một ý kiến cũ rích khác ”

” Có gì khác nhau sao ? ” Cô nhướn mày, cười hai tiếng yếu ớt ” Dù sao chúng ta cũng không ở với nhau cả đời, thói quen của tôi không cần anh quản.”.

Nói xong, Khang Vi Băng đứng lên, bộ váy vừa người làm lộ ra đường cong quyến rũ của cô, nhìn cô giống như một người mẫu.

” Nếu mọi chuyện đã ổn, tôi đi trước đây. Nếu tiếp tục ngồi ở đây với anh, tôi thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn».

Bỏ lại một lời cay nghiệt, cô nở nụ cười mê người với anh rồi cầm túi xách rời khỏi nhà hàng.

Thượng Thái Lăng nhìn chằm chằm cô điệu đà rời đi, đè nén mọi khát vọng trong lòng của mình xuống.

Cô gái này thật không biết nhường nhịn.

Nếu làm cho bà nội nhìn thấy bộ dạng kia của cô, anh không tin bà còn muốn anh kết hôn cùng cô.

Vài ngày sau, hai người bắt đầu hẹn hò theo như thỏa thuận.

Nói đến việc hẹn hò, thực tế chính là anh đến nhà đón cô, sau đó mỗi người đi một nơi, đến thời gian giao hẹn thì anh lại chở cô về nhà. Hai người ở cùng một chỗ để lừa cho hai gia đình xem.

Anh lạc quan tin rằng, hai tháng sau có thể tuyên bố tính cách hai người không hợp mà chia tay, đến lúc đó bà nội cùng ông nội của cô dù tiếc nuối nhưng đó là sự thật.

Tối tứ bảy, như thường lệ anh đến nhà họ Khang đón Vi Băng. Trong một tháng này, bọn họ vẫn tương kính như tân, ở trước mặt người nhà thì sắm vai người yêu, nhưng khi chỉ có hai người thì họ chỉ nói những câu khách sáo mà thôi.

Như vậy cũng tốt, coi như cô là một cô gái rõ ràng, đối với sinh hoạt cá nhân của hắn không một chút hứng thú, hơn nữa còn phối hợp với kế hoạch của anh làm cho phiền toái của anh giảm đi đáng kể.

” Tốt rồi, các cháu về muộn một chút cũng không sao, không cần lần nào cũng đưa công chúa nhà chúng ta về nhà đúng 10 giờ, có thể đi đến 12 giờ cũng không sao ”. Khang Lập Đức vui vẻ tiễn cháu ra cửa, còn cổ vũ nhiệt tình.

” Ông nội». Vi Băng trừng mắt nhìn ông nội.

Gì cơ? Ông nội cô đang ước cô bị anh ta ăn sạch sớm một chút á?

” Ông không nói thêm gì nữa, cháu đừng có tức giận. ” Khang Lập Đức cười giả lả, vừa lòng nhìn hai người ra cửa.

Hắn là rất nhanh ông có thể uống rượu mừng của bọn họ rồi. Còn có thể cùng với Thượng Lâm Thái Hà ngồi ở trên bàn chủ hôn, thực hiện tâm nguyện lúc còn trẻ của hai người, mọi việc thật là tốt đẹp.

Bên ngoài ánh sáng long lanh, mùi hương hoa thoang thoảng, tuy hai người sóng vai đi đến bãi đỗ xe nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Khang Vi Băng không kiên nhẫn hỏi: ” Chúng ta còn phải diễn bao lâu nữa? Đã hơn một tháng rồi, hắn là có thể tuyên bố chia tay được rồi. ”

Cô thực sự không muốn phải nhìn anh nữa, anh làm cho cô không được tự nhiên, sự tồn tại của anh không lúc nào không nhắc nhở cô về cái đêm tình kia.

Làm sao cô có thể như vậy ? Ngay cả việc tìm đối tượng tình một đêm cũng không thuận lợi, bây giờ lại còn phải gặp mặt anh ta một tuần hai lần, quả thực giống như lãng trì.

May mắn anh ta cũng không có nhắc đến chuyện hôn đó, kể ra anh ta cũng là một người có phong độ, bằng không cô sẽ không phối hợp với kế hoạch của hắn.

Lại nói tiếp, kế hoạch này nếu thành công đối với cô cũng tốt, từ nay về sau cô sẽ không bị ông nội bức hôn mà có thể tiếp tục tìm kiếm chân mệnh thiên tử của mình.

Đối tượng kết hôn lý tưởng của cô tuyệt đối không giống như Thượng Thái Lăng kia, cô muốn tìm một người có vẻ bề ngoài giống như thần Thái Dương, thật là đẹp trai, cũng muốn giống Apollon bình thường biết âm nhạc, biết nghệ thuật, càng muốn giống Aponllon không nói lời giả dối. Còn phải biết dụ dỗ sẵn sàng, hơn nữa phải ngoan ngoãn phục tùng cô.

” Ít nhất phải đợi hai tháng, nếu không họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta. ” Thượng Thái Lăng mở cửa ngồi vào xe, đương nhiên sẽ không mở cửa cho cô.

Vừa lên xe, Khang Vi Băng đột nhiên buồn nôn không thôi «Đáng ghét, là cái mùi gì khó chịu vậy? ”

” Cái gì mà cô khó chịu vậy? ”. Anh chậm rãi giơ lên môi, không cho là đúng nhìn cô nhăn mặt.

” Trưa nay tôi không ăn, dạ dày không thoải mái, thế nên thư ký mua pizza hải sản để ăn luôn ở trên xe ”.

«Anh hạ cửa xe xuống đi “. Cô bịt mũi nói ” Mùi vị thật khó chịu vậy mà anh cũng nuốt trôi ”.

Anh trừng mắt liếc cô một cái, khó chịu hạ hết cửa kính xuống, hơn nữa còn cảm giác được thấy cô gái này thực sự không thể sống chung.

May mắn là anh sắp thoát khỏi cô ta rồi.

7. Chương 7

Bảy giờ sáng, tại nhà họ Khang, trên bàn ăn có bày bình hoa Bách hợp thơm ngát, Khang Vi Băng ngồi xuống ghế, ngay lập tức Lý tẩu đem một phần trứng ốp lếp quen thuộc tới trước mặt cô.

Bữa sáng cố định của cô chỉ gồm có hai miếng bánh mì, một quả trứng ốp lết cùng với một ly cà phê.

Cô luôn luôn thích trứng ốp lết còn lòng đào, như thường lệ Vi Băng đưa miếng trứng ốp lếp lên miệng nhưng ngay lập tức lại phun ra.

“Ân”, cô vỗ vỗ ngực mới hết nôn khan, toàn bộ dạ dày đảo lộn, cảm giác rất là khó chịu.

Kỳ quái, gần đây sao cô lại hay buồn nôn như vậy, cứ động một chút lại buồn nôn?

Khang phu nhân nhìn con gái, sắc mặt nghiêm trọng hỏi: “ Con không khỏe à, thấy khó chịu ở đâu?”

Khang Vi Băng nhú mày thật chặt “Con không biết, tự nhiên lại buồn nôn”.

Khang Lập Đức và Khang Bách Năm liếc mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ.....

“ Ai nha, lão thái gia, tổng giám đốc, phu nhân, chúc mừng các vị, tôi nghĩ trong nhà sắp có chuyện vui rồi”. Lý tẩu làm việc ở nhà họ Khang đã mười năm, tỏ ra là người nhiều kinh nghiệm “Chắc chắn là tiểu thư đã mang thai, con dâu tôi mới mang thai cũng có biểu hiện như tiểu thư, cứ nghĩ thấy đồ ăn tanh hoặc hải sản là buồn nôn”.

Có? Mang thai?

Khang Vi Băng nháy mắt cứng đờ giống như bị người ta đánh ột quyền, lại giống như bị sét đánh ngang tai.

Đúng vậy, kinh nguyệt tháng trước của cô không có tới, nhưng bình thường nếu bị áp lực trong công việc thì cũng như thế cho nên cô không để ý lắm.

Suy nghĩ cẩn thận thì, trước kia khi bị áp lực trong công việc làm cho nội tiết tố mất cân đối nhưng cô không có cảm giác ghê tởm, buồn nôn, lần này thì khác cô liên tiếp buồn nôn nhiều lần.

Cho dù mang thai, cũng không có khả năng chỉ dựa vào một mình cô, một người vô duyên vô cớ làm sao mang thai được. Ít nhất phải xảy ra quan hệ giữa nam và nữ, nhưng mà cô lại không có bạn trai, kinh nghiệm duy nhất chính là một đêm tình trước đây.....

Nghĩ đến đây, cơ hồ cả người nàng nhảy dựng lên.

Sắc mặt cô thoáng chốc trắng bệch. Đáng chết! Chẳng lẽ lần đó cái tên Thượng Thái Lăng kia không mang mũ?

Nếu thực sự hẳn không dùng biện pháp bảo hộ, như vậy tính thời gian thì có khả năng là cô đã mang thai.....

“ Con dâu, con mau đưa Vi Băng đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào. Nếu thực sự có thai, chúng ta sẽ nhanh chóng bàn bạc hôn sự với Thượng gia, nếu không chờ bụng Vi Băng to lên mặc áo cưới sẽ không đẹp mặt”.

“ Dừng lại đã” Cô không thể để chuyện này phức tạp thêm. “Mọi người đừng đoán nữa, con và Thái Lăng căn bản không phát sinh chuyện gì, làm sao có thể mang thai được. Anh ta là người đứng đắn, mọi người đừng hiểu lầm anh ta”.

“ Làm sao mà không mang thai được, biểu hiện của tiểu thư giống y đúc con dâu tôi mà”.

Một luồng khí lạnh hướng tới Lý tẩu “ Cảm miệng, Lý tẩu, đây là chuyện của bà sao? Bà nói nhiều như thế thì ngày mai không cần đến đây làm việc nữa”.

Lý tẩu lập tức câm như hến, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng của tiểu thư thật là đáng sợ!

“Vi Bằng.... thực sự cháu với Thái Lăng không phát sinh quan hệ sao? Nếu có thì cũng tốt mà, cháu cứ nói ra thẳng thắn, đây là một việc vui, mọi người sẽ không trách cháu đâu”. Khang Lập Đức nhìn sắc mặt cháu gái cẩn thận mở miệng.

Khang Vi Bằng nhú mày, không kiên nhẫn nói: “Ông nội, cháu với anh ta trong sạch, cháu hi vọng về sau ông không cần hỏi cái vấn đề này để vũ nhục chúng cháu”.

“Như vậy a.....” Về mặt Khang Lập Đức đầy thất vọng.

Thấy sắc mặt con gái ngày càng khó coi, Khang Bách Năm mở miệng ngăn cản: “Ba, ba đừng hỏi nữa, con tin là bọn trẻ có chừng mực, nếu có tin tức tốt, tự nhiên chúng sẽ báo cho chúng ta biết, ba không phải nóng vội”.

Tâm tư rối loạn, Khang Vi Bằng đứng dậy: “Con lên thay quần áo, chuẩn bị đi làm đây”.

Trở lại phòng, cô không muốn suy nghĩ gì cả, nhưng hai chữ mang thai không ngừng hiện ra trong đầu. Cứ nghĩ đến chuyện mang thai đứa con của Thái Thượng Lăng lại khiến cô đứng ngồi không yên.

Cô muốn gọi cho bạn tốt, nếu không chính mình lại suy đoán lung tung sẽ khiến cô điên mất. Cô muốn đến bệnh viện kiểm tra nhưng phải có người tin cậy đi cùng, nếu thực sự mang thai, cô sợ cô sẽ kích động quá lớn mà té xỉu không chừng.

“Thừa Vũ, có khả năng là mình mang thai..... Đương nhiên là đứa nhỏ của tên Thượng Thái Lăng chết tiệt kia”.

Khang Lập Đức lặng lẽ khép cửa phòng của cháu gái lại, rón rén lặng lẽ tránh ra, khoe miệng của ông không dấu được nụ cười trộm.

Còn nói là không phát sinh quan hệ, hóa ra là do cháu gái xấu hổ, lại còn mắng Thượng Lăng là tên vô liêm sỉ, kỳ thật cháu gái mình với Thái Lăng thật đúng là oan gia.

Ha ha ha, ông sẽ mau chóng thông báo tin tức tốt này, bọn họ đã muốn ôm cháu từ lâu rồi...

Trên bàn ăn của Thượng gia, ánh mặt trời chiếu xuống mặt bàn bằng đá cẩm thạch, sau khi Thượng Lâm Thái Hà trò chuyện xong, bà bình tĩnh lại, uống một ngụm trà sữa, sau đó mỉm cười nhìn cháu trai

“Cháu à, bà nội rất hy vọng cháu cùng Vi Bằng sẽ thành đôi, nhưng không ngờ cháu lại xoi tái người ta nhanh như vậy”.

Thượng Đạt Nhân cùng với vợ nhìn bà, hai người không hiểu chuyện gì xảy ra, “Mẹ nói vậy là có ý gì?”

Con người đen của Thượng Thái Lăng nhướng lên cũng có câu hỏi giống như cha mẹ hắn, hắn với ai đã gạo nấu thành cơm?

Thượng Lâm Thái Hà thông thả nói: “Vi Bằng mang thai rồi”.

Những lời này như quả bom nguyên tử dội xuống Thượng Thái Lăng làm cho hắn hồn siêu phách lạc.

“Thật thế ư?” Niềm vui trong mắt Thượng phu nhân không ngừng mở rộng, đứa bé, trong nhà sắp có thêm đứa bé rồi.

“Như vậy phải nhanh chóng cầu hôn người ta, không nên thiếu trách nhiệm như vậy.” Thượng Đạt Nhân cũng cao hứng, bắt đầu tính toán mọi chuyện.

“Bà nội, bà không cần nói đùa cháu được không?” Thượng Thái Lăng nhìn Thượng Lâm Thái Hà, thanh âm lạnh lùng mà rõ ràng, “Chúng cháu đính hôn còn chưa có, làm sao cô ấy có thể mang thai, cho dù nếu có thì tuyệt đối không phải của cháu”.

“Bà nội nói này.....” Thượng Lâm Thái Hà giọng điệu vẫn thản nhiên như cũ, “Mặc dù cháu là người mà bà yêu quý nhất nhưng cháu mà nói lời nói vô trách nhiệm như thế, bà sẽ dùng gia pháp đánh gãy chân của cháu”.

“Đúng vậy, con trai, nếu con làm thì phải chịu trách nhiệm”. Thượng Phu nhân cũng khuyên nhủ “Huống chi, hai nhà chúng ta cũng quen biết nhau, con không thể thoái thác trách nhiệm.”

“ Con đã nói là không có mà!” Thái Lăng tức điên lên, mặt tái mét, giọng nói gay gắt “ Chẳng lẽ chính miệng cô ta nói đứa nhỏ là của con sao?”

Chỉ bằng cô ta cũng không dám tạo ra tin tức như thế này.

“ Đúng vậy” Thượng Lâm Thái Hà nhìn cháu nội, ánh mắt dừng lại trên người Thái Lăng “ Chính miệng Vi Bằng nói đứa bé là của cháu”.

Oành! Sắc mặt hắn thay đổi, cả người tức giận đến mức nổ tung lên, cô gái chết tiệt này vì sao lại hại hắn?

Khang Vi Bằng cùng với Lâu Thừa Vũ từ trong bệnh viện đi ra, ngồi trên chiếc xe thể thao màu đỏ do Vi Bằng điều khiển.

“ Cậu tính sao bây giờ”. Từ lúc ở bệnh viện đi ra, Thừa Vũ rất lo lắng cho bạn thân, mang thai với đối tượng tình một đêm, có ai mà cao hứng nổi đây.

Một Vi Bằng vẫn cao cao tại thượng, dáng vẻ kiêu ngạo nhưng hôm nay lại rất yếu ớt, mặc dù trên mặt cô giả bộ bình tĩnh nhưng kỳ thật trong lòng cô cực kỳ sợ hãi.

Khi bác sĩ xác nhận cô mang thai, vẻ mặt của cô nháy mắt tái nhợt, cô cảm giác thế giới ở dưới chân mình sụp đổ, có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

“ Tìm Thượng Thái Lăng tính sổ”. Sau khi cài dây an toàn, Vi Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thực ra bọn họ có thể hợp tan hòa thuận và giúp nhau giải trừ áp lực hôn nhân. Nhưng hiện tại thì không có khả năng, cô vĩnh viễn không thể tha thứ cho hắn!

“ Chuyện này có liên quan đến sinh mạng nhỏ, thế nên cậu không cần quá kích động, hãy bình tĩnh nói chuyện với hắn” Thừa Vũ khuyên nhủ, cô rất hy vọng Vi Bằng sẽ để lại đứa nhỏ. Mỗi một sinh mệnh đối với cô rất quan trọng nhưng lần này lại là chuyện của Vi Bằng nên hãy để cho cô ấy tự mình quyết định.

“ Mình thực sự hận chết hắn, lần đầu tiên mình hận một người như thế. Cái tên khốn khiếp này, làm sao mà hắn lại không mang mũ?” Lúc đèn đỏ Vi Bằng không nhìn được hết to lên, cô đập mạnh vào tay lái.

Lâu Thừa Vũ vội vàng ngăn cản cô: “ Cậu cẩn thận một chút, cậu đang mang thai không cần kích động như thế. Đêm đó hai người đều uống say, có khả năng hắn không chú ý đến việc này.....”.

“ Không, cậu không biết, hắn thật sự rất kém cỏi, hắn chính là cái loại chơi gái không mang mũ, đã bị bệnh lây qua đường sinh dục còn muốn cố ý lây bệnh cho người khác, cái đồ khốn kiếp này.”

Vừa nghĩ đến việc như vậy mà mang thai, cô tức giận đến mức muốn giết hắn.

Sau khi tạm biệt Lâu Thừa Vũ, Khang Vi Bằng lập tức lấy điện thoại di động ra để gọi cho Thượng Thái Lăng, lúc này mới phát hiện sáng nay hắn gọi hai mươi mấy cuộc điện thoại cho cô, bởi vì cô chuyển điện thoại sang chế độ im lặng nên không biết.

Kỳ quái, tại sao hắn gọi cho cô nhiều như thế? Có việc gì gấp mà hắn lại muốn tìm cô?

Thật là đúng lúc, dù sao cô cũng đang muốn đi tìm hắn tính sổ thì hắn đã tự động tìm đến. Cô gọi điện cho hắn, hắn bắt máy ngay tức khắc tựa như luôn cầm di động trên tay.

“ Cuối cùng cô cũng gọi tới!” Thượng Thái Lăng không thể không chế được cảm xúc liền rống lên: “Có phải cô có tật giật mình nên không dám nghe điện thoại của tôi?”

“ Buồn cười. Vì sao tôi phải có tật giật mình? Chúng ta gặp nhau đi tôi có chuyện cần nói”.

“Được thôi” Hắn tức giận nói.

Vi Bằng nhất thời trợn mắt lên. Kỳ lạ, không hiểu hắn có ý gì? Giống như là hắn nắm trong tay nhược điểm của cô không bằng, thực sự là rất buồn cười.

“ Nói chuyện ở văn phòng của anh có được không? Chuyện của chúng ta không tiện để cho người khác biết, nếu có thể tôi đến chỗ anh.”

“Biết là không tiện để cho người khác biết thì đừng nói ra nữa!” Hấn lạnh lùng nói, “Nếu đã muốn nói ra thì chính cô phải thu thập tàn cục, đừng có kéo tôi xuống nước.”

Khang Vi Băng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng người đàn ông này, có phải hấn bị điên hay không?

“Thượng Thái Lăng! Anh chờ ở đó, tôi đến ngay lập tức”.

8. Chương 8

Thư ký mang hai ly café vào, thấy không khí đậm mùi thuốc súng, đặt café xong liền đi nhanh khỏi chiến trường.

Khang Vi Băng nhìn ly café bốc khói lên, thật là thơm, thật hấp dẫn, cô rất muốn uống nhưng nghĩ đến đứa trẻ trong bụng. Café không tốt cho phụ nữ mang thai. Suy nghĩ một lúc lâu, cô cắn cắn môi quyết không động vào ly café kia nữa.

Thượng Thái Lăng nhìn cô chằm chằm, không hiểu sao chỉ vì một ly café mà cô ta lại suy nghĩ lâu đến như thế, nhưng đó không phải là vấn đề trọng điểm, trọng điểm là chuyện về đứa nhỏ kia.

“Khang Vi Băng, tại sao vô duyên vô cớ cô đi nói với mọi người trong nhà cô mang thai con của tôi?” Câu nói đầu tiên đã đi thẳng vào vấn đề, giọng nói của hấn cực kỳ khó chịu.

Cô nhìn hấn kinh ngạc, “Anh nói.....cái gì?”

Như thế nào hấn cũng biết chuyện về đứa bé.

“Cô không cần giả ngu”.

Mặt hấn lạnh băng “Sáng nay ông nội cô đã gọi điện thông báo cho bà nội tôi, nói rằng chính miệng cô thừa nhận mang thai con của tôi, chẳng lẽ hiện tại cô lại phủ nhận.”

Cô mở lớn mắt, sự việc ngoài ý muốn này nhất thời làm cho cô nghẹn lời.

Đáng chết. Không phải cô đã kiên quyết phủ nhận rồi sao? Ông nội cô sao không xác nhận lại sự việc mà đã nói cho người nhà của hấn, thật là thâm.

Quên đi, cô cũng lười giải thích với hấn, sự thật xảy ra trước mắt là - cô quả thật đã mang thai đứa con của hấn.

“Thực sự là tôi đã mang thai con của anh.” Cô dứt khoát thừa nhận, giọng nói cũng khó chịu. “Nhưng tôi không có nói cho người nhà biết, trừ người bạn thân cùng tôi tới bệnh viện kiểm tra thì không ai biết cả”.

Rốt cuộc thì Thượng Thái Lăng đứng ngồi không yên, thái dương hấn hiện đầy gân xanh, trừng mắt khiển trách cô “Cô nói cô mang thai con của tôi? Cô nói bậy bạ gì vậy? Làm sao có thể.....”

”Anh đã quên một đêm tình chết tiệt kia sao....?” Cô bình tĩnh đánh gãy lời hấn. Nhìn hấn nổi trận lôi đình, trong lòng cô lại sinh ra một loại khoái cảm.

Haha, nguyên lại hấn cũng khó chịu như vậy a, không phải chỉ có một mình cô khó chịu, cuối cùng cô cũng tìm lại một chút cân bằng.

”Một đêm tình.....” Trái tim của hấn đột nhiên chấn động “Cô nói là.....”

Cô nhìn thẳng hấn “Đúng vậy, tôi nói chính là đêm hôm đó».

Điều này làm hấn chấn động, quả thực hấn không thể nhúc nhích, đứng im như hóa thạch, ngực giống như bị đè một tảng đá lớn, hấn cảm giác trời đất xoay chuyển.

Cô ta mang thai?

Cô ta mang thai.....

Đáng chết, cô ta mang thai!

Làm sao mà cô ta có thể mang thai, chẳng lẽ hôm đó hần không dùng bất kỳ biện pháp tránh thai nào ư ?

Không có khả năng! Bọn họ luôn dùng biện pháp tránh thai. Mỗi lần hần đều sử dụng biện pháp tránh thai, cho dù có uống say nhưng xuất phát từ tiềm thức, không có khả năng là hần không mang mũ.....

Hần cố gắng hồi tưởng lại, nhưng khi nghĩ đến một chuyện là cả người hần chấn động.

Đúng vậy, đêm hôm đó hần không mang mũ, ngày hôm sau tỉnh lại, hần có nghĩ đến việc xảy ra, lúc ấy hần thực ảo não chẳng qua hơn một tháng sau hần đã sớm quên, cũng cho rằng không xảy ra chuyện như thế, không nghĩ tới.....

Ông trời !

Hần cùng với Khang Vi Băng đến tột cùng đúng là nghiệt duyên.

" Đêm hôm đó anh không mang bao cao su có đúng không ? " Khang Vi Băng u oán nhìn Thượng Thái Lăng, nhìn phản ứng của hần, cô biết ngay hần chính là đầu sỏ gây nên việc này mà.

" Cô xác định là thật sựmang thai " Đôi môi hần khô khốc, nói ra hai chữ " mang thai " thật như có ngàn cân gánh nặng.

" Cầm lấy ". Cô lấy ảnh chụp siêu âm ở trong túi ra đưa cho hần.

Mi mắt hần trầm xuống, cầm lấy ảnh chụp. Khi mắt hần nhìn thấy hình ảnh trong ảnh chụp thì tim hần lại có cảm giác mềm mại, ấm áp.

Thật kỳ quái, hần không hiểu mình làm sao nữa, khi trong tay hần cầm ảnh chụp đứa con của hần, mặc kệ dù là trai hay gái cũng là con của hần.

" Tôi biết anh không vui khi thấy đứa bé này được sinh ra trên đời, tôi sẽ xử lý chu đáo, anh có thể yên tâm. " Đây là biện pháp tốt nhất, cô tuyệt đối không muốn dây dưa cùng với hần.

" Xử lý chu đáo? " Thượng Thái Lăng kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng " Ý của cô là, cô sẽ xử lý đứa nhỏ này? "

Cô trừng mắt liếc hần " Chẳng lẽ anh nghĩ tôi sẽ lưu lại đứa bé này ".

Chưa nói hết câu, cô bỗng nhiên muốn nôn khan.

" Cô sao vậy?" Hần vội mang thùng rác đến trước mặt cô.

Cô bắt đầu nôn nhiều hơn.

Hần cau mày chờ cô nôn hết, sau đó tốt bụng lấy cho cô một tờ giấy lau miệng, sau khi nôn xong nhìn cô thất sắc, sắc mặt tái nhợt.

" Cô ăn phải cái gì bị hỏng sao? Có muốn đi khám không? " Hần mặc danh kỳ diệu quan tâm đến cô bởi vì " mằm tai họa " là do hần gieo xuống, hần đuối lý, cũng tự giác không lớn tiếng với cô.

" Có điểm thưởng thức được không ? " Khang Vi Băng lau miệng, lườm hần một cái " Mỗi lần tôi nôn ọe đều như thế đó».

Nôn ọe.....

Hần trợn mắt há hốc miệng, biểu tình giống như bị sét đánh.

Việc cô nôn thành như thế đều là do hần làm hại sao?

Bỗng nhiên hần nghĩ đến có một lần, khi cô vừa lên xe hần, đúng lúc hần ăn pizza hải sản mà buồn nôn, chẳng lẽ lúc đó cô đã mang thai chỉ là không biết mà thôi.....

" Không có loại thuốc nào chữa được à? " Nhìn cô nôn ra mật xanh mật vàng, trong lòng hần thấy thật áy náy.

” Đại khái là do tôi đói bụng». Cô xoa ngực, nhú mào «Chỉ cần đói bụng là sẽ nôn ọe như thế. ”

” Cô chưa ăn cơm trưa sao? ” Hấn nhìn thời gian, bây giờ đã sang đầu giờ chiều rồi, quả thật nên ăn cơm trưa thôi.

” Ngay cả bữa sáng tôi còn chưa ăn “. Cô thể nhưng lại mặc danh kỳ diệu tổ khổ cùng hấn, đại khái bởi vì hấn là ” đồng phạm ” với cô. «Lúc sáng ngủ thấy mùi đồ ăn là tôi liền buồn nôn, sau đó lại đi đến bệnh viện kiểm tra, cho tới bây giờ còn chưa ăn cái gì?”

” Như vậy không được! ” Hấn kéo nàng đi, «Tôi đưa cô đi ăn gì đó, nếu không đứa nhỏ sẽ bị đói ”.

Bọn họ tự nhiên có mối quan hệ thân mật, trong bụng của cô là đứa con của hấn. Nghĩ thật kỳ quái nhưng cũng rất kỳ diệu, vì sao mang thai con của hấn không phải là Cung Kỳ, nếu là Cung Kỳ thì tốt rồi.

” Thượng Thái Lăng, có phải anh đang nghĩ, tại sao tôi lại mang thai con của anh, nếu bạn gái anh mang thai thì có phải tốt rồi không ? ”

Trong thang máy, nhìn biểu tình của hấn, cô không nhịn được châm chọc hấn vài câu. Đối với chuyện này, người bị ảnh hưởng lớn nhất là cô, hấn không có tư cách biểu lộ cái loại biểu tình này, nếu hấn dám nói không đúng như thế, cô cam đoan sẽ nhất định đá cho hấn vài cái.

” Mặc kệ thế nào ! ” Hấn nhìn cô, đôi mắt chân thành ” Tôi thật xin lỗi cô ”.

Ngoài ý muốn làm cô ngại ngùng cả người.

Cô còn nghĩ rằng hấn không nhịn được mà phản kích, không nghĩ tới hấn lại chân thành xin lỗi, giống như hấn cũng không xấu xa như vậy.

” Anh quả thật cảm thấy thật có lỗi “. Trong lòng cô mềm đi một chút, nhưng vẻ mặt vẫn kiên cố như cũ.

” Làm sao tôi lại có thể mang thai với đối tượng tình một đêm, việc này so với trúng số còn khủng khiếp hơn. Tôi có người bạn trúng số đã đủ thái quá, không nghĩ mình còn thái quá hơn so với cô ấy ”.

” Cô muốn ăn cái gì?”. Hấn biết trong lòng cô không thể tiêu tan, cần nhưng đàn ông không so đo với phụ nữ, hơn nữa cô lại là phụ nữ có thai nên hấn nhân nhượng từng bước.....

” Tôi không biết ”

Hấn nhẫn nại hỏi: ” Thế bình thường cô thích ăn cái gì? ”

” Bít tết, mì ý, bánh cuốn Mexico, sushi, hải sản..... ” Khang Vi Băng lưu loát nói ra một tràng dài, con người xinh đẹp lưu chuyển nhìn hấn «Nhưng hiện tại tôi không muốn ăn những thứ đó. ”

Hấn nhìn cô chăm chăm.

Việc này thật là phiền toái.

Đình !

Cửa thang máy mở ra, một nhân viên nam cầm theo một gói đồ ăn Fastfood vội vàng đi tới.

” Tổng giám đốc!”, nhân viên nam hoảng sợ, hấn còn chưa nói rõ xin chào với Thái Thượng Lăng thì người nào đó đã bịt miệng nôn ọe....

” Uh ”

Trong lòng Thái Thượng Lăng bất đắc dĩ thở dài, cô gái này nôn ọe thật lợi hại.

Hấn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nhân viên nam kia liền nói «Cậu ra ngoài trước đi ”.

«Vâng, được, tổng giám đốc ”. Anh nhân viên kia hốt hoảng rời khỏi thang máy, cảm giác giống như chính mình phạm phải tội gì nghiêm trọng.

” Có khỏe không ? ” Nhìn cô nôn thật lợi hại, nếu hấn chỉ đứng nhìn thật là không có nhân tính, hấn liền nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

” Không tốt một chút nào ! ” Khang Vi Băng ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp nổi một tầng hơi nước u oán nhìn hần «Tôi khó chịu muốn chết, anh nhanh nghĩ cách đi, tôi muốn ăn cái gì đó. ”

” Được rồi ”, Thượng Lăng nhíu mi rồi lấy đi động trong túi ra.

Đúng là cô cố tình gây sự, cô không nghĩ ra muốn ăn cái gì thì có liên quan gì tới hần.

Nhưng hần còn có thể làm gì khác, nói thế nào cũng là hần đuối lý, cô bị như vậy cũng là do hần tạo thành, hần không thể mặc kệ cô được.

” Dạ, Bà nội, là cháu đây, phụ nữ có thai ăn cái gì thì không buồn nôn..... ”

Ăn xong một chén cháo bí đỏ ở nhà hàng “ Thịnh Phong Long” ở tầng 11, Khang Vi Băng mới vừa lòng, thỏa mãn dạ dày của mình.

Nghe nói bà nội Thượng là bạn bè lâu năm với ông chủ của nhà hàng “Thịnh Phong Long”, cho nên bà đã gọi điện tới yêu cầu về sau mỗi ngày ba bữa, dù Vi Băng ở chỗ nào thì nhà hàng cũng sẽ mang cháo bí đỏ đến cho cô, cho đến khi cô ăn chán thì thôi.

Đương nhiên cô biết bà nội Thượng làm như thế là vì cục cứng trong bụng cô, nhưng cô không muốn cho bà hy vọng lớn như vậy, cuối cùng thất vọng thì thật là tàn nhẫn.

Cho nên chuyện của bọn họ tốt nhất là sớm giải quyết cho xong.

“ Nơi này chắc có café, chúng ta lên uống một chút rồi hãy đi”, Ra khỏi quán ăn, Khang Vi Băng nhìn Thượng Thái Lăng nói.

“ Được” Anh gật đầu đồng ý.

Hiện tại hai gia đình đều biết việc cô mang thai đứa con của anh, cho nên bọn họ phải cùng nhau giải quyết.

Đến quán café hai người gọi đồ uống. Đồ uống được mang lên, bọn họ vẫn im lặng, không ai nói gì. Uống gần hết rồi mà cả hai vẫn im lặng, không một ai muốn lên tiếng trước.

Rốt cuộc, ngay khi uống hết, Thượng Thái Lăng mở miệng nói: “ Cô thật sự muốn bỏ đứa bé đi sao?”

Vì sao anh lại cảm thấy đau lòng. Đây là đứa con đầu tiên của anh, tuy chưa thành hình nhưng chính xác là con của anh rồi, vừa nghĩ tới việc đứa bé sẽ bị bỏ đi, anh liền cảm giác hô hấp không thông.

“Nếu tôi để lại đứa bé thì anh sẽ hận chết tôi.” Khang Vi Băng cố ý vô tình, nghiêm mặt nói: “Dù sao cả anh và tôi đều biết, chúng ta đều không có khả năng kết hôn, nếu như vậy chỉ còn cách bỏ đứa bé đi.”

Oa.....Oaaaaaa.....

Bỗng dưng trong quán café truyền đến tiếng khóc của một đứa bé, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía đứa bé nằm trong xe đẩy kia.

Nhìn nó khóc thật xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn nhưng trông thật đáng yêu, thân hình mập mạp, nó vẫn khóc mà không để ý đến tiếng dỗ dành của người mẹ, tiếng khóc phá tan không gian yên tĩnh của quán café.

“ Cục cưng ngoan, đừng khóc nữa, để mẹ ôm một cái nào.....” Người mẹ trẻ ôm lấy đứa bé dỗ dành, bé con ghé trên vai mẹ, trong mắt còn long lanh nước, rồi đưa ngón tay vào miệng mút, nhìn cái miệng của bé thật đáng yêu.

“ Thật đáng yêu.....” hai người nói ra suy nghĩ giống nhau, vẻ mặt mềm mại, nói xong chợt nhớ đến điều gì cả hai vội vàng thu hồi lại tâm tình.

Khang Vi Băng cầm cốc nước uống vài ngụm che dấu cảm xúc rồi nói: “Dù sao đứa nhỏ cũng không được sinh ra, quyết định như vậy đi. Chắc anh không có ý kiến gì, như vậy ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện.”

Anh còn có thể có ý kiến gì?

Cô quyết định dứt khoát như thế, không bắt anh chịu trách nhiệm, anh nên thấy vui vẻ mới đúng.

“ Khang Vi Băng, cảm ơn cô.” Anh buồn buồn nói “Còn có, nhưng tổn thương tôi gây ra cho cô không thể bù đắp được, xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi cô.”

Đã xong, đã giải quyết xong việc ngoài ý muốn, thoát khỏi mọi phiền toái, anh nên vui vẻ mới đúng, nhưng mà tại sao một chút vui vẻ, thoải mái anh cũng không cảm thấy.

“ Tôi nhận lời xin lỗi của anh”, không biết vì sao cô tin tưởng anh, cho nên không nói ra những lời khó nghe.

Trách anh vì chuyện này cùng với việc anh không mang bao cao su, không bằng trách chính bản thân cô tự nhiên đi tìm tình một đêm.

Dù sao cả hai bọn họ đều sai, hãy cứ như vậy chấm dứt cái sai của bọn họ đi.

Mười một giờ đêm, Thượng Thái Lăng kéo thân thể mệt mỏi về nhà, anh cố ý về trễ, muốn dành thời gian buổi tối để ổn định tâm trạng của mình.

Sau khi gặp mặt Khang Vi Băng, anh cảm thấy mệt mỏi, lòng trĩu nặng, chuyện đứa nhỏ lưu lại ấn tượng mạnh trong lòng, anh nghĩ có lẽ cả đời này cũng không thể quên được.

Trong suy nghĩ của anh, hạnh phúc là một bản nhạc mà ở đó có anh cùng với Cung Kỳ, hai người vui vẻ dạo chơi trên thảo nguyên, anh luyện võ thuật, còn cô học đàn dương cầm, hàng năm hai người cùng nhau đi du lịch, thật là vui vẻ, nhưng đó chỉ là tưởng tượng trong kế hoạch của anh mà thôi.

Kế hoạch của anh còn chưa thực hiện được thì anh và Khang Vi Băng lại có con với nhau, đứa bé sẽ không được sinh ra trên đời.....

Nghĩ đến đây, anh lại đau lòng, anh lựa chọn bỏ đi tiểu sinh mệnh là cốt nhục của mình, anh không thể thứ cho chính mình được.

Không, không thể, anh không thể bỏ đi đứa con của mình được.

Đứng trước cửa nhà, lấy dũng khí, anh gọi điện cho Cung Kỳ.

“ Cung Kỳ, là anh đây..... ”

” Em đang có việc. Em sẽ gọi lại cho anh sau».

Cô vội vàng cúp điện, cũng không hỏi anh gọi điện đến vì việc gì.

Đây là người phụ nữ mà anh luôn yêu thương chờ đợi. Chính vì cô mà anh muốn bỏ đi đứa con của mình?

Đáng chết !

Mọi thứ đều cực kỳ đáng ghét!

Tại sao anh lại dao động? Anh không nên nghi ngờ tình cảm của mình với Cung Kỳ, bọn họ đã thực sự hạnh phúc, tương lai nhất định sẽ hạnh phúc hơn.

9. Chương 9

” Cuối cùng cháu đã về». Thượng Lâm Thái Hà đặt tờ tạp chí xuống, tháo kính ra, vẻ mặt tươi cười nhìn cháu nội đang vào nhà.

” Bà nội» Ngoài ý muốn, Thượng Thái Lăng nhìn thấy cha mẹ anh và bà nội vẫn ngồi ở phòng khách. Đã trễ thế này mà họ còn chưa ngủ, hiển nhiên là ngồi chờ anh, mà lý do rõ ràng là vì đứa bé chưa ra đời của nhà họ Thượng.

” Con với Vi Băng nói chuyện sao rồi». Thượng phu nhân hưng phấn hỏi, cả ngày nay bà bận rộn tìm khách sạn để tổ chức đính hôn nhưng không biết nên tìm như thế nào cho phù hợp.

«Vi Băng thích ăn cháo bí đỏ ở «Thịnh Phong Long» sao?» Thượng Lâm Thái Hà mỉm cười, «Lúc mẹ cháu mang thai cũng không ăn được gì, chỉ ăn được cháo bí đỏ ở Thịnh Phong Long, bà nghĩ Vi Băng chắc sẽ thích bởi vì trong bụng nó là cốt nhục của cháu. Các cháu có chung huyết thống, khẩu vị giống nhau là đương nhiên. »

Nghe bà nội nói thế, trong lòng anh dấy lên nỗi cảm xúc khó hình dung được.

Khang Vi Băng thích ăn cháo bí đỏ, như vậy đứa nhỏ cũng thích, cha con anh khẩu vị thật giống nhau. Mọi liên hệ thân mật này làm lòng anh rung động nhưng đồng thời cũng đau đớn.

Con, ba thật sự xin lỗi con..... Không làm gì được nữa, anh sợ mình sẽ quyết định sai lầm. Nếu giữ đứa bé thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tình cảm giữa anh và Cung Kỳ, anh không thể làm như thế được.

“ Khụ!” Anh thanh thanh giọng nói với cả nhà: “Bà nội, ba, mẹ, con có chuyện muốn nói với mọi người”.

Thượng Đạt Nhân mỉm cười khuyến khích anh “Nói đi, chúng ta đang nghe đây.”

Ông đang nghĩ tới chuyện của con trai và Tạ Cung Kỳ, cô gái kia chỉ chuyên tâm theo đuổi sự nghiệp mà không chịu kết hôn, nhưng không nghĩ tới con trai mình với con gái Khang gia lại nên chuyện, như vậy cũng tốt, môn đăng hộ đối, mối lương duyên lý tưởng, ông cực kỳ tán thành.

“ Mọi người.....” Suy nghĩ trong đầu nhưng anh không biết nói ra như thế nào.

Biết rằng mọi người đang muốn nghe tin tức tốt đẹp, nhưng anh không thể không nói cho họ biết kết quả, vừa nghĩ tới lời nói của anh sẽ tạo nên chấn động, mảy mảy của anh không nhận được nhú chặt lại.

“ Cháu mau nói đi, bà nội thực sự muốn nghe đây.” Thượng Lâm Thái Hà khẩn cấp muốn nghe xem cháu mình quyết định hôn lễ như thế nào?

Thượng Thái Lăng tạm dừng một chút, “Bà nội, ba, mẹ, mọi người phải chuẩn bị tâm lý, lời con sắp nói không phải là đáp án mà mọi người muốn nghe”.

Ba người đồng thời sửng sốt nhìn anh, “Đây là ý gì?”

Anh kéo khóe miệng, rút cục nói “Cháu với Vi Băng không muốn giữ lại đứa bé này, chúng cháu sẽ không kết hôn.”

“ Cái gì?” Thượng phu nhân hít sâu một hơi, mặt không còn tí máu nào.

Không cần đứa nhỏ, không kết hôn.....Sao lại thế này?

“ Cháu đang đùa cợt tình cảm với Vi Băng sao?” Thượng Lâm Thái Hà trầm mặt xuống “Bà tuyệt đối không cho phép cháu của bà làm việc mà không chịu trách nhiệm như vậy được?”

Thượng Đạt Nhân trầm ngâm một chút, hỏi: “ Sao hai đứa lại muốn bỏ đứa bé? Là do các con muốn sống thế giới hai người trước sao?”

“ Cái gì thế giới hai người?” Thượng phu nhân vội la lên “ Ông không nghe thấy nó nói bọn nó không kết hôn sao?”

Thượng Lâm Thái Hà nâng mắt nhìn chăm chăm cháu nội, không nhận được nói: “Hai đứa đang tìm hiểu yêu đương, nếu Vi Băng mang thai, nhất định phải kết hôn, chuyện này không phải một mình cháu có thể quyết định, cũng không phải chỉ hai đứa quyết định được”.

Thượng Thái Lăng quyết định nói hết sự thật “Bà nội, cháu với Khang Vi Băng không phải yêu nhau thực sự mà bởi vì muốn cho bà và ông Khang hết hy vọng nên chúng cháu mới giả vờ yêu nhau, bọn cháu tính giả vờ một thời gian rồi tuyên bố chia tay”.

“ Con nói.....cái gì?” Thượng phu nhân nhìn con, cảm thấy vô cùng hỗn loạn.

“Nếu các con giả vờ yêu nhau thì Vi Băng sao lại có thể mang thai?” Thượng Đạt Nhân hỏi.

“ Chuyện nói ra thì dài dòng, nhưng nói đơn giản thì đó là kết quả của tình một đêm. Bởi vì con tâm tình không tốt, uống rượu say mà đem cô ấy trở thành Cung Kỳ, còn cô ấy vì đánh cược với bạn đi tìm tình một đêm, chúng con như vậy ngẫu nhiên lên giường, sau đó mới biết về nhau.....”

“Đây chính là nhân duyên trời định”. Thượng Phu nhân kích động nói: “Đây là ông trời an bài vợ con cho con đó, nếu không tại sau chỉ có một lần Vi Băng đã có thai. Thái Lăng con phải suy nghĩ kỹ đó”.

Anh lắc đầu: “Mẹ, con không yêu Vi Băng, người con yêu là Cung Kỳ, cho nên chúng con sẽ không kết hôn, cũng không giữ lại đứa bé”.

“Cháu có biết khả năng Vi Băng có thai là rất thấp, cơ hồ bằng không không?” Thượng Lâm Thái Hà thỉnh linh nói.

Thượng Thái Lăng hơi hơi sửng sốt “Bà nội, cháu không hiểu ý của bà”.

Bà chậm rãi nói: “Bà đã nói chuyện với mẹ của Vi Băng qua điện thoại, cô ấy rất vui vì việc Vi Băng có thai. Cô ấy nói cho bà biết, lần đầu tiên Vi Băng bị* thì con bé đã phải chịu việc dạ con ứ rất nhiều máu, sau đó lại càng không dễ dàng gì. Do máu tụ nhiều nên con bé rất đau bụng, cộng thêm với thể chất của Vi Băng, bác sỹ đã chuẩn đoán, khả năng mang thai của Vi Băng rất nhỏ, nếu mà bây giờ nó bỏ đứa con đi, cháu cho rằng điều đó sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với cơ thể của Vi Băng?”

Nói xong, bà hạ đôi con ngươi tinh nhuệ, không chớp mắt nhìn cháu trai.

Thượng Thái Lăng hoàn toàn khiếp sợ.

So với bất kỳ ai thì Khang Vi Băng là người hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình nhất, nhưng tại sao cô ấy lại không nói, còn quyết định bỏ đứa bé?

Rốt cuộc là tại sao?

Chín giờ sáng, Thượng Thái Lăng đứng lặng bên cửa sổ sát đất, anh nhìn dòng xe cộ đi lại bên ngoài cửa sổ thủy tinh, cơn mưa đã rửa sạch tường cao ốc cùng với đường đi lại, cơn mưa dầm dề kéo dài giống như tâm trạng của anh, cảm giác tội ác cứ chiếm giữ mãi liệt trong lòng anh.

Khang Vi Băng đã đến bệnh viện rồi sao ?

Hôm qua, sau khi nghe bà nội nói về tình trạng cơ thể của cô, đã nhiều lần anh muốn gọi điện ngăn cản cô làm tổn thương thân thể mình, anh lo lắng nếu như cô bỏ đi đứa bé sẽ làm ảnh hưởng đến khả năng sinh sản của cô sau này hoặc tệ hơn nữa làm ảnh hưởng đến tử cung của cô, đó cũng không phải là điều anh mong muốn.

Nhưng mà chung quy anh là người ích kỷ, một đêm trằn trọc không thể ngủ được nhưng anh không có gọi điện cho cô, mặc cho buồn phiền cứ ở trong lòng thẳng cho đến lúc trời sáng.

Kỳ lạ là, sau khi bà nội nói về tình trạng của Vi Băng xong thì cả bà lẫn cha mẹ đều không nói gì với anh, cũng không ai bắt anh phải quyết định thế nào, điều này thật khác thường.

Mọi người muốn chính anh đưa ra quyết định sao?

Anh nhìn cơn mưa tầm tã, khóe môi hơi nhếch lên, cười khổ một cái.

Tại sao lúc này anh lại hy vọng mọi người gây áp lực cho anh. Có lẽ lòng anh đã dao động ư?

Mặc kệ thế nào, anh là cha đứa bé trong bụng Vi Băng, anh không nên chẳng quan tâm đến cô mà ít nhất anh nên ở bên cạnh chăm sóc cô.

Rốt cuộc anh cũng cầm lấy điện thoại gọi cho cô, tảng đá nặng trong lòng cũng rơi xuống, anh kiên định hơn.

«Alo..... »

” Là tôi, Thượng Thái Lăng ”. Anh cảm thấy âm thanh của cô thật yếu ớt, cô đang ở trong bệnh viện sao ?

Hay là đang làm giải phẫu?

Nghĩ đến khả năng này làm cho anh thêm căng thẳng.

Anh gọi điện tới quá muộn sao?

” Anh gọi tôi hỏi kết quả phẫu thuật sao?” Hơi thở của cô mỏng manh nhưng vẫn duy trì sự kiên cường: «Thật xin lỗi, thân thể tôi không thoải mái nên tôi còn chưa đi đến bệnh viện».

” Tôi cảm thấy cả người không có chút sức lực nào, tim đập rất nhanh, tôi nghĩ đến tám phần cực kỳ biết tôi không cần nó nên nó mới chinh tôi. ”

Đáng chết. Cách cô nói chuyện làm anh không thoải mái! Anh nhíu mi hỏi: ” Cô lại chưa ăn cái gì hả?”.

Bởi vì anh nói sẽ không kết hôn nữa cho nên bà nội không cho người mang cháo bí đỏ cho cô sao? Cô gái này, chiều qua cùng anh ăn cháo bí đỏ xong sau đó cũng không ăn cơm nữa à ?

” Tôi không muốn ăn, đồ ăn nào cũng làm cho tôi thấy buồn nôn, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ thực hiện đúng lời hứa mà đi làm phẫu thuật, chỉ cần tôi khá hơn một chút sẽ đến bệnh viện luôn».

” Đáng chết! Ai để ý việc cô có đi giải phẫu hay không? Anh tức giận hỏi: «Trong nhà cô không có ai hả? Sao không bảo bọn họ đưa cô đi bệnh viện?».

” Sao anh lại kích động vậy ?” Cô thấy anh thật kỳ quái, «Tôi đang ở phòng làm việc, hơn nữa tôi cũng không muốn cho người nhà biết tình trạng của tôi».

Ngày hôm qua, sau khi về nhà, cô cố ý đi tìm ông nội để nói chuyện, trách ông nội nghe lầm, làm hại danh dự của cô, rồi cô cười to nói không quan trọng, cuối cùng cường điệu nói cô không có mang thai, mọi người bị cô hù dọa cho sưng sốt, muốn hỏi nhưng không biết hỏi từ đâu, cũng không biết có nên tin tưởng lời nói của cô hay không ?

Cô hy vọng chuyện này sớm kết thúc, đứa bé chính cô đến phát điên rồi, tựa hồ như lời cô nói, đứa bé hình như cảm giác được cô không cần nó nên nó mới buồn bực, cô nghĩ thấy cái gì đều buồn nôn, ngay cả uống nước cũng không uống được.

Cô biết cô phải xin lỗi đứa bé này, đều là do sự tùy hứng của cô tạo thành, nhưng nếu giữ nó lại sẽ làm thay đổi mối quan hệ của Thái Lăng cùng bạn gái anh, dựa vào cái gì mà cô thay đổi mối quan hệ của hai người họ.

Cực kỳ, kiếp sau lại đầu thai làm con của mẹ đi, mẹ thực xin lỗi

” Cô chờ ở đó, tôi qua tìm cô ”.

Thượng Thái Lăng không hiểu mình gặp cái gì, cúp điện thoại liền đi đến địa chỉ mà lúc trước hai người có trao đổi qua danh thiếp.

Nơi cô làm việc là văn phòng tổng giám đốc Tập đoàn Bách Hóa, cách văn phòng anh không xa, lái xe đi khoảng 20 phút.

Anh không có cách nào mặc kệ cô, đứa bé còn tồn tại, điều duy nhất anh có thể làm là phải có trách nhiệm với cô.

Khang Vi Băng đang nằm trong phòng bệnh của khoa phụ sản truyền nước biển.

Thượng Thái Lăng ở phòng bệnh chăm sóc cô, mới giữa trưa nhưng bên ngoài trời u ám, tiếng sấm ù ù, mưa rất to, trận mưa này giống như long trời lở đất.

” Dù sao thì cũng không sinh đứa bé này, cho nên căn bản không cần thiết phải truyền dinh dưỡng». Khang Vi Băng tự nói, giọng điệu có chút tiêu cực.

Cô không biết vì sao lại làm điều thừa thãi là truyền nước biển, nếu đã đến khoa phụ sản, trực tiếp làm giải phẫu sinh non có phải hơn không ?

«Vì sao cô không nói cho tôi biết ?” Anh nhìn cô nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, không bỏ qua thời điểm cô giả vờ, nhìn thấy cô thế này, trong lòng anh lại càng khổ sở.

” Nói cho anh biết cái gì?” Cô không rõ liền hỏi lại.

«Tình trạng sức khỏe của cô».

Cô mở to đôi mắt nhìn anh.

Không, không biết anh đã biết được điều gì ?

Về mặt cô khẩn trương, phòng bị hỏi : «Tình trạng sức khỏe của tôi làm sao ?».

Thượng Thái Lăng nháy nháy đôi mắt, «Cô không dễ thụ thai, nói đơn giản, bởi vì tử cung của cô có tật làm cho khả năng mang thai rất khó, nếu mà bỏ đứa bé này thì sẽ ảnh hưởng lớn đến khả năng sinh sản của cô ».

Anh vừa mới lên hỏi bác sỹ, tình trạng cơ thể của cô như thế muốn có thai rất khó, mà nếu làm giải phẫu bỏ đứa bé kia thì sẽ để lại di chứng lớn cho cô, mà bác sỹ cũng nói với anh rằng di chứng kia có thể là cả đời, khả năng từ nay về sau cô sẽ không thể mang thai.

” Là ai nói cho anh?” Cô kích động hỏi, cô phát điên mất, thế nhưng anh lại biết được điều đó.

” Điều đó không quan trọng». Anh nhìn cô «Cô anh nên nói sớm cho tôi biết, chúng ta có thể thương lượng ».

Cô ngạc nhiên, «Chẳng lẽ vì nguyên nhân đó anh muốn giữ lại chưa bé?».

10. Chương 10

Nhà họ Khang nằm ở trên tầng cao nhất của một khu chung cư cao cấp, diện tích lên đến hai trăm năm mươi mét vuông. Cả bể bơi, vườn hoa ngoài trời cũng thuộc quyền sở hữu của nhà họ Khang.

Thượng Thái Lăng lái xe tiến vào bãi đậu xe. Trước đó, Khang Vi Băng đã thông báo với bảo vệ của chung cư cho nên bảo vệ đã chỉ cho anh chỗ đỗ xe bên cạnh mấy chiếc xe của nhà họ Khang. Anh dừng xe, tắt máy, lấy chao bí đồ ra khỏi xe rồi khóa cửa lại.

Lúc chiều, sau khi rời khỏi bệnh viện, Khang Vi Băng kiên quyết bắt anh phải đưa cô về văn phòng nên anh đành phải đưa cô trở về với bộ dạng yếu ớt.

Bởi vì nhìn sắc mặt cô nhợt nhạt, yếu ớt, anh vẫn thấy lo lắng cho cô, lúc tan tầm nhin không được liền gọi điện hỏi thăm tình hình cô thế nào. Biết cô không ăn được thứ gì nên anh đã quyết định mang cháo bí đồ tới cho cô, mà cô cũng vui vẻ đồng ý.

Đi thang máy lên lầu 25, đứng trước cánh cửa bằng đá có hoa văn mang màu sắc cổ điển, anh nhấn chuông cửa.

Leng keng!

Một người làm ra mở cửa, lịch sự mời anh vào. Anh vào nhà với vẻ mặt tươi tỉnh, ôn nhu.

Liếc nhìn phòng khách được thiết kế như tái hiện lại phong cách Hoàng thất Châu Âu cổ điển, tất cả đều rất sang trọng từ đèn treo cho tới bàn ghế, đồ dùng khác. Cửa kính phòng khách sát đất có thể nhìn thấy được hết cảnh đẹp ban đêm của Đài Bắc, thật là lung linh huyền ảo.

“ Mau vào, mau vào!”. Khang Lập Đức ngồi trong phòng khách vô cùng nhiệt tình tiếp đón anh.

Anh lễ phép chào “Cháu chào ông, ông khỏe chứ ạ?”

“ Uh, ông tốt lắm, nhìn thấy cháu đến ông rất vui.” Khang Lập Đức trả lời anh. “Vi Băng ở trong phòng, không hiểu sao từ lúc trở về nó luôn kêu mệt, cháu vào xem nó thế nào.”

Tuy Vi Băng khẳng khái rằng cô không mang thai, nhưng ông không tin lời cô nói. Ông tin vào con mắt của mình, nha đầu kia nhất định là có thai. Đây là một việc vui ở trong nhà.

“Thím Lý, hãy dẫn Thượng tổng giám đốc đến phòng của tiểu thư”. Ông Khang nói với người làm.

Thím Lý dẫn anh đến cửa phòng của Vi Băng rồi rời đi. Chờ thím Lý đi xong anh mới gõ cửa.

“Là tôi, Thượng Thái Lăng đây.”

“Vào đi”.

Nhìn cách trang trí trong phòng của cô làm anh cảm thấy không giống với phong cách của cô chút nào. Gian phòng trông rất nữ tính, thanh lịch, khăn ren trắng phủ giường, một loạt đồ dùng đều là màu trắng mang phong cách Châu Âu cổ điển.

“ Anh không cần nhìn”. Cô lười biếng nói: “Không phải tôi thiết kế đâu, tất cả đều do mẹ tôi làm đó, bởi vì mẹ tôi rất thích sự tao nhã cho nên cách bài trí trong nhà đều mang phong cách hoàng gia Châu Âu”.

Anh nở nụ cười, ngồi xuống chiếc ghế màu trắng cạnh giường “Cô thấy khỏe hơn chút nào chưa?”.

Cô gật gật đầu. “Tôi thấy đỡ hơn rồi, nhưng dạ dày trống rỗng, cảm thấy không thoải mái.”

“Cô không ăn được cái gì, dĩ nhiên là dạ dày không thoải mái rồi”. Anh mở chén cháo bí ngô rồi cầm cả chiếc thìa đưa tới trước mặt cô “Nhanh ăn đi, tôi mang đến cho cô hai chén cháo bí ngô, sáng mai có thể hâm nóng lên rồi ăn, không cần nhịn đói”.

Cô nhận lấy chén cháo, dùng ánh mắt cổ quái nhìn anh:” Thật là kỳ quái, chúng ta không tính là thân quen, anh ở trong phòng tôi, mà tôi lại nằm trên giường, ăn đồ ăn anh mang đến, cảm giác này thật là kỳ quái.”

Anh trầm mặc một chút nói: “Tôi đồng ý với cô sẽ nhanh chóng đi về”.

Nói gì thêm nữa cũng giống như bức bách hoài nghi người khác, vì vậy Khang Vi Băng quyết định im lặng ăn cháo của mình.

Chỉ vì một đêm sai lầm mà khiến cô trở thành mẹ của một đứa bé, còn anh ta lại chính là cha của đứa bé. Mọi việc thật là kỳ quái mà người làm cho toàn bộ sự việc này phát sinh lại chính là cô – người đi tìm tình một đêm.

“ Ăn xong cô hãy nghỉ ngơi đi, bác sỹ nói, tình hình trước mắt của cô chưa ổn định, cần phải nghỉ ngơi nhiều, tôi đi trước, có gì hãy gọi điện cho tôi, lúc nào cũng được”.

Cô trầm mặc nhìn anh đứng dậy.

Muốn nghỉ ngơi nhiều để cho đứa bé khỏe mạnh, anh nói rất đúng giống như là cô chuẩn bị sinh đứa bé ấy, nhưng mà đứa bé khỏe mạnh thì thế nào? Chung quy bọn họ vẫn không muốn đứa bé này.

“Thực xin lỗi.” Đi ra đến cửa phòng, Thượng Thái Lăng cười khổ, bất đắc dĩ nói với cô.

Anh biết cô đang suy nghĩ điều gì, không tự chủ được dặn cô chú ý sức khỏe, anh cũng hiểu được lời nói của mình có chỗ không ổn.

Cô nhìn anh không nói gì, cô cũng không muốn biểu lộ vẻ mềm yếu của mình.

Anh ta xin lỗi cô cái gì cơ chứ?

Suy nghĩ cẩn thận thì cái gì cũng không phải.

Sự việc đêm hôm đó là anh tình tôi nguyện. Mà vừa rồi, xuất phát từ bản năng cùng với sự quan tâm tới cô nên anh ta mới nói như vậy, cô có thể cảm nhận được thành ý của anh. Anh ta đã thay đổi, lúc mới bắt đầu cô có cảm giác chán ghét anh ta nhưng mà đến giờ thì không còn ghét nữa.

“Anh không cần nói xin lỗi tôi đâu” Vi Băng cong khóe miệng nhìn anh “Thực ra anh không có lỗi gì cả, cho nên về sau anh không cần phải xin lỗi tôi.....chúng ta.....hóa thù thành bạn đi, tôi nghĩ cục cựa cũng không muốn cha mẹ luôn tranh cãi khi ở chung đâu”.

Đúng không? Mẹ làm như vậy có đúng không hả cục cựa? Chắc con sẽ rất vui về nhỉ?

Kỳ quái, tại sao cô lại muốn khóc? Phụ nữ mang thai đều ở trong tâm trạng lo lắng, suy nghĩ sao? Thay đổi nội tiết làm cho người ta thật khó chịu.

“Khang Vi Băng!”.Thượng Thái Lăng nhìn cô.

Anh nghĩ bây giờ chắc cô hận anh lắm, đều là tại anh khiến cho cô khó chịu như thế. Lại còn hại cô phải đi phẫu thuật, gây ảnh hưởng đến khả năng sinh con sau này của cô.

Đối với cô mà nói, anh nên bị dày xuống mười tám tầng địa ngục mới đúng. Có lẽ ngay cả mười tám tầng địa ngục cũng không bù lại được những tổn thương mà anh gây ra cho cô.

Nhưng giờ đây, khi anh đứng ở trong phòng của cô, nghe chính cô nói anh không có lỗi gì với cô cả. Điều này giống như trong giấc mộng.

Vì cô lo lắng cho cục cưng mà tha thứ cho anh, nhưng anh lại làm gì được ẹ con cô? Điều anh làm chỉ là tổn thương đến bọn họ mà thôi.

Nghĩ đến đây khiến cho tim anh đau đớn.

“Tôi về đây.” Anh mở cửa rồi đi ra ngoài giống như chạy trốn điều gì đó mà không quay đầu nhìn lại.

Mưa đã tạnh, ban đêm không khí se lạnh.

Thượng Thái Lăng lái xe, tay gác lên phía cửa kính đang mở rộng, thuần thục lái xe trên con đường núi quanh co.

Đồi Kinh Thiên là nơi mà anh và Tạ Cung Kỳ trao nhau nụ hôn đầu tiên, tuy đã là chuyện của mười năm trước nhưng trong lòng anh luôn nhớ rõ, đó là buổi trưa của một ngày mùa thu, khắp núi hoa hồng nở rộ, làn gió thu nhẹ nhàng thổi, đứng ở trên đỉnh núi nhìn ra xa, cảnh sắc nơi đây đẹp không sao tả xiết.

Ngày đó, khi cả hai xác định mối quan hệ yêu đương đã trao cho nhau cả linh hồn và thể xác.

Sinh mệnh của anh chỉ trao duy nhất ột người con gái là Cung Kỳ. Ngay cả người nhà và bạn bè của anh đề nói cô đã thay đổi rất nhiều nhưng anh vẫn như cũ, vẫn thủy chung lựa chọn tin tưởng cô, vẫn chờ cô hoàn thành giấc mơ phát triển sự nghiệp của mình rồi trở về bên cạnh anh.

Nhưng vì sao, trong một đêm này, niềm tin của anh dường như đã dao động, trong đầu anh chỉ tràn đầy hình ảnh của Vi Băng và cục cưng chưa sinh ra của bọn họ. Anh nhất định là điên rồi bởi vì anh muốn giữ lại cục cưng.

Anh dừng xe, mở cửa rồi đi ra ngoài, cả trời đất dường như chỉ có mỗi anh, gió trên núi rất lớn thổi loạn đầu tóc của anh.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho Cung Kỳ.

“Hê lô?” Một âm thanh cực kỳ mệt mỏi vang lên trong điện thoại.

“Em đang ngủ à?” Trong lòng anh không khỏi thở dài một tiếng.

Anh lại gọi cho cô vào thời điểm không thích hợp, ngay cả thời gian để hai người nói chuyện cũng khó khăn.

“Vâng, em đang ngủ”. Cô hắt xì một cái “Hai ngày nay em không được ngủ, thật sự mệt mỏi, à đúng rồi, Cung Mai đã nhận được tiền, cô ấy cảm ơn anh rất nhiều...” Cô lại hắt xì một cái “Em thật sự mệt mỏi.”

“Cung Kỳ, nếu mệt mỏi như thế thì em trở về đi”. Anh nhân cơ hội đưa ra yêu cầu. “Trở về với anh, hai chúng ta kết hôn, bà nội cũng mong chờ đám cưới của chúng ta.”

“ ậy, anh lại nói đùa à?” Cô vội vàng nói “Chẳng qua là do em ngủ không đủ giấc thôi mà, sao động một cái là anh lại đề cập đến việc kết hôn, em nghĩ kết hôn có gì tốt đâu cơ chứ?”

Trong đầu anh trầm mặc: “Cung Kỳ, hiện tại anh thực sự cần có em ở bên, em trở về được không? Anh chỉ sợ chúng ta xa mặt cách lòng.”

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Cô miễn cưỡng hỏi lại “Có phải lần trước anh đi xem mắt rồi bà nội bắt anh kết hôn với đối tượng xem mắt không?”

“ Đúng thế”. Anh thừa nhận để xem cô nói thế nào?

Nếu anh bị người nhà ép kết hôn, cô còn có thể không trở về sao?

“Đã là thời đại nào rồi, suy nghĩ của bà nội anh thật là hay. Bà nội biết rõ mối quan hệ của chúng ta, vậy mà..... Nói thật, em không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của người nhà anh, hình như họ không tôn trọng suy nghĩ của chúng ta”.

Anh cười khổ: “Đó là vì em không ở đây, nếu em ở cạnh anh, mọi người sẽ yêu quý em giống như anh thôi”.

“Có lẽ thế.” Cô đáp lại không chút hứng thú.

“Thế nên em hãy về với anh đi Cung Kỳ, chúng ta sẽ lập tức kết hôn, nếu em không trở về, anh không biết mối quan hệ của chúng ta sẽ như thế nào nữa”.

“Chẳng lẽ.....anh dao động?” Tạ Cung Kỳ thử hỏi: “Anh rất thích đối tượng kết hôn phải không?”

“Không phải như thế”. Sự phiền muộn hiện lên trên mặt anh.

Anh không thể nói hết chân tướng sự việc cho cô, không thể chính miệng nói cho cô biết rằng, trong một lần sai sót anh đã lên giường cùng một cô gái khác, hiện tại cô gái đó đã mang thai đứa con của anh, anh thực sự không thể nói ra điều đó.

“Vậy là tốt rồi”. Cô yên tâm, cô thực sự không muốn thay đổi tình trạng bây giờ “Chúng ta không cần bàn tới chuyện đó, em cũng không muốn nói chuyện kết hôn, em có rất nhiều áp lực rồi, được không anh?”

“Chúng ta phải đối mặt với chuyện này, không thể không nói tới”. Thượng Thái Lăng nhắm mắt lại. “Cung Kỳ, anh thực sự yêu em, cũng một lòng với em, xem như anh cầu xin em trở về bên cạnh anh được không, anh sẽ không gò bó sự tự do của em, để cho em thoải mái theo đuổi sự nghiệp, trở về bên cạnh anh, đừng để anh dao động”.

“Ngừng!” Cô hít một hơi thật sâu, phiền chán nói “Không cần nói điều kiện với em, nếu anh yêu em, anh nên chờ em vô điều kiện, tạm thời em chưa muốn kết hôn, em muốn ở lại đây tiếp tục phát triển sự nghiệp, ở đây, tổng tài sản xuất rất coi trọng em, em không muốn bỏ qua cơ hội này, anh hãy cho em vài năm, vài năm là tốt rồi.....”.

“Còn anh thì sao?” Mắt anh nhăn lại thật chặt, đau lòng nói, “Em sẵn lòng buông tha anh sao?”

“Em hi vọng anh sẽ chờ em hoặc là anh đến Mỹ phát triển sự nghiệp với em”. Tạ Cung Kỳ nói cho có lệ, dù sao cô cũng biết anh sẽ không đến Mỹ.

“Em đang ép buộc anh à?” Anh lắc đầu, cảm giác mệt mỏi vây quanh anh «Em biết rõ anh là người thừa kế duy nhất của Thượng gia, làm sao anh có thể bỏ nơi này để đến Mỹ được?”

” Cho nên mới nói, chúng ta không nên làm cho nhau thấy khó xử». Cô mệt mỏi, không kiên nhẫn nói «Anh ở Đài Loan, em ở Mỹ, mỗi ngày chúng ta đều gọi điện nói chuyện, có rảnh thì vẫn nhìn thấy mặt nhau, giống như trước kia thôi, chỉ cần cho em mấy năm, anh cũng có thể toàn lực chăm lo cho công ty, như vậy không phải tốt lắm sao?”.

«Nhưng anh cảm thấy không tốt một chút nào?” Rốt cuộc thì Thượng Thái Lăng cũng tức giận, anh nói to «Em có biết em bận sự nghiệp làm cho anh rất cô đơn, em có biết anh nghĩ đến em rất nhiều hay không ? Mỗi một niềm vui cũng như nỗi buồn đều không thể chia sẻ cùng em? Em cho rằng anh kiên trì được bao lâu?”

” Nếu chỉ vì thế mà anh thay lòng đổi dạ thì em cũng không còn cách nào» Giọng nói của cô chuyển sang lạnh lùng «Thật vất vả em mới đến được đây, em sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi giấc mơ của mình, kể cả anh nữa, em hi vọng anh hiểu được giấc mơ của em và anh đều quan trọng như nhau».

Anh lắc đầu.

Làm sao mà giống nhau được.

Sự nghiệp của cô còn quan trọng hơn cả anh, điều này anh biết rõ, cô cũng biết mơ ước thành công trong sự nghiệp của cô còn quan trọng hơn tình cảm mà cô dành cho anh, chỉ là hai người đều không nói ra mà thôi.

Anh hỏi cô với giọng chưa xốt: ” Nếu anh kết hôn với người khác, em cũng không quay về sao ? ”

Hỏi xong anh nín thở chờ đợi câu trả lời của cô.

” Đúng “, Chẳng qua là anh cố tình gây sự mà thôi. Tạ Cung Kỳ lạnh lùng nói: «Cho dù anh có kết hôn với người khác em cũng sẽ không quay về”.

Tim của anh đau đốn: «Vậy chúng ta chia tay đi, hai chúng ta không thể tiếp tục được nữa».

Anh nên suy nghĩ kỹ về tình yêu của hai người, là anh không nghĩ đến việc cô thực sự không muốn kết hôn, thà rằng lừa dối chính mình rằng, mình chờ đợi cô thì nhất định có một ngày cô sẽ trở về bên anh. Nhưng hiện tại, câu trả lời của cô.....

” Được! Vậy chúng ta chia tay».

Cô cũng dứt khoát, nhanh chóng tắt điện thoại.

Thượng Thái Lăng nhìn điện thoại trong tay, thực sự là thất vọng. Đây là người con gái mà anh yêu mười mấy năm sao?

Anh mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Kết thúc, tất cả đều đã kết thúc rồi.....

Khang Vi Bằng đi ra từ phòng hóa trang, sắc mặt tái nhợt.

Chiều nay cô sẽ đi phẫu thuật, không biết có phải cực kỳ biết được chuyện này mà khiến cô buồn nôn dữ dội, ngửi mùi gì cô cũng thấy khó chịu, không ăn được gì cả.

Cực kỳ à, mẹ cũng không muốn bỏ con đâu, nhưng mẹ cũng không có khả năng nuôi con một mình, nếu để con lại, sẽ làm ảnh hưởng đến ba con, làm cho anh ta nghĩ rằng mẹ có ý đồ gì đó. Anh ta sẽ oán hận hai mẹ con ta cả đời, con cũng không muốn như vậy phải không?

Nghĩ đến đây, cô khẽ vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, không thể tưởng tượng được, chỉ là cái phôi thai sẽ lớn lên từng ngày mà lại khiến cho cô không muốn ăn gì cả, không thể tưởng nổi, có một sinh mệnh nhỏ đang ở trong bụng cô, sẽ lớn lên từng ngày cho đến lúc được sinh ra.....

Không, cô không thể sinh ra cực kỳ, mặc kệ thế nào đi nữa, cô cũng không thể làm như vậy.

Nếu Thượng Thái Lăng không biết chuyện này thì thật tốt, cực kỳ sẽ là của mình cô, nhưng hiện tại anh ta đã biết mà người nhà anh ta cũng biết rồi, nếu cô sinh cực kỳ sẽ làm ọi chuyện rắc rối hơn. Nghĩ đến điều đó làm cho cô kiên định hơn với ý nghĩ của mình.

Cực kỳ, xin lỗi, mẹ thực sự xin lỗi con.....

“Tổng giám đốc, chị có khách, tôi đã mời anh ta ngồi ở văn phòng của chị rồi.” Vừa thấy cô trở về, trợ lý của cô lập tức báo cáo.

“ Khách à? Sáng nay tôi có hẹn ai đâu?”

“Là Thượng Tổng giám đốc của Thượng Thị, anh ta nói có chuyện quan trọng cần gặp chị, tôi có gọi điện cho chị nhưng chị lại không mang theo điện thoại cho nên tôi mời anh ta vào ngồi chờ trong phòng khách.

Cô nhíu mày, không hồn không giận nện mạnh gót giày xuống sàn chạy tới phòng khách, dùng sức đẩy cửa ra.

Vừa nhìn thấy Thượng Thái Lăng ngồi ở sofa thì cô tức giận hỏi: “ Anh đến xem lúc nào thì tôi đi phẫu thuật phải không? Anh sợ tôi đổi ý nên mới đến áp tải tôi đi hả?”

Toàn bộ ấn tượng tốt ngày hôm qua về anh ta đều tan hết. Việc gì mà anh ta phải vội vã như thế? Chẳng lẽ anh ta không có chút tình cảm nào đối với đứa bé, muốn bỏ đứa bé đi nhanh chóng.

Rốt cuộc thì anh ta coi đứa bé là cái gì? Một con kiến hay là một con gián.

Anh ta có biết rằng cô vì muốn chính anh ta mà sẽ sinh ra đứa bé này, đem mọi việc náo loạn hết lên, đảm bảo bạn gái của anh ta nhất định tức giận.

Nhưng mà cô đứng ở lập trường của anh ta, thay anh ta suy nghĩ vậy mà anh ta báo đáp lại cô cái gì đây? Anh ta coi cô là tội phạm phải gao giám sát, e sợ rằng cô sẽ giấu giếm sinh ra đứa bé, điều này làm cô cảm thấy vô cùng tức giận.

” Sắc mặt cô rất nhợt nhạt, có phải không ăn được cái gì?”. Thượng Thái Lăng đứng lên, đi đến trước mặt cô hỏi, cũng không có trả lời câu hỏi của cô.

«Đúng là giả mù sa mưa!». Cô tức giận nắm chặt tay lại, kích động nhìn chằm chằm anh: ” Anh căn bản không hề quan tâm đến sống chết của tôi và đứa bé, chẳng qua anh luôn nghĩ làm sao để nhanh thoát khỏi chúng tôi mà thôi ”.

Anh bình tĩnh nhìn cô. Cô gái này tính tình thật tệ, như thế làm sao mà dưỡng thai cho tốt được «Vi Băng, cô hiểu lầm rồi, còn nữa, cô đừng kích động như vậy, không tốt cho đứa bé đâu ”.

” Tôi hiểu lầm cái gì?” Cô hừ lạnh «Anh có dám nói anh đến không phải vì đứa bé».

Anh nhìn cô không chớp mắt nói: «Tôi đến là vì đứa bé, nhưng tôi cũng muốn tới hỏi cô, cô có đồng ý để lại đứa bé này không?».

Khang Vi Băng ngẩn ngơ, ngực giống như bị người ta va chạm. «Cái gì? Anh nói cái gì?».

Anh ta bảo giữ lại đứa bé? Anh ta điên rồi sao?

Anh nhìn cô, tiếp tục nói «Chúng ta kết hôn rồi sinh đứa bé này ra, cô có đồng ý không?».

Cô hoài nghi «Chắc ngày hôm qua bà ngoài dọa chết để ép anh lựa chọn..... ” Khả năng duy nhất là anh ta bị ép buộc lựa chọn.

” Không phải là như thế ” Anh phủ nhận.

” Vậy.....Vì sao?” Thật sự là khó tin, Cô ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt khó hiểu ” Thật là kỳ quái, Thượng Thái Lăng, vì sao anh lại muốn giữ lại đứa bé ?”.

Anh nhìn cô «Nếu tôi nói cho cô biết, từ trước đến giờ tôi chưa từng có ý nghĩ không cần đứa bé này, tôi rất thích nó, cô có tin không? ”.

Cô nhìn anh không chớp mắt.

Cô tin lời của anh sao ?

Cô tin.

Bởi vì cô cũng như thế, mặc dù đứa bé thỉnh thoảng làm cô khó chịu nhưng cô cũng rất yêu nó, điều này cô không giải thích được tại sao?

” Giữ lại đứa bé, vậy bạn gái anh thì sao? Cô nheo mắt ” Đứng ở lập trường của phụ nữ, tôi có thể cho anh biết, không một người phụ nữ nào có thể thoải mái như vậy, chắc chắn là cô ấy rất tức giận».

Cô không mơ hồ đến mức không rõ ràng việc này, cô biết anh cũng giống cô đều rất yêu đứa bé này, nhưng cô cũng biết, bạn gái cũng rất quan trọng đối với anh ta.

” Chúng tôi đã chia tay rồi». Anh nhíu mày nói “Tối qua chúng tôi đã chia tay”.

Cô sững sờ hỏi “Anh vì đứa bé mà chia tay với cô ấy?”

Ôi trời, cô nghe nhầm sao? Đứa bé quan trọng với anh ta thế sao? Đứa bé là nguyên nhân mà anh chia tay với bạn gái sao?”.

“Không phải thế”. Thượng Thái Lăng lắc đầu. “Chúng tôi có chút mâu thuẫn”.

“Vấn đề gì?” Khang Vi Băng muốn hỏi nhưng đã cố nhịn lại. Mặc kệ anh ta và bạn gái có chuyện gì cũng không liên quan đến cô, cô không có tư cách để hỏi.

Vấn đề quan trọng là, hai người đều yêu đứa bé này mà muốn giữ lại đứa bé, mặc dù anh ta và bạn gái đã chia tay, nhưng giữ lại đứa bé này thì sao? Trong tương lai anh ta lấy vợ, vợ anh ta cũng sinh con, vậy cô và đứa con không danh không phận này sẽ thế nào? Nghĩ thế làm cô không vui nổi.

“Anh có biết bà nội anh và ông nội tôi không đơn giản đi”. Miệng của cô hơi cong lên “Hai người sẽ không trơ mắt nhìn chúng ta không kết hôn mà sinh con”.

Cô không có ý muốn kết hôn với anh, cô nhắc nhở anh điều quan trọng này. Người già thường rất coi trọng danh phận và huyết thống, muốn được sự đồng ý của họ thì rất khó.

“Cô có đồng ý kết hôn với tôi vì đứa bé không?” Ánh mắt anh dừng trên mặt cô “ Hai chúng ta kết hôn, mang lại cho đứa bé một gia đình hoàn chỉnh”.

Cô không có bạn trai nên mới đi tìm tình một đêm, bởi vậy nếu cô đồng ý thì việc kết hôn sẽ không có vấn đề gì cả.

Về phần anh, căn bản anh không có gì phải lo lắng, anh đã mất hết niềm tin vào tình yêu, đối với anh mà nói, hiện tại đứa bé là quan trọng nhất”.

“Anh nói thật à?” Khang Vi Băng nhướn mày. Đề nghị của anh ta thật sự quá khủng, hai người không yêu nhau, chỉ vì đứa bé mà lại kết hôn, mặc dù là vì đứa bé nhưng lại giống như đang diễn trò ấy.

“Tôi biết điều này đối với cô là đường đột, nhưng tôi nói thật lòng”. Thượng Thái Lăng trầm mặc nói, điệu bộ thản nhiên.

Hiện tại, anh quan tâm nhất là đứa bé này, anh không suy nghĩ nhiều, nếu sau này anh hối hận về quyết định ngày hôm nay thì đó là chuyện sau này. Nhưng nếu để cô phẫu thuật bỏ đứa bé, hại cô cả đời không thể sinh con còn tự tay giết chết con mình mới là điều hối hận.

“Anh sẽ hối hận.....” Cô thì thào nói.

Người này chắc do chia tay với bạn gái mới bị đả kích đến như thế.

Đúng là cô muốn giữ lại đứa bé, muốn đem lại cho đứa bé một môi trường trưởng thành tốt nhất, nhưng cô không yêu anh ta, điều này khác xa với mong ước tìm được một tình yêu chân thành hạnh phúc của cô.

“Chúng ta có thể thỏa thuận điều kiện” Anh từ từ nói “Tương lai, nếu cô gặp được người đàn ông yêu cô, tôi sẽ đồng ý ly hôn vô điều kiện, tôi sẽ chăm sóc đứa bé, nó vẫn được cả hai nhà chăm sóc, mang lại hạnh phúc vui vẻ cho nó”.

Khang Vi Băng nhìn anh, suy nghĩ trong đầu lưu chuyển.

Đứa bé được hai gia đình yêu thương chăm sóc, lại được tình yêu của cha mẹ, nhất định nó sẽ hạnh phúc, vui vẻ, nó sẽ thừa hưởng hình dáng của họ, là một hoàng tử hoặc công chúa xinh đẹp.....Trời ạ, anh ta vẽ ra một bức tranh cực kỳ xinh đẹp, làm sao mà cô có thể không động lòng?

“Cô đồng ý chứ? Khang Vi Băng, tôi thật sự muốn giữ lại đứa bé này, chúng ta sẽ đính hôn trước, kết hôn sau, tôi sẽ không xâm phạm sự riêng tư của cô”.

“Được rồi.....” Cô nuốt nước bọt nói “Vậy, chúng ta thông báo cho hai gia đình biết đi”.

Cô biết chính mình cũng điên cuồng, nhưng nếu bỏ qua thì không sửa được, đây là nguyên tắc của cô.

Thế nên cô đồng ý kết hôn với Thượng Thái Lăng là vì đứa bé, cô muốn cho đứa bé điều kiện sống tốt nhất, nếu sau khi sinh ra đứa bé, anh ta nói muốn nói lại tình xưa với bạn gái, phủ nhận lời hứa với cô thì anh ta chết chắc.

11. Chương 11

“Phiền chú rẽ lại đây một chút được không?” Thợ trang điểm kéo tấm rèm trắng ra, tươi cười hỏi.

Thượng Thái Lăng buông quyển tạp chí xuống, đứng lên.

Hai người dự định tổ chức hôn lễ khoảng hai tuần sau đó, cho nên mọi việc chuẩn bị cho đám cưới đều gấp rút, hai người chọn áo cưới và chụp ảnh cưới, còn về tiệc cưới, bánh kẹo sẽ do bà nội Thượng và ông nội Khang bàn bạc với nhau.

Có đôi khi bọn họ có ảo giác rằng, người muốn kết hôn là hai người lớn tuổi trong nhà, bởi vì trên mặt hai ông bà ngập tràn hương vị ngọt ngào, trẻ trung, đối với hôn lễ còn gấp rút hơn hai người trẻ bọn họ.

“Cô dâu thực sự rất xinh đẹp, dáng người cao, da trắng nõn, váy cưới này rất thích hợp với cô ấy, đây là bộ váy cưới hoàn toàn mới, chưa có một ai mặc qua”.

Nhìn nhân viên cửa hàng áo cưới nhiệt tình giới thiệu về chiếc váy cưới làm ánh mắt của anh cũng nghiêm túc hẳn lên.

Gặp quý!

Váy cưới được thiết kế chỉ dài đến đầu gối lại còn để lộ ra nửa bộ ngực sữa. Dáng váy lại ôm sát vào thân người để lộ ra được cong thân thể mê người của cô, đây mà được gọi là váy cưới à?

“Tôi rất thích cái này, chọn nó đi”. Khang Vi Băng nhìn mình trong gương, thực vừa lòng với chiếc cưới này, nó tôn lên những ưu điểm của dáng người cô, hôm tổ chức lễ cưới cô mặc bộ váy này nhất định sẽ mê đảo tất cả mọi người.

“Cái này không được”. không biết vì sao Thượng Thái Lăng lại phản đối, nhưng chính là nhìn bộ váy này anh thấy không vừa mắt chút nào.

“Vì sao không được?” Cô không cho là đúng, ánh mắt cô gặp ánh mắt của anh trong gương. Cô nhất định sẽ chọn cái này.

“Phiền cô suy nghĩ cho thân phận và địa vị của tôi một chút, cô mặc thể này thì truyền thông họ sẽ biết như thế nào?” Anh nhíu mi nói: “Bọn họ sẽ nói bà xã của Thượng Thái Lăng khoe dáng người tại lễ cưới”.

Cô đang vui vẻ lại bị dội gáo nước lạnh, mất hứng nói “Khoe dáng thì khoe dáng, dù sao dáng người tôi cũng không xấu, tôi không sợ”. Cô mới mặc kệ, kết hôn, cô dâu là lớn nhất, điều quan trọng là cô phải thấy vui vẻ..

“Cho dù tôi bị mất mặt cô vẫn muốn mặc ư?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Đúng”. Cô cười.

Nếu cô để ý đến cảm nhận của anh ta thì mới kỳ quái, anh ta chẳng là gì của cô, bọn họ chỉ có chung đứa bé mà thôi.

Mắt của anh lóe sáng, tự nhiên hỏi: “Cô cảm thấy cục cưng sẽ thích một đám đàn ông xa lạ nhìn mẹ nó rồi bình phẩm từ đầu đến chân ư?”

Cô nhất thời dương mắt “Thượng Thái Lăng, anh thật đê tiện”.

Anh ta cần gì phải nói như thế, làm cho cô phải suy nghĩ.

Vừa nghĩ tới việc một đám đàn ông xa lạ đắm chìm trong vẻ đẹp của cô khiến bé con không thoải mái với việc mấy người đàn ông nhìn chằm chằm mẹ mình như vậy, cô cũng cảm thấy không thoải mái.

“Nghe lời tôi đi, cái này không thích hợp”. Thấy vẻ mặt của cô biến đổi, Thượng Thái Lăng lập tức nói “Tuy rằng bộ váy này rất đẹp, nhưng chưa đủ trang trọng, hôn lễ phải trang trọng, đừng để ọi người cảm giác chỉ là trò đùa”.

Anh sẽ không để cho cô mặc bộ váy cưới này mà đi vào lễ đường, cô mặc áo cưới này sẽ khiến cho đám đàn ông ở đó được ăn đậu hũ miễn phí.

“Hôn lễ của chúng ta vốn chính là một trò đùa mà”. Tuy rằng anh nói rất có đạo lý nhưng cô không nhận được nói lại mấy câu, đôi môi đỏ mọng của cô hơi chu ra.

Anh nhắm hai mắt lại tạo thành đường cong nhỏ nhìn cô, “Cẩn thận cục cưng nghe thấy việc cha mẹ nó kết hôn là một trò đùa, cục cưng sẽ rất buồn đó”.

Vừa nghĩ đến vẻ đáng thương của cục cưng, Vi Băng liền yên lặng.

Được, hẳn thật là giảo hoạt, toàn lấy cục cưng trong bụng để chèn ép cô.

Nhưng đúng là trời đánh, chỉ cần nghĩ đến việc cục cưng không vui thì cô cũng cảm thấy không vui, tuy rằng rất kỳ quái, nhưng cũng thật kỳ diệu, vui buồn của cô và cục cưng như gắn liền với nhau, không phân biệt.

“Ừ”. Vừa nghĩ thấy mùi nước hoa nồng nặc, cô lại thấy buồn nôn, không biết là người phụ nữ nào lại sức nước hoa nhiều như thế.

Từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì cả, bụng trống rỗng làm cảm giác buồn nôn càng khó nhịn, không kịp thay áo cưới, cô liền chạy nhanh vào phòng vệ sinh, Thượng Thái Lăng đen mặt lại, trầm xuống cũng nhanh chóng chạy theo cô.

Anh cũng không kiêng dè, xông vào phòng vệ sinh nữ cùng cô.

Cô đứng nôn khan ở bồn rửa tay, anh vỗ nhẹ lưng để cô giảm bớt cơn buồn nôn, lúc này anh vẫn cảm nhận được vẻ mềm mại, nữ tính của cô ở nơi đầu tay mình.

Nhìn cô đầy đặn, thân hình cao ráo, khung xương nhỏ lại tinh tế, bả vai và thắt lưng nho nhỏ, trông rất xinh đẹp gợi cảm.

Thật khó mà tin được cô chưa có bạn trai, cũng không thể tin được anh lại là người đàn ông đầu tiên của cô, càng khó tưởng tượng được trong bụng cô có đứa con của hai người.

Mọi chuyện đều không thể tin được. Nếu một tháng trước có người nói cho anh biết rằng, anh sẽ kết hôn với người phụ nữ xa lạ, anh tuyệt đối không tin tưởng.

“Anh ra ngoài trước đi, tôi không thể ra được rồi”. Khanh Vi Băng đặt tay lên bồn rửa nói, cô cảm thấy choáng váng rồi suy yếu muốn ngã xuống.

“Cô như thế làm cho tôi thấy rất lo”. Nói xong, anh ôm lấy cô, đỡ cô ngồi xuống sofa bên ngoài. Nhân viên cửa hàng thấy thế lộ ra ánh mắt hâm mộ, anh làm bộ như không có gì.

Trong mắt người khác xem ra bọn họ thật ân ái, nhưng sự thật đúng là như thế.

“Tôi cũng không biết a....” Khang Vi Băng nhíu mày, rầu rĩ nói, một tay vuốt ngực cho thoải mái hơn.

Anh nghĩ cô đã đỡ hơn rồi.

“Uống nước, nghỉ ngơi một chút đi”. Thượng Thái Lăng mang cho cô một ly nước ấm. “Chờ đổi áo cưới xong tôi đưa cô đi ăn cháo bí đỏ”.

Cô không có ý kiến đưa tay nhận lấy cốc nước, lúc này cô lại cảm thấy anh thật dịu dàng.

Mang thai đến tháng thứ tư, Khang Vi Băng bỗng nhiên cảm thấy việc mang thai dễ chịu hơn rất nhiều.

Vì sao ư?

Ha ha! Bởi vì cô không còn nôn ọe nữa.

Bây giờ, cô cảm thấy thật hạnh phúc, sau khi được gả vào nhà họ Thượng, cha mẹ chồng và bà nội chồng hết sức cưng chiều, mà ông nội cô cũng suốt ngày đến thăm cháu.

Bởi vì sức khỏe không đảm bảo nên tạm thời cô nghỉ việc, nếu cần ký sổ sách thì trợ lý sẽ mang đến nhà đưa cô, thời gian còn lại của cô là thời gian của phụ nữ mang thai, cả ngày chỉ có ngủ, thường thường cô tỉnh không lâu lại muốn ngủ tiếp.

Hứng thú lớn nhất của cô là chờ Thượng Thái Lăng đi làm về, bởi vì anh sẽ mang nhiều đồ ăn mà cô thích về cho cô, hoặc là anh sẽ hỏi cô muốn ăn gì anh sẽ mua về cho cô.

Cô rất vừa lòng với quan hệ hiện tại của hai người, tuy rằng ngủ cùng phòng nhưng bọn họ như những người bạn cùng phòng mà thôi. Lúc trang trí phòng cưới, vì anh sợ mình làm ảnh hưởng đến đứa bé mà

yêu cầu thiết kế hai chiếc giường, điều này làm cho cuộc sống tân hôn của hai người tương kính như tân, anh không đụng tôi, tôi không đụng anh.

Ngày nghỉ, hai người sẽ cùng nhau đi mua đồ dùng trẻ con, cùng nhau suy nghĩ sẽ trang trí phòng cực cưng như thế nào, đôi khi nhàm chán thì sẽ cùng nhau ngắm xem nên đặt tên con là gì, buổi tối thì nằm trên giường cùng nhau nói chuyện.

Từ lúc kết hôn đến nay đã được ba tháng, cô không có hối hận vì quyết định kết hôn với anh, nếu có thể tiếp tục duy trì tình trạng như bây giờ, chờ đến lúc cực cưng được sinh gia, bọn họ hẳn sẽ là một gia đình hòa thuận vui vẻ.

“Cháu dâu, đến đây ăn bít tết đi, phụ nữ có thai ăn bít tết rất tốt, mọi người cũng ăn đi, không nên khách khí”.

Ngày nghỉ, nhà họ Thượng tổ chức nướng đồ ăn ngoài trời, ngoài sân có vòm che nắng làm ọi người có cảm giác được hưởng thụ một buổi dã ngoại thú vị, lại không cần phơi nắng, bạn bè của Khang Vi Băng cũng đến đông đủ, mấy người làm cho không khí vốn yên tĩnh của nhà họ Thượng náo nhiệt hẳn lên.

Thượng Lâm Thái Hà bảo người làm mang bít tết đưa đến trước mặt cháu dâu, đối với đứa cháu dâu này do bà lựa chọn, và rất vừa ý.

Tần Gia Di nhìn người làm mang một đĩa bít tết đến trước mặt Vi Băng nhận không được phát biểu ý kiến.

“Trước mình còn không tin rằng cậu sẽ hạnh phúc, dù sao hai người cũng không yêu nhau, nhưng hiện tại xem ra cậu thực sự hạnh phúc, cuối cùng mình cũng yên tâm, cậu phải cảm ơn mình đã giúp cậu nhé, chỉ cần để cực cưng gọi mình một tiếng mẹ nuôi là được”.

“Cậu đang ghen tỵ với mình à?” Khang Vi Băng cười đắc chí “Cậu với tên kia dù thật lòng yêu nhau nhưng người nhà anh ta lại không thích cậu”.

Tần Gia Di mếu máo “Được rồi, cái người này chẳng đáng yêu chút nào, cứ thích làm mất mặt mình, thật đáng ghét”.

Cô cắt một miếng bít tết, nhàn hạ dựa lưng vào ghế “Mình biết mình không đáng yêu, nhưng mình không giống người khác cứ thích giả vờ đáng yêu cơ”.

“Vi Băng, thật khó tin là hai người các cậu đã kết hôn, mình cảm thấy hai người trông rất xứng đôi”. Hàn Băng Khiết đắc ý nói sau khi quan sát.

“Thành thật mà nói, anh ấy không xấu”. Khang Vi Băng cầm lấy cốc thủy tinh uống một ngụm nước chanh, cô nheo mắt lại ngắm nhìn Thượng Thái Lăng đang trò chuyện với bạn bè của anh ở cách đó không xa.

Anh cũng mời mấy người bạn thân đến. Nhìn anh khỏe mạnh, cơ bắp rắn chắc trông thật mê người, theo như cô quan sát thì chắc là do anh tập thể dục thường xuyên mới có được vóc dáng như thế.

Nhiều lần, cô không cẩn thận gặp anh đi ra khi vừa tắm xong, cơ thể chỉ được che đậy bởi cái khăn tắm làm cho tim cô đập nhanh, loạn nhịp mà cô cũng không hiểu được vì sao, cô vội vàng quay đi nhìn chỗ khác.

Cô cảm thấy kỳ quái, tự nhiên cô lại có hứng thú đối với thân thể của anh.

Nhất định là do nội tiết tố thay đổi, chỉ cần sau khi sinh con xong nhất định sẽ trở lại bình thường, nếu không thì cô cũng không biết lý giải cảm giác của mình đối với anh là tại sao, chẳng lẽ cô lại là kẻ háo sắc?

Không, cô không phải là kẻ háo sắc, cũng không phải là người ham mê tình dục, cho nên nhất định là do nội tiết tố thay đổi, không có khả năng khác, nhất định là như thế.

“À? Người hại cậu mang thai không phải là người xấu, vậy là thế nào?”. Hàn Băng Khiết tiếp tục hỏi.

“Anh ấy thực lòng yêu thương cực cưng, chỉ vì điều này mình đã cho anh ấy 100 điểm”.

Cô mỉm cười chính mình còn không phát hiện ra “Anh ấy chăm sóc mình rất cẩn thận, ngày nào cũng mua nhiều đồ ăn ỉnh, còn đưa mình về thăm ba mẹ, còn chở mình ra ngoại ô đi dạo, giúp mình thực hiện những

động tác vận động đơn giản, còn chờ mình đi khám thai, hơn nữa anh ấy còn nhắc nhở mình ngày nào đi khám, những điều bác sĩ dặn dò anh ấy còn nhớ rõ hơn cả mình”.

“A..... cậu yêu anh ta sao?”. Lăng Như Tinh đang gặm cánh gà bỗng nhiên hỏi.

“Yêu?” Trái tim cô đập mạnh một cái.

“Mình chưa nghĩ đến điều này”.

“Vậy hiện tại cậu hãy suy nghĩ một chút xem sao”. Lăng Như Tinh vẫn mỉm cười nói “Những người sống chung thường nảy sinh tình cảm, huống chi hai người sớm tối ở chung, lâu ngày nảy sinh tình cảm rất dễ dàng, không chừng cậu đã sớm yêu thương anh ta, như vậy hai người không còn là vợ chồng trên danh nghĩa nữa”.

Khang Vi Băng cảm giác tim mình đập thật nhanh, mặt cũng nóng bừng.

Cô đỏ mặt vì cái gì cơ chứ?

“Không được nói lung tung, chuyện đó không có khả năng xảy ra”. Cô khẳng định chắc chắn.

Cô kết hôn với Thượng Thái Lăng chỉ thỏa thuận kết hôn, làm sao có thể trở thành vợ chồng thực sự, hai người không yêu nhau, làm sao có khả năng đó được.

Cô nhú mi suy nghĩ, chính bản thân mình không hiểu nổi vì sao khi nghĩ đến việc hai người không có khả năng trở thành vợ chồng thực sự được lại thấy buồn rầu.

“Vì sao không có khả năng?” Lăng Như Tinh cười, đôi mắt lóe sáng. “Mình nghĩ chuyện tình cảm không có gì là tuyệt đối, chuyện gì đều có khả năng xảy ra”.

“Cậu nghĩ là đang viết tiểu thuyết sao? Mình với anh ấy không có khả năng”. Cô cố gắng ổn định lại hô hấp, nhưng vẫn bị lời nói vừa rồi làm ảnh hưởng, tuy rằng lời nói không phải không có lý, nhưng cô với Thái Thượng Lăng....., Khang Vi Băng không tự giác nhìn về phía anh, đúng lúc nhìn thấy hình dáng đẹp đẽ của anh.

Anh trông thật nổi bật.

Thật là nguy hiểm, mặt của cô lại đỏ bừng.

“Mình cũng nghĩ hai người rất xứng đôi”. Lâu Thừa Vũ cười phân tích “Hai người đã có con, trước mắt hai người lại sống chung, không có gì mâu thuẫn, mà hai gia đình các cậu cũng hòa hợp vui vẻ, nếu hai người trở thành vợ chồng thực sự, điều đó thực sự rất tốt cho cục cưng”.

Cô đã sớm nhận thấy Vi Băng có tình cảm với Thái Thượng Lăng, cô cũng không muốn nói ra, cô muốn cho Vi Băng tự mình phát hiện, không nghĩ tới cô gái này không chịu thừa nhận mình có tình cảm với Thượng Thái Lăng, thật là thú vị, khi tình cảm chưa rõ ràng mới là thời điểm đẹp nhất.

“ Hơn nữa các cậu trông rất giống một cặp vợ chồng rồi” Tần Gia Di lại nói thêm.

Khang Vi Băng nhìn cô một cái xem thường “ Bọn mình làm sao mà giống một cặp vợ chồng.” Nhìn hai người chẳng giống một chút nào?

Tần Gia Di nhe răng “ Cậu xinh đẹp, anh ta lại tuấn tú, hai người thực sự rất xứng đôi”.

“Mà tại sao cậu lại sợ thành như vậy?”. Hàn Băng Khiết dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm Khang Vi Băng “Nếu cậu không thích anh ta thì không ai có thể ép cậu được, nhưng cậu một mực chối, xem ra rất khả nghi đó nha”.

“Được rồi, mọi người đừng dọa phụ nữ có thai nữa”. Lâu Thừa Vũ hòa giải “Chúng ta hãy cho Khang tiểu thư một chút thời gian để cậu ấy nhìn ra tình cảm của chính mình, chúng ta vẫn nên đi ăn thôi, nhiều đồ ăn ngon như thế, không ăn thực sự rất tiếc”.

“Đúng thế! Món thịt dê non mềm này, tớ rất thích”. Tần Gia Di không ý đến hình tượng mà cầm luôn một miếng thịt dê lên cắn.

“Món tôm nướng này thật ngon” Hàn Băng Khiết nhìn đĩa tôm nướng thật nhiều trước mặt cũng cầm lên ăn.

Khang Vi Băng nhìn các cô ăn, mày nhú lại suy nghĩ.

Mấy cái người này thật là đáng ghét, mỗi người một lời làm hại cô phải suy nghĩ, tâm trạng bất an phập phồng, cô cùng với Thái Lăng, thật sự có khả năng sao?

12. Chương 12

Thượng Thái Lăng đi đến chỗ cô, trong tay mang theo một hộp bánh ngọt để cho cô ăn.

Thời gian gần đây, cô gái này đặc biệt thích ăn bánh ngọt, mặc kệ anh dọa rằng ăn nhiều bánh ngọt sẽ làm cho cô mập lên nhưng cô vẫn kiên quyết muốn ăn.

Nghĩ đến đây, anh nở nụ cười.

Cũng khó trách cô không sợ mập bởi vì căn bản cô ăn cũng không mập lên, sau khi hết nôn ọe, mỗi ngày cô ăn rất nhiều bữa lại còn cả ăn đêm nữa nhưng cân nặng không thay đổi, tay chân vẫn như cũ, chỉ có bụng hơi lớn hơn, nét mặt tỏa sáng không có vì thay đổi nội tiết mà mọc mụn, có thể nói cô là một phụ nữ mang thai rất xinh đẹp.

Lần này đi khám thai có thể xác định được giới tính của cục cưng, anh hi vọng sẽ là con gái, một bé gái xinh đẹp giống cô, suốt ngày quần quýt làm nũng với anh, điều đó thật là hạnh phúc.

Hôn nhân của hai người thuận lợi hơn so với tưởng tượng của anh, lúc ban đầu để thích ứng với tình trạng nôn ọe của cô mà anh cảm thấy có chút khó khăn, nhưng rồi mọi chuyện cũng tốt đẹp hơn.

Hai người cùng sống dưới một mái nhà, lại ngủ cùng phòng, cho đến nay cũng không xảy ra mâu thuẫn lớn. Anh còn được tận mắt chứng kiến cục cưng trong bụng cô lớn lên từng ngày, thật là kỳ diệu.

Anh thường nhìn bụng cô, cảm nhận đứa bé động đậy trong bụng cô, bởi vì cục cưng mà khiến cô vất vả cho nên khi cô nào loạn chút thì anh sẽ nhường nhịn cô.

Có lẽ như thế mà cho đến nay hai người ở chung không xảy ra vấn đề gì. Anh cũng từng nghĩ, nếu cuộc sống cứ thế tiếp tục thì không có gì là không tốt, cục cưng sẽ có ba, mẹ, mà anh cũng sẽ là người cha tốt luôn yêu thương cục cưng.

Nhưng là, nếu Vi Băng gặp người đàn ông mà cô thích, đến lúc đó bọn họ phải kết thúc hiệp ước, hai người phải ly hôn.

Rất kỳ quái, gần đây sao anh lại hay nghĩ đến điều đó.

Nếu không nghĩ đến cục cưng, anh cũng không thích người phụ nữ sinh con ỉnh rồi lại đi lấy một người đàn ông khác, thế nhưng anh lại hy vọng cô vẫn mãi ở bên cạnh anh.

Chắc hẳn đó là thói quen, thói quen với sự tồn tại của cô, thói quen khi về nhà được nhìn thấy đôi mắt mong chờ của cô, mặc kệ cô chờ mong anh hay chờ mong anh mang đồ ăn ngon về, có người chờ mong anh về nhà làm anh thấy thỏa mãn, bởi vậy, anh cũng hình thành thói quen mỗi khi tam tâm liền trở về nhìn thấy cô.

Hôm nay mua bánh ngọt xoài hương sô cô la, nhân viên cửa hàng cam kết là tự làm theo kiểu Pháp, anh nhanh chóng muốn nhìn biểu tình của cô khi nhắm nháp bánh ngọt.

Lên xe, đang định thắt dây an toàn thì chuông điện thoại của anh vang lên.

Chắc là Vi Băng gọi điện hỏi anh đang ở đâu? Hầu như ngày nào cô cũng gọi điện cho anh rất nhiều lần. Nếu biết anh đang họp hoặc đang bận xã giao, giọng cô tỏ vẻ thất vọng làm cho anh lại bỏ dở công việc chạy về nhà.

Anh thật sự không biết, một đêm tình sai lầm mà làm cho anh kết hôn với người phụ nữ xa lạ, điều đó gây ảnh hưởng lớn đến anh. Trước khi kết hôn, cô đối với anh chỉ là một người xa lạ, nhưng mà hiện tại, anh đã có thói quen không thể thiếu cô.....

Anh lấy điện thoại di động ra, nhìn tên hiện lên trên màn hình, trong khoảnh khắc trái tim của anh như có lực bóp nghẹt.

Là Tạ Cung Kỳ— —

Đã gần bốn tháng hai người không liên lạc, từ hôm hai người quyết định chia tay ở trên núi Thiên Sơn, anh không có gọi điện cho cô, cũng hoàn toàn không có tin tức gì về cô.

Hai người quen nhau kể từ lúc học đại học, hai người cũng có bạn bè chung cho nên anh biết rằng cô chắc chắn sẽ biết được tin anh kết hôn, nếu đã biết cô kết hôn sao một chút phản ứng cô cũng không có, điều đó có nghĩa là gì không cần nói cũng biết.

Cô không muốn cứu vãn đoạn tình cảm nhiều năm của hai người. Anh cũng chán ghét phải chờ đợi, có lẽ đối với cô mà nói, anh chấp nhất như thế lại là gánh nặng của cô, anh buông tay, cô có thể tự do bay nhảy.

Anh nhận điện thoại, tâm trạng phức tạp, giọng trầm đi “A lô”.

“Là em đây”.

Nghe thấy giọng nói của cô, tim của anh đập nhanh, anh dựa lưng vào ghế xe, lấy lại bình tĩnh mới chậm rãi nói “Em gọi điện tới làm anh rất bất ngờ”.

“Em biết anh vẫn còn ở bên ngoài, chúng ta gặp mặt đi!”.

“Em ở Đài Loan?” Anh cực kỳ bất ngờ.

Tạ Cung Kỳ lộ ra tiếng cười trào phúng “Em đã để ý anh vài ngày rồi, thấy anh rời khỏi công ty liền vội vàng trở về nhà, cùng lắm thì trên đường đi mua chút đồ ăn này nọ, xem ra anh đã thật sự trở thành một người chồng tốt, đúng không?”.

Anh không để ý đến lời châm chọc của cô, hỏi: “Em đang ở đâu?”.

“Đến quán cà phê đậu đỏ, em chờ anh”.

Cô cúp điện thoại.

Anh nhìn điện thoại trong tay, trong đầu toàn là hình ảnh của hai người ngày trước.

Quán cà phê đậu đỏ ở ngay bên cạnh trường đại học ngày trước hai người học, anh cũng không biết hiện tại họ có còn kinh doanh không, nhưng nếu cô muốn gặp mặt ở đó chắc là cô đã đến nơi rồi.

Anh không biết có nên nói cho cô việc anh sắp làm cha hay không?

Không biết khi cô nghe được điều này cô sẽ có phản ứng thế nào?

Quán cà phê Đậu đỏ không thay đổi nhiều, không khí vẫn náo nhiệt như trước, hai người gọi cà phê, ngồi đối diện với nhau, trầm mặc không nói gì.

Tạ Cung Kỳ tháo khăn quàng cổ màu xanh nhạt ra, cô cầm cốc cà phê nhấp một ngụm, khoe môi hiện lên một nụ cười kỳ quái.

“Cà phê vẫn ngon như trước”.

Thượng Thái Lăng không tiếp lời cô, anh không muốn những ký ức trước kia ảnh hưởng đến mình, anh cũng nâng cốc cà phê nhấp một ngụm, thản nhiên hỏi: “Em về lúc nào vậy?”.

“Điều đó không quan trọng”. Cô lại uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu nhìn anh “Quan trọng là tại sao anh lại kết hôn? Chúng ta thực sự là chia tay rồi sao?”.

“Hiện tại đề cập đến điều này đã quá muộn”. Anh cố gắng giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu cô coi trọng chuyện tình cảm với anh thì mấy tháng trước cô nên trở về, cần chi phải chờ tới bây giờ.

“Quá muộn?” Tạ Cung Kỳ lộ ra vẻ bi thương, kích động đứng lên nói: “Đúng! Mấy tháng trước có người nói cho em biết anh kết hôn nhưng em không tin. Em đây còn ngu ngốc cho rằng họ lừa em. Lúc đó em phải đi công tác cùng đồng nghiệp ở Nam phi. Ở đó xảy ra tai nạn ô tô, bị gãy xương chân, phải nằm viện điều trị mất ba tháng mới khỏi, không nghĩ rằng lúc trở về lại nhận được thiệp cưới của anh”.

“Em còn không tin, liền bay về đây lại tận mắt nhìn thấy anh với một người phụ nữ mang thai đi mua đồ ở siêu thị, anh còn ân cần, quan tâm chăm sóc cô ta, em thực sự phát điên lên.....”.

Thượng Thái Lăng ngạc nhiên. “Em nói..... em bị tai nạn xe ở Nam Phi?”

“Đúng thế!” Cô tức giận nói: “Bởi vì em nhớ anh, bởi vì em nghĩ đến phải đi công tác xa làm cho tinh thần hoảng loạn mới xảy ra tai nạn, mà anh còn kết hôn, lại nhanh chóng làm cha! Anh tại sao lại kết hôn với người phụ nữ khác, lại còn có con với người khác cơ chứ? Em là cái gì? Anh nói đi, đối với anh em rốt cuộc là gì?”.

Anh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy ruột gan đau đớn.

Trời ạ. Lúc đó hai người lại hiểu lầm nhau nhiều như thế.Anh bỗng nhiên đứng lên, kéo cô đứng dậy “Chúng ta đến nơi khác nói chuyện”.

Cô quá kích động, không thích hợp nói chuyện ở đây.

Anh đi nhanh mở cửa kéo cô ra ngoài.

Vừa ra khỏi quán, Tạ Cung Kỳ thành linh ôm chặt lấy hắn, đầu tựa vào ngực anh khóc.

“Em hận anh.....Em hận anh.....”. Cô nức nở “Vừa nghĩ tới việc anh có con cùng người phụ nữ khác là em phát điên rồi.....”.

“Cung Kỳ!” Tim của anh đau đớn “Thực tế, đứa bé là.....”.

“Là cái gì?” Cô nâng đôi mắt đầm lệ, ôm một tia hy vọng hỏi: “Đứa bé kia không phải của anh? Đúng không? Đứa bé kia nhất định không phải của anh”.

Dù không muốn làm cô thất vọng nhưng anh vẫn lắc đầu: “Không, đứa bé là con của anh”.

Về mặt cô thất vọng, sâu kín nói: “Anh biết không? Anh thực sự làm tổn thương em, trăm nghìn lần em cũng không nghĩ tới anh lại kết hôn cùng người phụ nữ khác, thoát nhìn em thấy hai người thật hạnh phúc, không những thế còn thật bình tĩnh, sáng sớm đã nhìn thấy cái vẻ bình thản hạnh phúc này làm em thật khó chịu”.

Hạnh phúc ư?

Hóa ra, trong mắt người khác anh và Vi Băng trông rất hạnh phúc.

Cảm giác của Cung Kỳ rất chính xác, trước khi cô trở về, anh quả thật cảm thấy hạnh phúc, chẳng qua anh không thừa nhận mà thôi.

Anh nhìn cô chậm rãi nói “Đứa bé là kết quả sau một đêm tình của anh và cô ấy”.

“Anh và cô ta nảy sinh tình một đêm?” Tạ Cung Kỳ kinh ngạc mở to mắt. “Ý của anh là trước khi kết hôn đã xảy ra tình một đêm?”.

Trong suy nghĩ của cô Thượng Thái Lăng không phải là người như thế. Anh đã thay đổi, thực sự thay đổi rồi, cô vẫn nghĩ ngoài cô ra thì anh không thể.....

“Chính là vào buổi tối mà anh nghe thấy có tiếng đàn ông gọi em đi tắm, anh rất bức nên uống rất nhiều rượu, mà cô ấy lại xuất hiện, mặc bộ đồ giống y bộ đồ mà anh tặng cho em. Anh cho đó là em nên mới xảy ra chuyện như thế”.

Cô nhìn anh không chớp mắt giống như nghi ngờ lời anh nói có bao nhiêu phần là sự thực.

“Anh đã suy nghĩ xem có nên nói cho em biết không, nhưng cuối cùng anh quyết định không nói, đem sai lầm đó vĩnh viễn trở thành bí mật. Đối với chúng ta đều tốt, nhưng là!” Thượng Thái Lăng ánh mắt phức

tập nhìn cô “Không nghĩ tới là cô ấy lại mang thai, mà cô ấy lại còn là đối tượng xem mặt của anh, cơ thể cô ấy không khỏe, nếu phẫu thuật bỏ đứa bé thì cả đời không có khả năng mang thai”.

“Anh đừng nói nữa”. Tạ Cung Kỳ thở dài. “Hai người cần bản không nên kết hôn, hai người có thể ly hôn, đứa bé kia cũng không cần giữ lại, nếu có thể thì hãy bỏ nó đi, chúng ta có thể sinh đứa con khác, em sẽ tha thứ cho anh một lần này, nhưng nếu muốn em nuôi con của anh và người người phụ nữ khác thì không thể được”.

Anh lắc đầu “Hiện tại đứa bé đã hơn 4 tháng rồi, không thể bỏ được, anh cũng không để cho chuyện đó xảy ra, bởi vì đó là con của anh.”

Cô mở to đôi mắt không thể tin được “ Ý anh là muốn em nuôi đứa bé”.

Anh chớp nhanh mắt “Cung Kỳ, hiện tại anh và cô ấy đã là vợ chồng”.

Sắc mặt cô xanh mét nhìn chằm chằm anh. “ Ý của anh là anh muốn cô ấy, anh không cần em? Em là người thừa? Em không nên quay về? Em bị tai nạn là đáng đời? Em bị anh vứt bỏ là điều dĩ nhiên?”

Anh nhắm mắt nói “Công bằng mà nói anh đã cho chúng ta cơ hội, nhưng mà em lại bỏ qua”.

“Bởi vì em không nghĩ anh lại nhẫn tâm như thế!” Tạ Cung Kỳ oán giận, căm tức nhìn anh “ Mười mấy năm chúng ta yêu nhau không thể chia tay như thế được, anh hãy nhanh ly hôn với cô ấy, có lẽ em sẽ tha thứ cho những tổn thương mà anh đã gây ra cho em”.

“Cung Kỳ!” Anh nhìn cô, ánh mắt thâm trầm “Ba tháng trước anh đã cầu xin em, nhưng em đã nói thế nào? Cuối cùng anh thấy rất thất vọng về cuộc tình này, anh đã chọn làm một người cha có trách nhiệm còn hơn, hiện tại anh đã là chồng của người khác, anh phải có trách nhiệm với cô ấy. Là anh đề nghị cô ấy kết hôn và sinh con, không phải là cô ấy quyến anh bắt anh kết hôn, anh không thể bỏ mặc cô ấy.

Thực tế anh cũng không có ý bỏ mặc Khang Vi Băng.

Cô và cục cưng là chỗ dựa tinh thần của anh ba tháng nay, cùng anh trải qua bao khó khăn lớn nhỏ, căn bản Cung Kỳ không hiểu được anh rất quan tâm đối với Vi Băng và cục cưng, không thể nói vứt bỏ là vứt bỏ được.

“Em mặc kệ! Anh cũng phải có trách nhiệm đối với em”. Tạ Cung Kỳ như không thể khống chế được hét lên “ Em không thể tiếp nhận được chuyện này, anh hãy ly hôn với cô ta ngay lập tức, nếu cô ta sinh con, anh phải cam đoan rằng vĩnh viễn không được để ý đến nó”.

Thượng Thái Lăng nhíu mi “ Cung Kỳ, em bình tĩnh chút đi.....”

“Em không thể nào bình tĩnh được!” Cô xanh mặt, bỗng nhiên đẩy anh rồi chạy ra đường.

Anh biến sắc.

Đáng chết! Cô muốn làm cái gì?

Anh nhìn thấy cô liều lĩnh chạy ra đường lớn, anh lập tức giữ chặt cô lại, ôm cô quay về phía đường đi bộ.

“Em điên rồi ư?” Anh quát to.

“ Đúng vậy đó”. Cô tức giận khóc to “Nếu anh không ly hôn cùng cô ta, em sẽ chết cho anh xem”.

“Em” Anh tức giận tái mặt, hung hăng nắm chặt cổ tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Em nói cho anh biết, nếu em coi trọng anh như thế thì tại sao lúc trước em không trở về? Anh chờ em lâu như thế, nếu em chịu nhượng bộ một chút thì làm sao chúng ta có thể biến thành tình trạng thế này?”

Nhìn anh tức giận như thế làm Tạ Cung Kỳ hoảng sợ, cô đột nhiên nhào vào lòng anh, hai tay ôm cổ muốn hôn anh.

Nhưng anh đẩy cô ra, mắt nhắm lại một hồi nói: “Không cần như thế, anh đưa em về nhà”.

Thế nhưng anh không cho cô hôn anh..... Cô nhìn anh ngược phập phồng. “Anh còn yêu em chứ? Anh nói đi, anh còn yêu em có đúng không?”

Anh nhúm mày nhìn cô, không biết tại sao mà bây giờ khi đối mặt với cô, anh cảm thấy rất mệt mỏi, giống như trải qua một trận chiến lớn.

“Không có gì, anh đưa em về nghỉ ngơi”. Anh đi đến chỗ đỗ xe, tránh né không trả lời câu hỏi của cô nhưng trong lòng anh không biết nói thế nào cho đúng.

Anh cảm giác rằng mình không còn yêu cô nữa, một chút cũng không.

13. Chương 13

Khang Vi Băng nhìn đồng hồ, từng giây từng phút trôi qua cô lại thấy lo lắng hơn.

Đã hơn 10 giờ đêm rồi, anh đã nói không có việc gì, tan tầm sẽ quay về nhà ngay nhưng sao trễ thế này vẫn chưa thấy, gọi điện anh không nghe máy, nhắn tin cũng không thấy trả lời. Lúc đầu cô rất bức nhưng bây giờ cô lại lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra với anh không?

Không biết anh có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Khang Vi Băng, mày đừng nói lời xui xẻo, nhanh đi tắm rửa rồi ngủ thôi, cục cưng buồn ngủ rồi nên mày cũng nhanh đi ngủ đi.

Trong lòng tự nhủ như thế nhưng thật là kỳ quái, Thượng Thái Lăng chưa về, gọi điện cũng không được nên như thế nào cô cũng không ngủ được.

“Tên đáng chết này, không biết người ta rất lo lắng sao, tốt xấu gì cũng gọi điện về nói một câu, có phải anh đang làm chuyện xấu xa nên không dám gọi về phải không?”.

Cô nhúm mày, trong đầu hiện lên cảnh anh đang ở trong quán bar, trái ôm phải ấp.

“Đúng vậy, nhất định là như thế”. Cô tức giận nhìn cái bụng lộ ra của mình, đột nhiên nhìn thấy mình trông thật xấu, người toàn thị là thị.

Đáng giận! Trước kia cô có thân hình như người mẫu vậy mà hiện tại do mang thai nên trở nên xấu xí thế này.

Nhưng tại sao cô lại để ý việc anh đi với người phụ nữ khác? Rồi lại để ý đến thân hình của mình xấu đi? Việc anh ta đi với người phụ nữ khác thì có liên quan gì đến cô? Hiện tại cô đang tranh giành tình nhân với người phụ nữ khác sao?

Bỗng dưng tiếng mở cửa làm gián đoạn suy nghĩ của cô. Cô ngồi trên giường nhìn chằm chằm Thượng Thái Lăng đang đi vào, cô cảm thấy anh dường như rất mệt mỏi.

“Anh đi đâu vậy? Tại sao không nghe điện thoại?” Cô cũng lườm đôi co với anh, cô muốn biết anh đi đâu để cô phải ngồi nhà chờ đợi.

“Xin lỗi, chắc em đói bụng lắm à?” Anh đặt bánh ngọt lên bàn, lảng tránh ánh mắt truy hỏi của cô. “Tôi mua bánh ngọt hương vị mới, em nếm thử xem có thích không, tôi đi tắm trước”.

Anh cởi áo khoác, tháo cà vạt, đi vào phòng tắm.

Khang Vi Băng vội xuống giường, tức giận bước tới trước mặt anh, quyết không cho anh đi tắm, cũng muốn cho anh biết phụ nữ có thai cũng biết tức giận.

“Tôi không phải là quỷ tham ăn?” Cô tức giận nói “Tôi chờ anh cũng không phải chỉ đợi ăn bánh ngọt, bởi vì anh nói quay về nhà ngay sau khi tan tầm, vậy mà mấy tiếng sau mới trở về, anh có biết tôi lo lắng không?”.

Thượng Thái Lăng nhìn cô tức giận như thế trong lòng anh càng kiên định hơn.

Anh không thể mất cô cũng không thể mất đi cục cưng.

Anh quyết định nói rõ cho cô, với sự tức giận điên cuồng của Cung Kỳ hôm nay nói không chừng cô ấy sẽ tìm cô, anh cũng không muốn cô biết được chuyện này từ Cung Kỳ, như thế sẽ gián tiếp gây tổn thương cho cô.

Vì sao anh lại nghĩ rằng sự xuất hiện của Cung Kỳ sẽ gây tổn thương cho cô?

Về điều này anh cũng không biết tại sao? Anh cũng không phải đề cao bản thân mình, mà là..... Ba tháng gần đây có một loại tình cảm kỳ lạ đang nảy sinh trong lòng anh, anh cảm giác được, anh tin rằng cô cũng cảm thấy được, có điều hai người không nói ra mà thôi.

“Làm gì mà nhìn tôi như thế?” Khang Vi Băng tức giận nói: “Không phải anh đi xã giao đến chín giờ sao? Thực ra không quan trọng, dù sao tôi cũng không phải là bà xã thực sự của anh, mấy cô gái ở quán bar làm cho anh vui vẻ quên hết trời đất đúng không?”

Anh lắc đầu, “Tôi không có đi quán bar, là bạn gái cũ của tôi trở về?”

Cô sững sốt. “Cái gì?”

Bạn gái trước của anh ta? Người cùng anh ta yêu nhau hơn mười năm trời, người anh ta muốn kết hôn, nay đã trở về?

Trong thư phòng của anh có rất nhiều ảnh chụp cô ta, bởi vì buồn chán mà cô đã xem rất nhiều lần, nhìn ảnh có thể thấy tình cảm của họ rất sâu sắc.

Cô đã từng nghĩ, nếu bạn gái của anh trở về thì làm sao bây giờ? Anh có hối hận vì đã kết hôn với cô không? Mà cục cưng của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô thấy đau đớn, cổ họng cảm thấy nghẹn nghẹn.

Anh về trễ mấy tiếng đồng hồ quả nhiên là có nguyên nhân. Bạn gái cũ của anh có ảnh hưởng rất lớn với anh, khi cô ta trở về anh liền quên ngay cô và cục cưng, ha ha, còn cô thật ngu ngốc, ngồi chờ anh còn lo lắng anh xảy ra chuyện gì? Người ta đã sớm tiểu biệt trắng tân hôn, trời hạn gặp mưa rào?

“Cô ấy tới tìm tìm tôi, chúng tôi trò chuyện với nhau mấy tiếng”.

“A” Lòng cô nặng nề như treo tảng đá, xoay người bước đi “Anh tắm rửa đi, tôi đi ngủ trước”.

Không biết tại sao, cô lại muốn trốn tránh.

“Đợi chút.....” Thượng Thái Lăng giữ chặt tay cô, không phát hiện ra trong mắt cô đã đầy nước, anh giạt mình, nhiều cảm xúc không rõ đột nhiên xuất hiện, anh xoay người cô lại, nhìn cô thân thiết.

“Chúng tôi chỉ nói chuyện thôi, em đừng nghĩ nhiều”.

Cô không chịu yếu thế, nghẹn ngào nói: “Tôi cái gì cũng không nghĩ đến”.

Ngu ngốc, thật ngu ngốc, việc này có gì mà phải khóc, phụ nữ có thai sao lại yếu ớt, dễ xúc động như thế.

Cô ép nước mắt quay ngược trở lại, bởi vì cô là Khang Vi Băng kiêu ngạo cơ mà.

Nếu là hợp đồng hôn nhân thì tất cả đều làm theo hợp đồng, anh phải tái hợp cùng bạn gái trước của anh, không có anh, cô với cục cưng cũng không sao, cô có thể tự mình nuôi dưỡng cục cưng, cô không muốn có suy nghĩ xa vời với anh.....

“Nếu anh muốn ly hôn thì nói với tôi một tiếng”. Cô ra vẻ hào phóng nói: “Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể ký tên, tôi cũng sẽ sinh cục cưng, anh không cần phải lo lắng tôi đến làm phiền anh, tôi có thể tự mình thu xếp, anh đi tắm đi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ”.

Cô gỡ tay anh ra, lên giường mắc màn, nghiêng người, đắp chăn kín mít, không muốn cho anh cơ hội nói chuyện.

Thượng Thái Lăng đi đến bên giường, nhẹ thở dài một tiếng.

“Vi Băng, chúng ta nói chuyện chút đi”.

Cô nằm trong chăn khẽ hừ một tiếng, nói chuyện gì? Nói điều kiện ly hôn sao?

Yên tâm, cô sẽ không đòi tiền anh, cô không thiếu tiền, nhưng cô tuyệt đối không đưa cục cưng cho anh ta, sẽ không để cho cục cưng gọi người phụ nữ khác là mẹ.

“Vi Bằng!” Anh gọi cô lần nữa.

Cô vẫn nằm không nhúc nhích, giả bộ không nghe thấy gì?

Không lâu sau trong phòng tắm vang lên tiếng nước.

Bình thường cô rất thích nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm mỗi khi anh về nhà, cô thấy thực bình yên.

Hơn một nửa thời gian qua, cô như một quý phi, thoải mái nằm ăn đồ ăn ngon do anh mang về, thoải mái nằm xem phim hài, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng hôm nay, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, cô lại cảm thấy chua xót, nước mắt không hề báo trước mà chảy ra.

Cô không muốn mất đi anh.....Âm thanh này xuất hiện như tia chớp từ sâu trong nội tâm cô, giống như vòi bạch tuộc trồi chặt trái tim nàng.

Cô không muốn mất anh, nhưng cô phải làm thế nào?

Trong lòng anh, bạn gái cũ rất quan trọng, cô không biết trước đây hai người xảy ra chuyện gì mà lại chia tay, nhưng mà cô biết, cô với cục cưng cộng lại cũng không bằng bạn gái cũ của anh ta, dù sao bọn họ cũng có mười mấy năm tình cảm, cô làm sao mà thay thế được?

Mau ngủ thôi, không còn quan trọng, có muốn cũng chẳng có tác dụng, cơ bản là anh không thuộc về cô, hai người kết hôn cũng là sai lầm do tình một đêm, kết hôn rồi ly hôn cũng hợp tình hợp lý thôi, cần gì mà cô phải khổ sở như thế.

Lúc này cô nghe thấy tiếng nước đã ngừng chảy.

Cửa phòng tắm mở ra, anh bước ra ngoài, trong nháy mắt tim cô đập dồn dập.

Giả vờ ngủ, nhanh giả vờ ngủ thôi, chỉ có thế cô mới giữ được tôn nghiêm của mình, không cần sự bố thí của anh.....

Nhưng mà..... sao cô lại cảm giác anh đang đi lại gần giường.

Quả nhiên là thế, Thượng Thái Lăng nhẹ nhàng vén chăn lên, tìm cô như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau đó, anh đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán ra sau tai cô, nhịp tim của cô đập nhanh, cô cố gắng giữ bình tĩnh, không dám động đậy.

Sao anh lại dịu dàng với cô như thế, anh cũng không cần phải để ý đến cô mà?

Anh có biết, anh làm như thế này sẽ khiến cho cô khó rời khỏi anh, cô đã quen với cuộc sống có anh, quen được anh chăm sóc che chở, cô luôn mong muốn được bên anh cùng đón cục cưng chào đời, cùng xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Nhưng mà hiện tại, anh muốn bỏ qua hết mọi phiền toái, nhưng mà nếu muốn bỏ qua thì tại sao lại đem đến cho cô ảo tưởng như thế.

Vì sao lại đối xử với cô dịu dàng, ôn nhu.

Cô tự hỏi chính mình phải chăng cô đã yêu anh từ lâu.

Trời ạ, hình như là vậy.....

Nhất định là cô đã yêu anh, nếu không tại sao khi biết bạn gái anh trở về cô lại thấy đau lòng, vừa nghĩ đến việc bọn họ phải ly hôn, cục cưng vừa sinh ra thì gia đình lại đổ vỡ, cô cảm thấy rất buồn, cảm giác này lần đầu tiên xuất hiện trong lòng cô.

Cho nên, cô yêu anh, đúng là cô đã yêu anh.

“Mình thích.....không!” Trước mặt cô đều là những người bạn tốt nên Khang Vi Băng cũng không muốn che giấu tâm sự của mình.

Cô không chớp mắt nhìn mọi người rồi nói “Mình yêu Thượng Thái Lăng rồi”.

“Tốt!” Một loạt tiếng vỗ tay vang lên.

Mấy người hẹn gặp nhau vào buổi trưa tại quán cà phê của chồng Hảo Lạn, bình thường cuối tuần các cô mới tụ tập nhưng hôm nay Vi băng lại gọi điện muốn gặp các cô.

“Rất cuộc thì cậu cũng nhận ra, đại tiểu thư, còn tưởng rằng cậu mạnh miệng như thế cho đến khi cục cưng lớn lên cơ, cậu nhận là như thế thật là tốt a”.

Tần Gia Di mỉm cười đem cà phê sữa đưa đến trước mặt Vi Băng, đây là đồ uống chuẩn bị riêng cho phụ nữ có thai, cam đoan không có cà phê nhân.

“Không cần vui mừng như thế, có chuyện xảy ra cơ”. Khang Vi Băng miễn cưỡng khuấy cà phê sữa, ngẩng đầu nhìn các cô một lượt “Bạn gái cũ của Thượng Thái Lăng đã trở về, chắc mình sắp ly hôn thôi”.

Ngay cả hợp đồng hôn nhân với Thượng Thái Lăng cô cũng không giấỵ các bạn, tất cả mọi người đều rõ ràng về cuộc hôn nhân này của cô. Cho nên khi thấy cô nhận ra tình cảm của mình, mọi người cũng rất vui mừng.

“Cô ta trở về là việc của cô ta, việc gì cậu phải ly hôn? Là do Thượng Thái Lăng yêu cầu sao?” Hàn Băng Khiết hỏi.

“Anh ấy không nói gì, đó là ý của mình”. Cô thản nhiên nói “Bạn gái anh ấy trở về ngày hôm qua, sáng nay mình giả vờ ngủ tránh gặp anh ấy, chiều nay mình đi khám thai nên chắc chậm nhất tối nay anh ấy sẽ nói”.

“Lại một tên đàn ông vô liêm sỉ!”.

Gần 7 giờ tối, đèn bên đường đã bật sáng, Thượng Thái Lăng lái xe đến trước cửa một quán café, rồi anh dừng xe ở ven đường.

Anh muốn đưa Vi Băng đi khám thai, hôm nay có thể biết được giới tính của cục cưng, từ sang bà nội đã nhắc rất nhiều lần, nếu biết được phải lập tức gọi điện báo tin cho bà, xem ra người lớn hai nhà còn sốt ruột hơn hai người bọn họ.

Khám thai xong, anh sẽ đưa Vi Băng về nhà trước sau đó sẽ đi gặp Cung Kỳ nói rõ ràng với cô về chuyện chia tay.

Anh biết rằng rất khó khăn khi hạ quyết tâm này, không nghĩ tới anh không có đủ sức lực để thuyết phục chính mình, khi so sánh giữa Vi Băng và cục cưng với Cung Kỳ, anh không suy nghĩ gì mà chọn Vi Băng và cục cưng.

Lúc này, anh biết quan hệ giữa anh và Cung Kỳ đã chấm dứt, cho dù hai người hiểu lầm nên chia tay nhưng điều đó không quan trọng, hai người đã chia tay, bây giờ trong lòng anh chỉ có Vi Băng và cục cưng mà thôi.

Trước đây anh đã nghĩ rằng, không gì có thể thay thế được chia cắt được tình cảm của hai người nhưng anh không nghĩ rằng việc chờ đợi một thời gian dài mà không có kết quả sẽ khiến cho lòng người lạnh dần. Nếu như trong lúc tâm nguội lạnh mà người đó tìm được khát vọng về một cuộc hôn nhân ổn định, tâm họ sẽ hòa tan ra.

Anh không tưởng tượng được nếu cuộc sống của anh không có Vi Băng và cục cưng thì sẽ như thế nào? Anh không muốn phải một mình chờ đợi người mà không quay về với anh.

Đối với anh mà nói, chờ đợi trong vô vọng đã biến thành một sợi dây trói buộc, anh không cảm thấy được niềm hạnh phúc của đối phương mà anh thấy đó chỉ là gánh nặng mà thôi.

Qua đêm nay, quan hệ giữa anh và Cung Kỳ sẽ hoàn toàn chấm dứt.....

Lúc anh chuẩn bị xuống xe thì chuông điện thoại vang lên, là Tạ Cung Kỳ gọi đến.

“Là em đây!” Cô vội vàng nói: “Mấy giờ anh tới? Anh kêu thư ký đặt cơm nhé, chúng ta cùng ăn tối, chỉ cần cơm Tây là được rồi”.

Cô quyết định như thế làm anh không tự giác nhăn mặt: “Thực xin lỗi, anh không thể ăn tối với em, chắc cô chú có chuẩn bị bữa tối ở nhà rồi, em ăn trước đi, muộn một chút anh mới đến được. Lúc nào đi anh sẽ gọi điện cho em, em ra cửa chờ anh đón nhé”.

“Anh chưa tan làm sao?” Cô miễn cưỡng hỏi: “Anh đang ở đâu?”.

“Anh đưa cô ấy đi khám thai.”

Nghe vậy giọng của cô chợt lạnh lùng: “Anh cố ý muốn làm em bức mình hả? Dù sao hai người cũng sẽ ly hôn, anh còn đưa cô ta đi khám thai làm gì? Đứa bé kia về sau cũng chẳng có quan hệ gì với anh cả!”.

Anh cảm giác được một trận run rẩy “Anh không nói là sẽ ly hôn, nhưng nếu anh ly hôn theo ý của em, em sẽ quay về Đài Loan chứ?”.

“Anh đừng đùa, đây là hai chuyện khác nhau, làm sao anh có thể nhập làm một?” Tạ Cung Kỳ nhanh chóng nói ra quyền lợi của chính mình. “Về sau chúng ta vẫn như trước kia được không? Thái Lăng, anh cho em thời gian vài năm, sau khi đạt được thành công trong công việc, em sẽ cam tâm tình nguyện trở về, em hứa với anh, lúc đó chúng ta sẽ kết hôn ngay”.

Anh không biết mình có cười nổi không, nhưng anh thực sự rất muốn cười.

Anh đúng là có mắt không trông, đi yêu một người luôn ình là đúng, hai người yêu nhau từ năm mười tám tuổi, lúc đó anh thấy sự tùy hứng của cô thật đáng yêu, nhưng thời gian trôi đi, cô vẫn luôn làm theo ý của mình chưa bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của anh, như thế sự tùy hứng không còn đáng yêu chút nào, mà nó tựa như một gánh nặng.

“Anh biết rồi, anh tắt máy nhé, tối chúng ta sẽ bàn lại”. Anh tắt điện thoại, chưa bao giờ anh thấy quyết định của mình là chính xác như lúc này.

Anh biết điều anh muốn là gì — —chính là bà xã và cục cưng của anh.

14. Chương 14

Trong xe, tiếng nhạc nhẹ nhàng, trời mưa nên đường bị tắc, nhiều người không mang theo ô vội vã tìm nơi tránh mưa.

“Vừa rồi mấy người bạn của em nhìn tôi với ánh mắt thật kỳ quái”. Bởi vì từ lúc lên xe, Khang Vi Bằng vẫn mặt lạnh như tiền cho nên Thượng Thái Lăng cố gắng tìm đề tài nói chuyện.

Buổi sáng, lúc anh đi làm, muốn nói chuyện với cô nhưng cô lại giả vờ nằm ngủ không để ý tới anh, kệ anh nói gì cũng không mở mắt. Hành động của cô làm cho anh dở khóc dở cười, anh đành phải đi làm trước vậy.

Tuy rằng đến công ty nhưng tâm trạng anh vẫn nghĩ về cô, anh gọi vào di động cô không nghe, anh gọi điện thoại bàn, người làm nói cô không muốn trả lời làm cho anh không biết làm sao, điều đó càng làm anh ý thức được cô quan trọng như thế nào, khi cô hờ hững với anh lại làm cho anh thấy lo lắng.

Cô cứ lặng lẽ xông vào thế giới của anh, giờ đây trong bụng cô còn có cục cưng của anh nữa, điều đó làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của anh.

Lần đầu tiên gặp mặt, hai người say rượu hồ đồ lên giường với nhau.

Lần thứ hai gặp mặt, hai người đều cực chán ghét đối phương.

Mà hiện tại, hai người đã ở bên nhau, anh vì cô và cục cưng mà quyết tâm dứt khoát với đoạn tình cảm cũ, sau đó sẽ cùng cô xây dựng một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

“Có sao?” Khang Vi Bằng lấy gương ra trang điểm lại, mặc kệ anh.

“Em đã nói chuyện gì với các cô ấy sao?” Không bởi vì sự lạnh lùng của cô mà anh phật ý, anh muốn cô nói chuyện với anh.

“Chúng tôi nói chuyện nhưng cũng không nói về anh”. Cô nâng cằm lên “Bởi vì anh không quan trọng một chút nào, không đáng để chúng tôi nói đến”.

Thượng Thái Lăng cố nín cười “Anh cũng nghĩ như thế”.

Anh rất thích dáng vẻ này của cô, rõ ràng rất dễ ý nhưng làm ra vẻ chẳng quan tâm chút nào, trông thật đáng yêu.

Anh lại dùng hai chữ đáng yêu để hình dung về cô ư?

Nhìn cô rất xinh đẹp, mắt sáng mũi cao, trông rất diễm lệ, ai gặp qua cũng không thể quên được, so với đáng yêu thì chỉ có hơn, nhưng giờ phút này, anh cảm thấy cô rất đáng yêu, buổi sáng cô giả vờ ngủ cũng thực đáng yêu, tối qua lại còn đem chăn quấn chặt người làm anh thấy rất buồn cười.

Không chỉ một lần anh tưởng tượng nếu con gái sinh ra giống cô như đức, nếu anh đưa con ra ngoài, sẽ có rất nhiều người nhìn theo ngưỡng mộ.

“Vì sao anh lại cười tà ác như thế?” Khang Vi Bằng khó chịu trừng mắt nhìn anh: “Sắp thoát khỏi tôi và cục cưng làm anh cao hứng đến thế sao?”.

Anh mỉm cười liếc mắt nhìn cô “Tôi chưa từng nghĩ sẽ rời xa em cùng cục cưng, hai người đối với tôi rất quan trọng, cả đời này rất quan trọng”.

Anh, anh, anh, anh ta nói cái gì? Lòng của cô đột nhiên rối loạn, nhưng cô vẫn mĩa mai nói: “ Anh thật hào phóng, tôi với cục cưng thực sự là được sung ái mà lo sợ nha”.

Thượng Thái Lăng căn bản không để ý đến lời châm chọc của cô. “Đợi lát nữa kiểm tra xong, tôi đưa em về trước, tôi đi có chút việc, em cứ nghỉ ngơi một chút, tối về tôi sẽ chở em đi ăn đêm”.

Cô lạnh lùng nhìn anh. Chắc là anh ta muốn đi hẹn hò với bạn gái cũ đây. Nếu như thế thì anh ta qua đêm ở đó là được rồi, cần gì phải nói trở về đưa cô đi ăn, là do anh ta thương hại nên mới bố thí cho cô chút thời gian hả?

“Không cần.” Cô lạnh lùng nói “Anh có việc thì đi đi, bồn tiểu thư có tay chân, còn có tiền, tôi có thể đi taxi về”.

“Em đi taxi khiến tôi lo lắng, hơn nữa nếu bà nội biết tôi để cho em về bằng taxi chắc chắn bà sẽ không vui”.

Khang Vi Bằng hào phóng nhường mảy nói “Được, tôi không làm khó dễ anh, tôi đồng ý cho anh đưa về, nhưng bữa ăn đêm thì miễn, tôi muốn tắm rửa rồi đi ngủ luôn, còn anh, mấy giờ anh về thì tùy, anh đi qua đêm với cô ấy cũng được”.

Thật là đòi mạng, rõ ràng anh đã cảnh cáo chính mình đừng để ý đến lời cô, nhưng hết lần này đến lần khác, anh nghe không hiểu mới lạ.....

“Anh chỉ ra ngoài một chút” Anh dịu dàng nói “ Nếu em không thích ra ngoài vậy em hãy ở nhà chờ tôi, xong việc tôi sẽ mua đồ ăn khuya về cho em”.

Cô che mặt nói “Không cần, tôi không muốn ăn gì.”

Vì sao vẫn muốn giả vờ quan tâm cô? Chắc là anh ta cảm thấy thương hại cô và cục cưng sắp bị anh ta vứt bỏ, cái tên khốn khiếp này.....

Đến bệnh viện phụ sản, Thượng Lâm Thái Hà đã đặt trước phòng khám phụ sản năm sao cho cô, nhìn bề ngoài rất giống một khách sạn năm sao, còn có bãi đỗ xe rất lớn, Thượng Thái Lăng tắt máy xuống xe mở cửa cho cô.

Trước kia cô rất tự nhiên đưa tay cho anh, nhưng hôm nay cô không cần để ý đến anh, vậy mà anh lại nắm lấy tay cô thật chặt.

Lòng bàn tay anh truyền đến hơi ấm, cô ra lệnh cho chính mình không được nhìn anh để tránh cho anh phát hiện ra cô rung động.

Anh thực đáng chết nha, đã muốn vứt bỏ cô, lại còn cầm tay cô làm gì? Là muốn sau này cô sẽ nhớ tới anh, nhớ anh đến phát khóc ư?

Cô sẽ không lại vì anh mà cảm thấy tan nát cõi lòng, hôm qua là trong lúc xúc động nhất thời cô mới như thế, từ giờ trở đi, cô sẽ giấu kín tâm sự trong lòng, cho dù đến lúc ký tên ly hôn cô cũng không để cho anh nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình.

Cục cưng, sau này chỉ còn có hai mẹ con ta thôi, ba con là đồ vô lương tâm, anh ta đã bỏ đi cùng với người tình cũ, nhưng con yên tâm, mẹ sẽ nuôi con thật tốt, còn có ông bà ngoại yêu thương con nữa, cho nên con không cần phải lo lắng, cũng không phải sợ hãi điều gì cả, biết không?

Bỗng nhiên, hốc mắt cô đỏ lên.

Cô cố ngăn dòng nước mắt, nghĩ đến cục cưng khiến cô rất đau lòng, cô không có cách nào giữ lại ba ba cho cục cưng, cô không xứng làm một người mẹ tốt.

“Tôi muốn đi toilet”. Vừa đến cửa phòng khám, Khang Vi Băng liền thoát khỏi tay anh đi về phía nhà vệ sinh.

Thượng Thái Lăng nhìn theo bóng lưng cô, anh biết rằng cô vừa rơi nước mắt.

Đều tại anh mới khiến cô thương tâm đến thế. Anh cam đoan đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, tuyệt đối anh sẽ không làm cho cô rơi nước mắt.

“Ai đây nhỉ? Hóa ra là Thượng tổng giám đốc a!” Một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề, trên tay cầm một sấp tài liệu tươi cười đi tới.

Thượng Thái Lăng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương “Đừng nói cho tôi biết bà xã cậu lại mang thai nhé”.

Là Bao Đại Vĩ – bạn học của anh.

Bao Đại Vĩ có gia thế rất đáng nể, gia đình anh ta kinh doanh bất động sản rất thành công, tiếng tăm lừng lẫy, trước mắt anh ta đảm nhiệm chức tổng giám đốc của tập đoàn nhà họ Bao.

“Không cần phải ngưỡng mộ tôi đâu”. Bao Đại Vĩ nói “Đã là đứa thứ ba, ai, như thế nào lại là con trai? Bà xã tôi vẫn thích con gái mà không được”.

Thượng Thái Lăng nở nụ cười “Thế bao giờ vợ cậu sinh”.

“Tháng ba sang năm”.

“Muộn hơn con tôi hai tháng, bà xã tôi dự tính sinh vào tháng một”. Kỳ lạ, cùng bạn bè tán gẫu ngày dự sinh của bà xã làm cho anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Nói đến chuyện này, thật may mắn là cậu không kết hôn với Tạ Cung Kỳ”. Bao Đại Vĩ nhìn anh, nhún mày nói.

“Như thế nào? Chẳng lẽ cậu nhìn tôi và Cung Kỳ không hợp?”. Thượng Thái Lăng có chút kinh ngạc khi nghe anh ta nói.

Anh với Cung Kỳ là bạn học cho nên khi đi họp lớp, tất cả mọi người đều hỏi bao giờ hai người sẽ kết hôn.

“Bây giờ cậu kết hôn rồi tôi mới dám nói”. Bao Đại Vĩ nói với vẻ mặt không cho là đúng.

“Khi Cung Kỳ đến Mỹ được ba tháng thì đã bắt đầu bắt cá hai tay, là cậu ngây thơ nên chẳng biết gì cả, bọn tôi biết điều đó nhưng sau khi bàn bạc quyết định không nói cho cậu biết nhờ xảy ra án mạng”.

Anh ngây ngẩn cả người “Cậu nói cái gì?”.

Cung Kỳ bắt cá hai tay? Không đến ba tháng đã bắt cá hai tay?

Bao Đại Vĩ đang nói cái gì? Không có khả năng, không có khả năng xảy ra chuyện này.

“Cô ta ở đã sớm ở chung với một gã sản xuất phim hoạt hình. Chẳng lẽ, cậu chưa bao giờ nghi ngờ tại sao cô ấy chậm chạp không muốn quay về Đài Loan sao? Cô ta rất ngưỡng mộ tài hoa của gã tây kia, ngưỡng mộ đến mức hiến thân cho anh, còn đem hết tiền lương của mình cho anh dùng, nhưng lại lấy tiền sinh hoạt phí từ cậu”.

Sắc mặt Thượng Thái Lăng tái nhợt. Anh chờ cô ấy nhiều năm như thế cũng chưa từng nghi ngờ cô, vậy mà.....

Anh không tin, nhất định chỉ là lời đồn đại, chắc mọi người đoán sai rồi.

“Nếu cô ấy sớm thay lòng đổi dạ, tại sao cô ấy lại không nói chia tay”. Anh kích động nói, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể chịu đựng được việc mình bị đội nón xanh.

“Đó là bởi vì già trẻ lớn bé nhà cô ta đều dựa vào tiền viện trợ của cậu”. Bao Đại Vĩ nói “ Em trai cô ta học ở miền Nam, học phí như nào cậu cũng rõ, rồi em gái cô ta học ở Viện âm nhạc thì càng không nói, ăn tiêu đều xả láng, còn có, ông nội cô ta bị ốm, tiền thuốc men rất tốn kém, bà nội thì ở viện dưỡng lão cũng tiêu rất nhiều tiền, tất cả các khoản dựa vào tiền cha mẹ cô ấy kiếm được thì sao đủ? Nếu không có kim chủ là cậu thì cô ta lấy đâu ra tiền? Mà cái gã tây kia cũng không có tiền cho cô ta, gã ta còn phải nuôi vợ với ba đứa con nhỏ nữa”.

Thượng Thái Lăng cảm giác như trời đất rung chuyển.

Cô không chia tay với anh là vì tiền? Vì tiền?

Lý do này thật khó chấp nhận.

Anh hít sâu một hơi nhìn bạn “Cô ấy đang ở Đài Loan, vừa trở về ngày hôm qua”.

“Cái gì?” Bao Đại Vĩ há to miệng “ Cô ta trở về làm cái gì?”

Thượng Thái Lăng ủ dột nói: “Cô ấy biết mình kết hôn nên tức giận quay về xem thế nào, cô ấy nói bị tai nạn ở Nam Phi phải nằm viện ba tháng, khi về Mỹ mới biết tin mình kết hôn”.

“Cô ta nói thế ư!” Bao Đại Vĩ vẻ mặt khinh thường «Rõ ràng cô ta cùng người tình đi công tác ở Nam Phi, về tới Mỹ biết tin cậu kết hôn nên mới hoảng, cô ta sợ cậu không trả phí sinh hoạt cho cô ta nữa cho nên mới vội vã quay về tìm cậu nói chuyện, mấy người bạn mình..... mấy người bạn học ở Mỹ đều biết việc này, người phụ nữ này quả thật là không thể hiểu nổi. Khi cậu kết hôn cùng Khang tiểu thư, bà xã tôi vẫn luôn trăm trăm khen ngợi, còn cậu chỉ biết có Tạ Cung Kỳ mà thôi ”.

Thượng Thái Lăng thất thần, thật lâu mới khôi phục được.

Đáng chết !

Còn lừa anh là bị tai nạn xe.....

” Cậu có biết hàng năm cô ta trở về gặp cậu hai lần, cô ta nói như thế nào không? ” Bao Đại Vĩ nheo mắt tức giận nói ” Cô ta nói mình là người phụ nữ rất thoải mái. ”

Oanh!

Người phụ nữ rất thoải mái... Người phụ nữ chết tiệt!

Anh nhìn Khang Vi Băng đi ra từ phòng vệ sinh, tâm trạng anh vẫn mười phần kích động.

“Tốt nhất là cậu không nên để ý đến người đàn bà kia nữa.....A, bà xã tôi kiểm tra xong rồi, lần khác nói chuyện với cậu”. Bao Đại Vĩ vỗ vỗ bả vai anh rồi đi.

Khang Vi Băng đi tới gần anh “Anh sao vậy? Trông anh thật kỳ quái, mới bị ai đánh à?”

“Cũng không khác là mấy”. Anh gờ khóe miệng lên trào phúng.

Mười mấy năm tình cảm cũng chỉ thế thôi, tình yêu sớm thay đổi mà anh lại không biết, người yêu thương ngay bên cạnh mà thiếu chút nữa anh lại bỏ qua.

Bỗng nhiên anh cầm tay cô ôn nhu nói «Chờ kiểm tra xong chúng ta đi xem phim sau đó sẽ đi ăn khuya».

Khang Vi Băng kỳ quái liếc anh một cái «Không phải anh đi có việc sao?».

Anh nắm tay cô, vẻ mặt làm cô không đoán được.

«Không đi, vĩnh viễn cũng không cần đi».

Khang Vi Băng cảm thấy mình và Thượng Thái Lăng là một đôi vợ chồng kỳ quái, không chỉ cô mà các bạn của cô cũng nói thế ?

Thế này là như thế nào? Ít nhất cô cũng thấy thoải mái.

Tầm mắt cô di chuyển nhìn về phía bé con mập mạp đáng yêu đang nằm trên giường nhỏ, tuy mới sinh được được hai tháng nhưng đã là một soái ca rồi.

Ngược thời gian trở về N tháng trước, tối hôm đó, sau khi cô khám thai xong biết được cục cưng là con trai thì Thượng Thái Lăng cùng cô đi xem phim, sau đó hai người đi ăn một bữa ăn rất xa hoa, cùng thưởng thức cảnh đêm nữa, nhưng cũng từ đêm đó trở đi, anh không hề nói tới bạn gái cũ lần nào nữa.

Mà cô, cô là Khang Vi Băng nhé, cô cũng cố tự tôn, kiêu ngạo của mình.

Nếu anh không nhắc tới cô cũng không hỏi, hai người cứ như thế cho đến lúc cục cưng ra đời, mà lúc này trông anh trăm phần trăm là người chồng người cha tốt, trừ lúc đi công tác xa thì một bước anh cũng không rời khỏi cô.

Cô cho rằng, anh dứt khoát chia tay với bạn gái chắc là do bà nội. Cô tin rằng chắc bà nội biết được việc gì đó nên yêu cầu anh không được ly hôn, không được bỏ cô và cục cưng, cho nên anh mới chịu đựng đến bây giờ.

Tuy Thừa Vũ và Băng Khiết đều khuyên cô đừng suy nghĩ nhiều, nếu anh có người khác thì anh đã lựa chọn, nhưng người anh chọn là cô.

Cô mới không tin.

Cô luôn tin tưởng vào chính mình nhưng anh và bạn gái cũ yêu nhau mười mấy năm, cô làm sao mà thay thế cô ta được? Cô không nghĩ tự đề cao bản thân mình như thế.

Trong mấy tháng dưỡng thai, cô chỉ đơn thuần suy nghĩ về cục cưng, cũng không muốn nghĩ xem tình cảm của mình với Thái Lăng như thế nào?

Đứng ở địa vị của cục cưng, có một gia đình đầy đủ đã là hạnh phúc rồi, cho nên cũng không cần nghĩ anh với bạn gái cũ thế nào, dù sao hiện tại hai người cũng là vợ chồng hợp pháp mà cục cưng cũng được hai gia đình yêu quý, như thế là đủ rồi.

Ngày mai cô sẽ đi làm trở lại, cô phải nhanh chóng khôi phục lại thân hình, ở nhà sống an nhàn sung sướng đã lâu, cô rất muốn nhanh chóng quay lại làm việc.

«Anh đã về rồi, cục cưng sao rồi? Hai mẹ con hôm nay thế nào?»

Thượng Thái Lăng tươi cười đi đến phòng cục cưng, trong tay cầm bó hoa hồng nhung.

Khang Vi Băng nhìn anh.

Bộ âu phục màu tối làm cho dáng người anh cao ngất, thân hình lại cân đối, mặc quần áo rất vừa vặn, mà cô rất thích bộ dáng anh mặc âu phục, nhìn rất nam tính mà gợi cảm.

Càng ngày cô càng thấy ngủ chung phòng với anh là một loại cục hình, thật là đòi mạng a, mà bây giờ, suốt ngày bà nội cần nhằn bắt bọn họ chuyển chiếc giường nhỏ đi, muốn bọn họ nhanh chóng có con nữa làm cho Thượng gia con đàn cháu đống.

Chỉ nghĩ đến việc ngủ cùng anh trên một chiếc giường làm cho da đầu cô nổi một trận run rẩy.

Bây giờ chỉ nhìn thấy anh là cô lại thấy tim đập mạnh, nếu còn ngủ cùng anh nữa cô thực sự sợ mình phải dùng thuốc ngủ mới ngủ được.

“Tôi không biết là cục cưng cũng thường thức được hoa hồng cơ đây”. Cô thử đoán xem anh sẽ tặng hoa hồng cho ai, bà nội hay mẹ, hay là đi hẹn hò với người khác.

Thượng Thái Lăng nhìn bà xã xinh đẹp, anh mỉm cười đến gần, đưa bó hoa đến trước mặt cô “Hoa này anh tặng cho em, chúc mừng em ngày mai đi làm trở lại”.

Hơi thở anh bao quanh cô, trái tim cô đập mạnh, mặt ửng đỏ.

Thật là đòi mạng. Anh đi đến gần cô như thế làm cô chịu không nổi, cô cảm giác rất ngưỡng mộ anh.

“Nhìn cũng được”. Khang Vi Băng hừ nhẹ nhận lấy bó hoa nhằm che dấu đôi tai đỏ ửng, cô nhận bó hoa, đưa lên mũi ngửi.

Anh tặng cô hoa hồng đỏ mà hoa hồng đỏ tượng trưng cho cái gì? Là tượng trưng cho tình yêu sao? Ông trời, cảm giác này thật là tuyệt vời.

Nhưng.....cô tưởng tượng nhiều như vậy làm gì?

Mặc kệ anh tặng cô hoa hồng đỏ cũng không tượng trưng cho tình yêu, nếu anh ta thích cô thì anh ta đã sớm bày tỏ, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?

Cho nên, cô cũng không cần ôm hy vọng lớn, có thể cùng anh duy trì cuộc sống hôn nhân đã thỏa mãn, hiện tại cô nên tập trung vào việc chăm sóc cục cưng và công việc thôi, ánh mắt cũng không cần để ý đến anh, trong lòng cũng không cần suốt ngày nghĩ đến anh, cô cứ như cô gái mới yêu lần đầu, thật là buồn cười.

“Em không muốn nghỉ thêm một thời gian nữa sao? Anh rất thích cảm giác có người chờ anh đi làm về”. Ánh mắt Thượng Thái Lăng tập trung trên người cô, cô mặc một bộ âu phục màu bạc rất xinh đẹp, đường cong mà quý hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

Đôi mắt cô sáng ngời, mái tóc mềm như tơ, cả người đều là mùi hương thơm nhẹ, không biết cô dùng loại nước hoa gì, anh thích cô, ngày càng mê muội vì cô.

Khi cô mang thai anh không muốn làm tổn thương cục cưng nên đã mệnh lệnh cho chính mình không được có ảo tưởng đối với cô, nhưng hiện tại.....

Nhìn cô ngày càng quyến rũ, mỗi khi ở cùng cô trong phòng như một loại tra tấn, anh đã rất cố gắng nhẫn nhịn mới khắc chế được dục vọng đối với cô.

“Mỗi ngày bà nội đều chờ anh về đó”. Cô cau mày nói, né tránh tầm mắt của anh.

Làm chi mà nói thích có người chờ anh trở về nhà, hại tim cô đập loạn, anh không biết nói thế rất dễ khiến người khác hiểu lầm sao?

“Bà nội?” Thượng Thái Lăng sững sốt, khoe miệng bắt giác cong lên. Cô cũng thật giỏi giả vờ, mỗi ngày anh tam làm trở về nhà ngay đều là vì ai? Tâm tư của anh đều đặt hết trên người cô.

“Đúng thế!” Cô hừ một tiếng “Tôi nghĩ bà nội nhất định rất thích ở nhà chờ anh đi làm về, anh không cần phải lo lắng không có người chờ anh”.

“Đúng vậy, em nói đúng, bà nội sẽ chờ anh”. Về mặt anh tươi cười “Tối nay hãy đưa cục cưng cho thím Lý chăm sóc, chúng ta ra ngoài ăn tối chúc mừng em ngày mai đi làm lại, được không?”

“Được, dù sao anh cũng là người trả tiền”. Vừa nghĩ đến việc cùng anh ăn cơm ở ngoài lại khiến tim cô đập nhanh.

Không thoát, cô thật sự không thoát đi được rồi. Nếu bây giờ anh muốn li hôn, cô sẽ chết mất, bởi vì cô cũng sớm không rời khỏi anh được rồi

15. Chương 15

Trong vòng 15 phút Khang Vi Băng đã ăn hết hai cái Sanwich và uống một ly cà phê đá làm trợ lý của cô đỡ mồ hôi lạnh.

Cô muốn đi kiểm tra các điểm bán hàng, có hai nơi mà đoàn đại biểu Đông Kinh muốn đến thăm, bọn họ muốn hợp tác với một tập đoàn lớn để mở rộng thị trường ở Châu Á, đối với dự án này cô rất hứng thú, cũng muốn nhân viên ngày hôm nay biểu hiện thật tốt để tranh thủ cơ hội hợp tác.

“Tổng giám đốc, chị có cần một ly nước không?” Trợ lý Dụ Linh nhìn cô khó khăn ăn nốt miếng sandwich liền hỏi.

“Không cần, chúng ta đi kiểm tra xem”. Khang Vi Băng lấy ra đồ trang điểm nhanh chóng sửa sang rồi cầm túi xách đứng dậy.

“Tổng giám đốc, chờ tôi với”. Dụ Linh vội vàng đuổi theo.

Hai người đi bằng thang máy kiểm tra hết tầng này đến tầng khác rồi nhanh chóng đi đến quầy hàng gia dụng.

Đây là quầy hàng mà Khang Vi Băng rất ưng ý, đều là những sản phẩm nổi tiếng của nước Anh và Châu Âu, họ rất khó trong việc mở rộng thị trường, để có được những sản phẩm này cô phải bay qua đó đàm phán với họ để làm địa lý ủy quyền cho sản phẩm của họ.

Tuy đây là những sản phẩm nổi tiếng, giá cả lại cao nhưng khách hàng lại rất ưa thích, điều này làm cô rất vui, vì thế cô quyết định nhập nhiều sản phẩm nước ngoài về bán để nâng cao năng lực cạnh tranh của siêu thị.

“Trời ạ, tổng giám đốc, là Thượng —— Thượng tổng giám đốc nha!” Dụ Linh kinh ngạc chỉ về phía người đàn ông đang ở quầy chăn gối đệm.

Hôn lễ cùng tiệc đầy tháng của cục cưng bọn họ có đi nên sẽ không nhận lầm người, kia chính là ông xã của Tổng giám đốc—— Thượng tổng giám đốc của tập đoàn Thượng thị.

“Đúng vậy, là anh ấy.” Khang Vi Băng nhìn qua, cảm hơi hơi ngắc.” Anh ấy đeo cà vạt là quà Giáng sinh tôi tặng.”

“Thượng tổng giám đốc giống như. Giống như đi cùng. A, không, là đi dạo cùng người khác nha.” Dụ Linh muốn nói lại thôi.

Anh vẫn đi cùng một người phụ nữ đứng ở quầy hàng xem chăn ga gối đệm, nhìn qua giống như là đi dạo phố cùng người phụ nữ kia.

Trời ạ, nói như thế là....anh ta bắt cá hai tay sao?

Trợ lý bỗng nhiên im miệng, khiếp sợ nhìn Tổng giám đốc.

“Người phụ nữ kia là em họ của anh ấy.” Khang Vi Băng thần nhiên nói: “Cô ấy sống ở nước ngoài mới về ngày hôm qua, cô ấy nói muốn mua mấy bộ chăn màn gối đệm thoải mái, tôi liền đề nghị đến siêu thị của chúng ta mua, bọn họ cũng biết hôm nay tôi bận nhiều việc, cho nên mới không gọi cho tôi, cô không cần ngạc nhiên như thế.”

Đáng chết!

Anh không biết phóng viên luôn rình rập để chụp ảnh đưa tin sao? Nếu bị phóng viên chụp ảnh thì mặt mũi hai nhà phải làm thế nào?

Nhìn người phụ nữ kia rất được, tính tình ôn nhu, cô ta mặc một bộ âu phục màu trắng, tóc xõa ngang vai, phiêu dật ôn nhu, trang sức trên người rất lịch sự tao nhã, đều là những đồ đắt tiền, tuy rằng hai người không có hành vi thân mật nhưng cũng người nói người cười.

Cô ta là ai vậy?

Anh cũng không nói về gì về việc đi ra ngoài hơn nữa lại còn đi dạo phố cùng người phụ nữ xinh đẹp, lại còn bắt cô đi kiểm tra ở các siêu thị, anh ta thực sự muốn tán gái thế này ư, không coi cô ra gì?

Chắc đó là bạn gái mới của anh ta ? Chờ đến khi tình cảm của hai người chín muồi, anh ta sẽ ly hôn với cô, chỉ có cô là ngốc nghếch lại thỏa mãn với cuộc hôn nhân này.

Nghĩ tới đó, cô cũng không muốn đứng ở đây chút nào, lại càng không muốn anh ta nhìn thấy.

“Chúng ta đi phòng họp thôi!” Khang Ki Bằng bước đi, vô tình lại đi kiểm tra lại những gian hàng trước, cũng không còn tâm trạng tiếp đãi đoàn đại biểu Đông Kinh.

Dụ Linh vội đuổi theo. “Nhưng là, tổng giám đốc, trên lầu còn chưa có kiểm tra”

Thượng Thái Lăng nhìn chằm chằm vào di động của Khang Vi Bằng ở trên giường đang kêu không ngừng, thật sự anh rất muốn nghe điện thoại thay cô, bỗng nhiên anh quay sang nhìn chiếc giường của cô thấy thật là chướng mắt.

Anh nên nghĩ cách bỏ chiếc giường đó đi, có lẽ nhân lúc cô đi công tác, đem bỏ cái giường đi sau đó mới nói cho cô biết.

Bởi vì sắp đi công tác hai ngày nên cô vội đi xem cục cưng, sẽ không quay lại nhanh, mà anh tuyệt không mang di động sang phòng bên cạnh cho cô bởi vì anh nhìn thấy tên hiện lên trên màn hình.

Thẩm Sĩ Mẫn ——

Đương nhiên là anh biết người này, thời gian gần đây cô thường xuyên nhắc đến người này, trong ngày kỉ niệm quản lý tiền nhiệm của «Bách hóa Cây tường vi xanh », anh ta được cha cô mời về giữ chức vụ Giám đốc bộ phận quản lý của tập đoàn.

Nghe nói anh ta là người có tài, vừa nhận chức đã khiến định mức tăng 15%, ba mươi lăm tuổi, chưa lập gia đình, lớn lên trông giống như diễn viên Takeshi của Nhật, tóm lại là cả bề ngoài, nghề nghiệp và đẳng cấp đều như một người đàn ông thành thực.

Người này muốn làm gì? Anh ta không biết Khang Vi Bằng là vợ người khác rồi sao? Cho dù cô đã làm vợ làm mẹ người khác cũng không quan hệ, chỉ cần cô là người thừa kế duy nhất của nhà họ Khang cũng đã khiến lũ đàn ông sáu bọ bám lấy không tha.

Mà cô đã làm gì? Có phải cô không nói mình đã kết hôn nên đám ruồi bọ dám không kiêng nể gì bay qua đến?

Thượng Tái Lăng rốt cục vẫn là không thể nhịn được nữa liền ấn nút nghe điện thoại.

“Vi Bằng, cô đã đi chưa?” Đối phương dịu dàng nói: “Tôi đã gọi là thư ký chuẩn bị bữa sáng cho cô nữa, chúng ta có thể ăn trên máy bay.”

Nghe vậy, Thượng Thái Lăng khó chịu nhíu mày.

Chuẩn bị bữa sáng cho cô? Đây là việc mà đồng nghiệp phải làm sao? Lại còn gọi thẳng tên cô, nếu về chức vị, anh ta phải gọi cô là Tổng giám đốc Khang mới đúng?

Thời gian này cô rất lạnh nhạt với anh, thái độ hờ hững không nói, ngay cả nhìn anh cũng không nhìn, anh không khỏi hoài nghi là do người đàn ông này xuất hiện.

“Khụ!” Anh hắng giọng. “Thật có lỗi, tôi là ông xã của Vi Bằng, cô ấy đang đi xem cục cưng, còn có, cô ấy sẽ ăn sáng ở nhà rồi mới đi không làm phiền Thẩm tiên sinh lo lắng.”

“Xin chào, Tổng giám đốc Thượng.” Đối phương trấn định mà khách khí nói: “Phiền anh chuyển lời cho Vi Bằng, tôi sẽ đến đúng giờ, như vậy hẹn gặp lại.”

Thẩm sĩ mẫn cúp điện thoại, Thượng Tái Lăng càng khó chịu hơn.

Người kia thật là bình thản, biết là anh nghe điện thoại nhưng không thay đổi cách gọi, anh ta muốn khiêu khích mình sao?

Khang Vi Băng vào phòng đúng lúc nhìn thấy anh cầm điện thoại của cô, vẻ mặt khó chịu, cô nhìn di động trong tay anh, lạnh lùng hỏi: “Sao anh lại lấy điện thoại của tôi? Như vậy là xâm phạm quyền riêng tư của tôi anh có biết không?”

Anh nhíu mi nhìn cô.

Trước kia cho dù tâm tình không tốt đến đâu cô cũng sẽ không đối xử với anh như thế, nhưng hiện tại, phản ứng của cô đối với anh rất ác liệt và không kiên nhẫn.

Anh vốn nghĩ chờ từ từ, chờ sau khi cô sinh cục cưng, trở lại bình thường thì anh sẽ theo đuổi cô lại từ đầu, nhưng mà hiện tại xem ra, nếu anh chậm chạp, chỉ sợ bà xã anh sẽ bị người ta cướp đi mất thôi.

Nghĩ đến đây, anh mở miệng hỏi: “Em sắp đi chưa? Tiện đường anh chở em đến công ty, ngày mai về lúc nào thì gọi điện cho anh, anh sẽ ra sân bay đón em ”.

Siêu thị ở Cao Hùng ngày mai khai trương, cô muốn đi hai ngày một đêm, vừa nghĩ bà xã xinh đẹp của anh ở cùng với người đàn ông khác hai ngày, cho dù còn có những người khác đi cùng nhưng anh vẫn thấy khó chịu.

“Không cần.” Khang Vi Băng cho di động vào trong bao, không thèm nhìn anh một cái. “Tôi tự mình lái xe đi là được rồi.”

Thật là buồn cười, làm chi đối với cô xum xoe a? Có phải hay không hy vọng tương lai cô sẽ vui vẻ đáp ứng ly hôn với anh, cho nên hiện tại đối xử với cô tốt một chút?

Đồ đáng ghét, cô thật sự hận chết anh.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ trẻ kia, cô đã kiểm tra điện thoại của anh nhưng cũng không thấy có gì khả nghi. Điều này càng làm cô nghi ngờ anh có người phụ nữ khác, nhưng bình thường hai người liên lạc như thế nào? Anh làm thế nào để phát tiết dục vọng của mình? Cô rất nghi ngờ.

“Thẩm Sĩ Mẫn vừa gọi điện tới, bởi vì gọi rất lâu, anh sợ có chuyện gì quan trọng, nên mới nghe hộ em.” Anh nói lý do chính đáng.

“Phải không?” Cô mặt không đổi sắc. “Cám ơn anh, anh ta có nói gì không?”

“Anh ta nói sẽ đến đúng giờ.”

“Tôi biết rồi.” Cô cầm hành lý, nhìn thẳng anh. “Nhưng dù sao điện thoại cũng là đồ vật riêng tư, hy vọng về sau anh không nên tùy tiện nghe điện thoại của tôi.”

Nói xong, không đợi anh trả lời, cô liền kéo hành lý đi ra ngoài, cũng không quay đầu điều bộ rất giống nữ vương.

Thượng Thái Lăng nhíu mày, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng bị cô đóng sầm lại.

Gặp quỷ, nhìn cô giống như rất tức giận, anh là đắc tội gì với cô sao? Cô luôn giữ vẻ ngoài lạnh lùng để che dấu nội tâm?

Không, cô là của anh!

Một tuần trước, rõ ràng anh cảm giác được cả hai lúc đó rất nhiệt tình, nhưng mà mấy ngày nay, cảm giác đó tựa hồ biến mất, giống như yên bình trước khi núi lửa sắp bùng nổ, đến tột cùng là có chuyện gì?

Anh quyết tâm muốn biết rõ ràng!

Khang Vi Băng mỗi một trở lại phòng khách sạn ở trung tâm thành phố Cao Hùng, cô vừa vào cửa liền đá rơi giày cao gót, vứt điện thoại ở trên giường, chính mình cũng đổ xuống giường.

Mệt mỏi quá.

Cả một ngày bận rộn, tất cả mọi việc đều loạn hết lên, lúc cô đến kiểm tra, không có một việc nào làm cô vừa lòng, xem ra cô phải mất rất nhiều thời gian ở Cao Hùng đây.

Mệt muốn chết, cô không nhớ tới đến việc tắm rửa, rất muốn đi ngủ luôn tốt, nhưng là cô còn chưa có tháo trang sức, ít nhất cũng phải tháo kính áp tròng, rửa mặt rồi mới ngủ tiếp, bằng không sáng sớm ngày mai cô sẽ bị dọa chết bởi khuôn mặt của mình mất thôi, mắt cô cũng không thể mở nổi.

Vẫn là đứng lên tắm rửa một cái, hưởng chi cô bụng thật đói, làm việc một ngày, nên thưởng mình chút gì đó mới đúng, gọi phục vụ mang đồ ăn lên cũng được, chẳng qua, sợ cô mình không đợi đến lúc phục vụ đưa lên đã ngủ rồi.

Nga nha ~ điện thoại của cô ở vang lên.

Đòi mạng! Điện thoại cô để đâu rồi?

Mấy vị chủ quán nói muốn đi ngắm cảnh biển đêm, còn muốn đi ăn đêm và xem cuộc sống về đêm ở miền Nam Đà Loan, bọn họ rất hưng phấn muốn đi, không phải bọn họ đến rủ cô đi cùng chứ ?

Cô tìm được di động.

Nhìn đến cái tên hiện lên trên điện thoại, cô tỉnh cả ngủ

Gặp quý, là Thượng Tái Lăng!

Đã là vợ chồng lâu rồi mà khi nhìn thấy điện thoại anh gọi đến sao tim cô vẫn đập mạnh như thế chứ ?

Hơn nữa cô rất ngạc nhiên, sao anh ta lại gọi điện cho cô?

Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, không phải anh ta thừa dịp cô không ở Đà Bắc, nên cùng thâu đêm khoái hoạt với người tình mới đúng? Lại đi gọi điện cho bà xã hữu danh vô thực làm cái gì? Hay cục cưng đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, cô vội vàng nghe điện.

“Có chuyện gì sao?” Giọng nói của cô có chút khản trương.

“Em đang làm gì thế?”

“Tôi?” Cô nhướn mày, nghe giọng nói của anh chắc cục cưng không có việc gì, cô vội vàng lấy lại dũng khí. “Tôi đương nhiên là ở hắc da a, việc xong rồi, hiện tại đang ở đi ngắm biển đêm.”

Anh cười nhẹ. “Nghe nói cảnh biển đêm rất đẹp.”

“Vui chứ?”

Cô sững sốt, lập tức nói loạn. “Đương nhiên rồi, rất vui, nếu như không có thấy tận mắt đến, tuyệt không hội tin tưởng Đà Loan cũng có cảnh đẹp động lòng người như thế.”

“Em có đói bụng không?”

“Đói?” Cô đói chết, nhưng làm sao cô có thể lộ nhược điểm của mình trước mặt kẻ địch? “Tôi làm sao có thể đói? Hiện tại đã mấy giờ rồi? Tôi cùng Trầm quản lý đã thưởng thức bữa cơm Tây lãng mạn sau đó liền đi ngắm cảnh biển đêm.”

“Anh sợ em đói bụng, cho nên đã gọi cho phục vụ rồi, có khả năng em vừa về phòng họ sẽ mang lên.”

“Anh gọi đồ ăn cho tôi?” Lòng cô rung động, vui mừng nhướn mày.

“Anh nói bọn họ chuẩn bị cho em một phần bít tết mà em muốn ăn, còn có rượu vang, uống chút rượu, em sẽ ngủ ngon hơn.”

“Nhưng là tôi không đói, nhưng không sao cả, chờ đưa tới, tôi sẽ mang cho đồng nghiệp ăn.” Có bít tết ăn nha, cả ngày cũng chưa ăn cái gì, cô đã thèm chảy nước miếng.

“Cũng được, tùy em quyết định.” Thượng Thái Lăng mỉm cười. “Không quấy rầy em đi chơi, ngủ ngon.”

“Đợi chút!” Cô đột nhiên nhớ...quái lạ, cô muốn nghe giọng anh nhiều thêm chút.

“Còn có việc sao?”

“Cục cưng có khỏe không?” Đây là một đề tài an toàn, bọn họ nói hoài cũng không chán.

“Cục cưng tốt lắm, mấy đêm nay đều ngủ cùng bà nội, cho nên em không cần lo lắng.”

“Như vậy a. Kia! Ba mẹ thế nào?” Chết—— cô đang hỏi cái gì vậy?

“Ba mẹ đi họp lớp chưa về.”

“Vậy còn anh?” Cô bỗng nhiên không muốn che giấu, chính mình muốn biết anh anh thế nào. “Anh đang làm cái gì?”

“Anh đang ở ngoài cửa phòng của em.” Anh cười cười. “Vốn nghĩ muốn nhìn thấy em một chút, tiếc là em lại đi chơi rồi, đành thôi vậy.”

Cả người cô chấn động.

“Anh đang ở ngoài cửa phòng?” Gạt người đi? Đùa giỡn cô chắc? Tuy rằng không tin nhưng tim cô lại đập rất nhanh, hai chân không tự chủ vội vàng đi xuống giường.

Cô nhanh chóng đi đến cửa phòng, qua lỗ mắt mèo liền nhìn thấy!

Đòi mạng!

Anh thật sự đứng ở bên ngoài!

Cô ngừng thở, tim đập bình bình, bình bình kịch liệt nhảy lên. “Anh Anh tới làm cái gì?” Cô nhất thời không phát hiện lời nói của mình bị lỗi.

Thượng Thái Lăng lại là mỉm cười. “Bởi vì anh sợ bà xã của anh đi chơi với người đàn ông khác qua đêm, cho nên anh phải đến đây giám sát chặt chẽ cô ấy.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy chân tay mềm nhũn.

Anh vì sao muốn nói như vậy? Anh nói như vậy là cái gì ý tứ?

Cô nuốt nước miếng một cái, gian nan hỏi: “Thượng Thái Lăng, anh đang nói tôi ư? vì sao anh lại sợ tôi qua đêm cùng người đàn ông khác? Tôi làm sao có thể quan trọng với anh được như thế ”.

Người này vì sao xấu xa như vậy? Làm cho tâm tình của cô bất ổn, nói mấy câu khiến tim của cô giống như sắp nhảy ra ngực .

“Em là mẹ của con anh, em không quan trọng thì còn ai quan trọng với anh nữa?” Thượng Thái Lăng nhìn vào mắt mèo, giống như có thể nhìn thấy cô xuyên thấu cánh cửa kia.

Ầm!

Ngực cô nóng lên

Câu trả lời của anh thật giảo hoạt, nói đến cục cưng, như vậy là tỏ vẻ cô là người mẫu bằng tử quý, bởi vì đứa nhỏ, cho nên anh mới coi trọng như vậy cô phải không?

Nghĩ đến đây, lòng của cô đau đớn.

Nếu như không có đứa nhỏ làm liên hệ, như vậy quan hệ của bọn họ căn bản là không tồn tại, đây là cô đã sớm biết đến sự thật, hiện tại cô tan nát cõi lòng làm cái gì?

“Anh còn chưa nói xong.” Anh tiếp tục nói tiếp, “Cho dù không có cục cưng, thì hiện tại em cũng rất quan trọng đối với anh ”.

Anh nói cô rất quan trọng? Thật vậy chăng? Không có đứa nhỏ, cô vẫn là rất quan trọng?

Bỗng nhiên đúng lúc này, nước mắt tràn ngập mắt của cô, cô cắn môi, nước mắt lập tức lại vọt vào của cô hốc mắt.

Chết tiệt tên vô lại, vì sao muốn làm khóc cô?

“Anh yêu em, Vi Bằng.” Thượng Thái Lăng ôn nhu nói: “Anh biết em ở bên trong, mở cửa ra, anh muốn nhìn thấy em.”

Nghe thấy anh nói yêu cô, cô cả người sẽ không động, ngây người, ngây ngốc, choáng váng, anh nói làm cô thấy bấn loạn.

“Bà xã, em có nghe thấy không?” Anh thấp giọng nói: “Ngoan, mau mở cửa ra.”

Cô như bị thôi miên, cô không biết chính mình mở cửa như thế nào, khi cô lấy lại tinh thần, anh đã đứng ở trước mặt cô, bóng dáng mê người in sâu trong mắt cô.

Anh nhìn cô, nhú mày, nghiêm trang nói: “Anh không biết ở Cao Hùng đã phát triển như thế này, đứng ở khách sạn cũng có thể đi du lịch trên biển, em ngắm cảnh như thế nào? Khách sạn này di chuyển được sao?”

Khang Vi Bằng hung tợn nhìn chằm chằm bộ dạng tươi cười của anh. Biết rõ cô sẽ diện còn nói, anh sẽ không biết nói sỗ sàng hai chữ viết như thế nào nga?

Thật không biết cô là thế nào một đời thiếu anh, cứ nhiên bởi vì một đêm tình mà mang thai đứa nhỏ gả cho anh, sau lại còn không thể tin được mình đã yêu anh.

“Bộ dạng tức giận của em rất đáng yêu.” Anh đem tức giận của cô ôm vào trong lòng, cúi đầu tìm kiếm môi của cô.

Cô không khách khí tránh né anh làm cho anh đỡ khốc cỡ cười nhìn cô. “Anh không thể hôn em sao?”

Cô khó chịu trừng mắt anh. “Thế người tình của anh đâu?”

“Người tình nào?” Anh vẽ mặt ngạc nhiên.

“Anh nghĩ rằng tôi là người ngu ngốc à?” Gương mặt xinh đẹp của Khang Vi Bằng hiện lên vẻ hung ác. “Người mà anh em em với anh đi siêu thị mua chăn ga gối đệm ấy, không cần nói không cần giải thích, chính mắt tôi nhìn thấy, đừng nghĩ chống chế.”

Thượng Thái Lăng hơi hơi sưng sốt, mắt mở to, nhất thời cười ha hả, tiếng trầm khàn trong lồng ngực không ngừng rung động.

Hóa ra là do chuyện này cho nên cô mới lạnh nhạt với anh, là vì —— ghen!

Điều này chứng minh rồi cái gì?

Ừm, để anh nghĩ thử xem nào, điều này chứng minh cô rất để ý anh, đúng không?

“Cô ấy là Ngả Mễ, là con gái nuôi của mẹ, cô ấy đi du học ở Mỹ, hôn lễ của chúng ta cô ấy cũng về, em không nhớ sao?”

Anh mỉm cười. “Cô ấy nói muốn mua bộ giường tặng ẹ, rủ anh đi mua cùng, anh thấy em có nói siêu thị của em có rất nhiều đồ cao cấp nhập khẩu ở Châu Âu, chất lượng rất tốt nên mới dẫn cô ấy đến đó.”

“Cô ấy là Ngả Mễ?” Cô mới không tin. “Tuy rằng mới thấy qua một lần, nhưng tôi xác định đó không phải là Ngả Mễ, Ngả Mễ không xinh đến thế! Ách, cô ấy xấu hơn.”

Anh cao giọng cười. “Cho nên tất cả mọi người nói cô ấy phẫu thuật thật sự thành công, một trăm vạn, rất đáng giá đi?”

“Trời ạ.” Phẫu thuật thật sự thành công? Gặp quỷ, kia căn bản là chỉnh lại toàn bộ khuôn mặt, hơn nữa còn biến thành một người khác hoàn toàn.

“Dọa em sợ sao?” Thượng Thái Lăng cười xem xét cô. “Em nên cảm thấy may mắn, không phải mỗi người phụ nữ sinh ra đều xinh đẹp như em. nhưng phải nói, em rất để ý việc anh đi cùng với người phụ nữ khác, đúng không?”

“Mới là lạ!” Cô đẩy anh ra, xoay người hướng trong phòng đi, không muốn bị anh nhìn thấy gò má ửng hồng.

Anh đi theo phía sau cô, đột nhiên bước lên ôm cô từ phía sau.

Khang Vi Bằng hoảng sợ, anh xoay người cô lại, gắt gao ôm cô, dùng ngón cái khê vuốt môi của cô, nâng mặt cô lên.

Nhìn thấy con người đen nồng cháy của anh, anh thành linh hành động thân mật làm cô giật mình, cô mặt cười ửng đỏ, hừ nhẹ, “Anh làm gì?”

Mắt của anh lóe lên hai tia sáng, anh ôn nhu nhìn cô. “Bà nội nói mình cực cứng ít quá, muốn chúng ta sinh thêm con.”

Nói xong, anh hôn trán cô, cô nhắm mắt thở dài, cảm thấy toàn bộ thể xác và tinh thần đều được thả lỏng..

Anh mãnh liệt vô cùng, đôi môi mang theo lửa nóng rất nhanh di chuyển đến môi cô, đầu lưỡi vừa chạm tới môi cô, hai người tựa như đói khát nháy mắt trở nên mãnh liệt.

Đầu lưỡi anh tiến vào trong miệng cô nhắm nháp, thăm dò cùng giữ lấy, đối với sự đụng chạm của anh, toàn thân cô đều nổi lên phản ứng tựa như chờ đợi đã rất lâu, đầu lưỡi anh linh hoạt tạo cho cô cảm giác hưng phấn trước nay chưa có.

Anh một bên hôn cô, một bên cởi của cô quần áo, rất nhanh đem cô đặt lên giường, cứng rắn của anh đặt ở nơi mềm mại của cô, cô thở hổn hển hút vào hơi thở nam tính của anh, hai mắt khép hờ si mê theo dõi anh, không che dấu chút nào chính mình đối anh mê luyến, ngọt ngào tra tấn làm cô cuồng loạn.

Cô nhìn chăm chú khiến cho anh tim đập liên hồi, anh nằm đè lên người cô, đem no đủ mà kiên định đặt ở nơi mềm mại của cô, nhưng anh cũng không vội vã tiến vào ngược lại còn ngẩng đầu nhìn no đủ tuyết trắng trước mặt, lấy tay khỏi động nửa người trên, cúi đầu chăm chú nhìn mặt của cô.

“Em là Khang Vi Bằng, còn anh là Thượng Tái Lăng, chúng ta hãy là của nhau nhé.”

“Nhanh chút.” Cô leo lên anh, khàn khàn giọng thúc giục, cô hai chân kẹp chặt lấy thắt lưng anh, rên rỉ khẩn cầu anh.

Cô không chịu nổi anh âu yếm tra tấn, cực cứng đã được sinh ra, còn xác định thân phận của nhau làm gì? Người đàn ông này muốn làm cô điên mất sao?

“Anh chỉ muốn cho em biết, lần này là sự thực.” Anh nở nụ cười, nụ hôn của anh lại lần nữa che lại môi của cô, động tác kịch liệt đi vào, dẫn dắt cô đến nơi thiên đường cực lạc.

16. Chương 16

Tháng sáu, bờ biển xanh ngắt, tại khách sạn Norton.

Ngồi trước tấm gương to là một cô dâu xinh đẹp động lòng người, khăn trùm đầu bằng lụa trắng dài từ mắt cá chân, nhưng có chút không hoàn hảo đó là bụng của cô to lên mà chân tay vẫn thon đẹp như thường, đáng người nhìn có chút buồn cười.

“Thật không hiểu sao cậu làm thích mặc bộ váy ngắn này, mặc váy bầu cũng tốt chứ sao?” Hàn Băng Khiết nhìn bạn tốt, thẳng thắn phê bình, “Thẳng thắn mà nói, nhìn thể này không đẹp lắm, hiện tại có rất nhiều mẫu váy lụa trắng thiết kế cho phụ nữ có thai, cậu không biết à?”

“Nhưng mình thích bộ váy này.” Thượng thiếu phu nhân, Khang đại tiểu thư thực kiên trì nói.

Cũng kỳ lạ, cô là người rất khó có thai, nhưng hàng đêm Thượng Thái Lăng lại yêu cầu vô độ khiến cô lại mang thai lần nữa, đây là tin vui của hai nhà Thượng, Khang, người lớn hai nhà thiếu chút nữa mà đốt pháo ăn mừng.

Mà cô cùng Thượng Thái Lăng là cưới trước yêu sau đã là «Vợ chồng già» rồi, theo lời mọi người nói, bọn họ căn bản là đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, mỗi ngày đều dính lấy đối phương, trong mắt hai người chỉ có nhau khiến cho người khác nổi da gà.

Có sao?

Cô không biết là anh đã là chồng cô đấy, mỗi ngày cô nghĩ anh có cái gì không đúng? Mà cô là vợ của anh, trong mắt anh chỉ có mình cô có gì là không đúng nào?

Cho đến hôm nay, cô vẫn không có hỏi anh và bạn gái cũ đã xảy ra chuyện gì, cô cảm thấy điều đó không liên quan đến cô.

Dù sao, hiện tại con người anh, tim anh luôn ở bên cô, đây không phải là đáp án tốt nhất sao?

Có đôi khi, tìm hiểu kỹ cũng không phải là giải pháp tốt, không thể xóa bỏ mọi chuyện đó, mà bây giờ trong bụng cô lại đang mang thai đứa con thứ hai của anh, con rất tin tưởng rằng ba mẹ con cô cũng đủ để đá bay đám hoa đào bên ngoài.

Hôm nay bọn họ cử hành hôn lễ lần nữa, đây là do Thượng Thái Lăng kiên trì muốn thế, muốn được sự chúc phúc của người thân và bạn bè lần nữa, anh cho rằng trải qua hôn lễ lần này anh có thể xác nhận cô là của anh.

Cô không phản đối tổ chức hôn lễ một lần nữa, vì phụ nữ thường thiếu chuyên nghiệp trong chuyện này, hơn nữa lần này anh cũng nhượng bộ, đồng ý cho cô mặc váy ngắn lụa trắng thấp ngực, lý do là, anh cho rằng bụng cô lớn như thế, cho dù ăn mặc gợi cảm, cũng không có người đàn ông nào để ý.

Hừ, nhất định là anh đã sai lầm, cô trời sinh ra đã xinh đẹp, cho dù mang thai 10 tháng mặc bikini cũng sẽ làm cho người đàn ông khác ngừng thở, anh thật là quá coi thường sức hấp dẫn của cô.

“Để cho cậu ấy mặc thế thì không ai sáng được với vẻ mặt hoặc của cậu ấy đâu.” Tần Gia Di cười hì hì nói.

Hôm nay các cô đều hóa trang thành thiếu nữ Hawaii, trang phục sắc sỡ, đầu cài hoa, nhìn không giống phù dâu chút nào mà giống như phục vụ khách sạn.

“Mình cảm thấy Vi Băng mặc như vậy thực đáng yêu a.” Lăng Như Tinh mỉm cười mơ màng nói.

“Đáng yêu như một chú ếch.” Cừu Y Nhiên tiếp lời.

“Ha ha ha ha. Ha ha ha ha. Rất chuẩn xác, Y Nhiên, cậu không hổ là nhà biên kịch!” Tần Gia Di rất không nể tình ôm bụng cười cười to.

“Các cậu không cần ghen tị với hạnh phúc của mình.” Khang Vi Băng nhượng mắt lên. “Bên cạnh các cậu không có lấy một người đàn ông tốt, mình rất thông cảm, lát nữa sẽ có nhiều thanh niên tuần tú, các cậu nhớ rõ mở to mắt một chút.”

“Không cần nói với mình, mình chỉ tìm người đàn ông tốt nhất trên thế giới thôi.” Lâu Thừa Vũ cười loại trừ mình khỏi danh sách sắc nữ độc thân, có được tình yêu của Hình Tử Nguyên, cô không có gì yêu cầu nữa.

“Là người thứ hai thôi.” Khang Vi Băng sửa chữa. “Ông xã tôi mới là tốt nhất.”

“Ặc.” Tần Gia Di làm bộ dạng nôn ọe. “Khi nào thì băng sơn nữ vương chúng ta lại biến thành nô lệ của chồng? Mỗi miệng ngậm miệng đều là ông xã, như vậy xem như nhân loại ở thoái hóa nga.”

Trong lúc nhất thời, mọi người cười đến ngã trái ngã phải.

“Cô dâu đã chuẩn bị tốt chưa?” Thượng Tái Lăng đi vào phòng, tuần trên mặt lộ vẻ mỉm cười, trên người là bộ tây trang sậm màu do chính bà xã mình chọn.

Cô thích nhìn anh mặc âu phục, vì cô mà toàn bộ quần áo của anh đều biến thành âu phục.

“Đến đây, đến đây, mấy chị em.” Tần Gia Di vỗ tay, ra vẻ một người mẹ. “Lưu lại không gian cho vợ chồng son, chúng ta đừng ở trong này làm chứng mất.”

Mấy cô gái cười rồi đi ra ngoài.

“Có mệt hay không?” Trong phòng yên tĩnh, Thượng Thái Lăng đi đến gần chiếc gương nhú mi nhìn bà xã, anh ôm cô từ phía sau, đầu tựa vào mái tóc của cô, hai tay vô cùng thân thiết vỗ về bụng của cô, ôn tồn hỏi: “Cục cưng có ngoan không, có làm em khó chịu không?”

Cô nhúu đôi mi thanh tú lại không vui nói: “Cực cực không có làm cho em không thoải mái, nhưng thật ra cái váy lụa trắng làm cho em rất không thoải mái.”

“A?” Anh buồn cười hỏi: “Váy lụa trắng như thế nào cho em không thoải mái?”

Cô rầu rĩ không vui nói: “Nó làm em giống như con ếch.”

“Cái gì?”

Cô tâm tình thật xấu nói: “Em mặc vào giống con ếch.”

Anh nghe hiểu, lại cẩn thận nhìn cô một lần, miệng phì cười không kìm được.

Ừm. Mấy người bạn của cô lực quan sát rất mạnh, cũng chính xác đấy.

“Người ta phiền đã chết, anh còn cười?” Cô cẩn thận, đẩy ra anh, làm như muốn hái quay đầu. “Lại cười a, lại cười em không kết hôn, mình anh đi kết hôn đi.”

Thượng Thái Lăng cười ôm cô vào trong lòng, đem đầu cô đặt tại trước ngực, mỉm cười trấn an cô.

“Đừng tức giận, bà xã đại nhân, Em làm sao mà giống ếch được?”

Khang Vi Băng cảm thấy vừa lòng, lại nghe anh nói ——

“Em chính là một con ếch cái xinh đẹp.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoi-truoc-yeu-sau-2>